DANDU BRIEL

GUNOIUL „Mă duc să duc ..."

EDITURA E9 NOUĂ

DANDU BRIEL
„— Mă duc să duc GUNOIUL!”

Reeditare electronică cu acceptul direct al autorului DANDU BRIEL şi al Bibliotecii Cronopedia, realizată de Ioan Muntean

Reproducerea – integrală sau parţială – a lucrării şi difuzarea ei pe cale electronică sunt autorizate pentru folosul privat al cititorului şi pentru scopuri necomerciale.

DANDU BRIEL
„— Mă duc să duc GUNOIUL!”

Coperta este realizată de Prof. Ionuţ Theodor Barbu, după o idee a autorului.

ISBN 978 – 606 – 596 – 148 – 7

EDITURA E9 NOUĂ

Editura Nouă, Bucureşti – 2016 www.E9.ro

Dedicată soţiei mele!

Vineri

— Mă duc să duc gunoiul! zise bărbatul şi se îndreptă spre uşa de la intrare cu punga de gunoi în mână.

— L-am dus eu de dimineaţă!

— Da, dar am făcut curat prin sertare şi iar s-a umplut şi nu-i bine să stai cu gunoiul în casă toată noaptea.

— Aşa este, ce harnic eşti tu dragă! Nu faci nimic fără rost!

După circa zece minute, soţia lui s-a gândit că iar s-a luat de vorbă cu administratorul şi a uitat să mai vină în casă. După alte zece minute s-a ridicat şi s-a dus până la uşă, dar pe hol nu se auzea niciun zgomot. „S-o fi dus să reclame că e ghena înfundată sau mai ştiu eu ce şi a coborât la parter” s-a mai gândit ea şi s-a întors în fotoliul ei cu seriale. Nici nu şi-a dat seama când a trecut o oră, se îngrijorase şi a pus mâna pe mobil şi l-a sunat. Un sunet foarte familiar s-a auzit din camera alăturată şi ea a recunoscut telefonul soţului. S-a ridicat de pe fotoliu să se convingă şi a văzut telefonul pe birou. „E şi normal, s-a gândit ea că doar nu era să-şi ia telefonul la ghena de gunoi!”. Pentru că tot ajunsese lângă el a pus mâna şi a format numărul administratorului de bloc.

— Da nene! A auzit răspunsul.

— Nu sunt el şi nu ştiu pe unde umblă, credeam că e cu dumneavoastră!

— Nu e cu mine doamnă, de ce să fie?

— Nu ştiu ce să mai cred că a plecat de peste o oră să ducă gunoiul la ghenă şi nu s-a mai întors.

— Eu nu l-am văzut şi stau de mai bine de o juma de oră în faţa scării dar o să întreb fetele de la curăţenie dacă ştiu ceva.

— Mulţumesc foarte mult, sper să se întoarcă repede

să stăm la masă, că nu s-a dus prea departe dacă şi-a lăsat telefonul pe birou. El nu pleacă nicăieri fără el.

— Şi eu sper să revină cât mai repede ca să nu mai fiţi îngrijorată! Oricum dacă îl văd îi spun să se grăbească!

S-a făcut bine de seară şi a început chiar să se întunece şi el nu mai apărea. A stat o mulţime de timp în fereastră uitându-se de-a lungul aleii dar fără să vadă mare lucru. Lumina celor câteva becuri de pe stradă era şi aşa destul de palidă, iar acum cu lăsatul nopţii nu se mai distingea aproape nimic. Desigur că dacă îl vedea l-ar fi recunoscut imediat după siluetă şi după mers. Era un tip sportiv, care toată viaţa lui a făcut mişcare şi era perfect sănătos.

Aproape de miezul nopţii doamna s-a gândit, după ce a sunat pe la toate cunoştinţele fără niciun rezultat, să sune şi la poliţie.

— Vă ascult doamnă ce urgenţă aveţi?

— Sunt foarte derutată că soţul meu a plecat de la prânz şi nu a mai apărut până acum.

— Unde a plecat doamnă?

— O să râdeţi de mine, dar a plecat să ducă gunoiul la ghena de pe casa scării. Nu şi-a luat nici telefonul şi nimeni nu l-a văzut să fi ieşit din bloc!

— Doamna, vă rog să mă iertaţi că vă întreb dar este posibil ca soţul dumneavoastră să aibă o relaţie mai aparte cu vreo persoană de pe aceeaşi scară, sau să fie un jucător de şah sau table şi are un prieten în bloc?

— Imposibil domnule ofiţer, nu cred că are pe scară prieteni pentru jocuri iar altfel este un bărbat model!

— Vă informez scumpă doamnă, pentru cultura dumneavoastră generală, că de azi dimineaţă am primit opt apeluri pentru bărbaţi dispăruţi şi toţi erau modele iar unul era chiar la amanta lui, tot model şi ea, e drept! De regulă ei ajung la secretarele lor şi acolo este şi primul loc

în care îi căutăm. E adevărat că niciunul nu plecase să ducă gunoiul aşa că al dumneavoastră, ori e foarte abil ori foarte prost. Vă mai rog să-mi spuneţi dacă soţul dumneavoastră a mai lăsat ceva acasă, buletinul, cartela de metrou, portofelul, cheile de la maşină adică, în general dacă astea au „rămas” sau nu?

— Asta am verificat şi eu prima dată cu toate că nu lucrez în poliţie dar sunt o mare admiratoare a serialelor cu dumneavoastră şi vreau să vă spun că absolut toate lucrurile lui sunt acasă, toate actele şi toate legitimaţiile. Portofelul e cu bani în el şi nu pare că a luat ceva cu el.

— Atunci vă rog să-mi mai spuneţi dacă soţul dumneavoastră avea duşmani sau dacă aveţi idee ca cineva să-i dorească răul. Sunteţi sigură că nu a fost văzut de nimeni ieşind din bloc?

— Eu nu ştiu ca soţul meu să fi avut duşmani că el era gata să-i ajute pe toţi şi nu s-a certat niciodată cu nimeni de zece ani de când locuim aici iar la serviciu nu ştiu să aibă probleme că el nu era cine ştie ce şef şi doar făcea ce i se spunea.

— Dar unde lucrează dânsul dacă îmi permiteţi să vă întreb?

— Nu-i nicio problemă, lucrează la primărie, funcţionar, la spaţiile verzi. Cred că numără metrii pătraţi acolo şi calculează câte flori şi câte ghivece mai trebuie. Îi plac foarte mult florile.

— Bine, bine, stimată doamnă, acum este mult prea devreme ca dânsul să fie declarat dispărut şi dacă până dimineaţă nu apare va veni cineva la dumneavoastră să completeze toate datele şi să vă ia o declaraţie scrisă şi semnată pentru anunţarea unei persoane dispărute.

— Eu sper să apară şi să nu vă mai deranjez, dar chiar că nu ştiam cu cine să vorbesc, că rudele mele mai mult râd de mine şi zic că mi-a venit şi mie rândul să-mi aştept bărbatul.

— Staţi liniştită doamnă că o să rezolvăm toate problemele, doar de dimineaţă să ne anunţaţi ce s-a mai întâmplat!

— Am înţeles dar pe la ce oră pot să sun că dacă nu vine o să stau trează toată noaptea!

— Noi avem serviciul permanent dar cel mai bine este să sunaţi după ora 8 când încep să vină cei care se ocupă concret de aceste probleme, noapte bună!

— Aşa să fie şi să nu vă mai deranjez din nou! Noapte bună!

La televizor erau numai reluări aşa că doamna a luat o carte să citească după ce a mai aruncat o ultimă privire pe fereastră. Deja ştia tot neamul că i-a dispărut bărbatul şi unii chiar reveniseră cu telefoanele, vezi chipurile de grija grijilor ei! Dar ştia ea foarte bine cu cine avea de a face. Nici chiar rudele ei nu o prea înghiţeau că era mereu aranjată şi cochetă şi nu se neglija niciodată, ea pentru ea fiind întotdeauna pe primul loc. Copii nu aveau aşa că singura ei grijă era el şi toată ziua robotea să-i spele, să-i calce şi să-l hrănească cum se pricepea mai bine şi niciodată nu a avut vreo reclamaţie.

Ei doi s-au înţeles întotdeauna foarte bine şi încă de la prima lor întâlnire s-au plăcut şi au rămas veşnic îndrăgostiţi. Când şi-au dat seama că nu pot avea copii au refuzat să se ducă la doctor ca să afle cine este de vină şi au acceptat cu greu situaţia, dar până la urmă în neamul lor fiind deja nepoţi şi nepoate au uitat că nu sunt şi copiii lor şi i-au ajutat pe toţi cum au putut. Au preluat uneori şi sarcina dusului la grădiniţă şi mai apoi la şcoală cu mare bucurie şi toţi copiii îi iubeau şi nu se dezlipeau de ei de cum apăreau, ceea ce mai stârnea uneori invidia părinţilor adevăraţi. Acum urma o noapte lungă plină de aşteptări şi speranţe!

A mai aţipit, s-a mai sculat, s-a mai uitat la televizor şi aşa a constatat că după miezul nopţii pe unele canale se

dădeau filme porno, dar nu avea niciun chef să privească prea în detaliu la viaţa altora aşa că până la urmă a închis şi televizorul.

Dimineaţă la 6 când s-a trezit tot singură a fost foarte tristă şi după ce s-a spălat puţin pe ochi văzând ce faţă nedormită are şi-a făcut o cafea. S-a gândit că ar trebui să sune pe la nişte spitale sau, doamne fereşte, chiar la morgă dar a zis că şi mai bine este să aştepte să se facă ora 8 şi să sune din nou la poliţie.

La opt fără un minut a format numărul şi a lăsat telefonul să sune până i s-a răspuns. Evident după opt că probabil era şi schimbul de tură.

— Bună dimineaţa! Spuneţi doamnă ce urgenţă aveţi?

— Bună dimineaţa! Am sunat şi azi-noapte şi am anunţat că soţul meu a dispărut de acasă după ce a plecat să ducă gunoiul!

— Da, da, ştiu povestea că aţi fost înregistrată. Tot nu a apărut?

— Nu, şi nici nu am vreun semn de la el.

— Va veni la dumneavoastră, în cursul dimineţii, un reprezentant al poliţiei şi vă va comunica el tot ce este de făcut.

— Vreau să vă mai întreb, nu vă supăraţi, dacă este cazul să sun pe la spitale sau în alte părţi.

— Nu este cazul pentru că noi avem un buletin informativ pe care îl preiau toate spitalele şi în care trecem, obligatoriu, persoanele dispărute sau fugite de pe la azile sau alte categorii. Ei cum află ceva ne anunţă imediat. Aşteptaţi vă rog acasă să vină cineva de la noi. La revedere!

— Mulţumesc foarte mult, aţi fost deosebit de amabilă, am să aştept acasă.

La ultimele cuvinte şi-a dat seama că deja vorbea singură şi că doamna poliţist de la telefon probabil că

înregistra alt soţ dispărut.

Nu a apucat să mai vorbească la telefon cu alte rude sau prieteni că imediat ce şi-a băut cafeaua s-a şi auzit sunetul soneriei de la intrare. În faţa uşii era o puştoaică, evident că poliţistă după uniformă, dar care nu prezenta foarte multă încredere că parcă acum venea de la discotecă.

— Bună ziua! Dumneavoastră v-a dispărut soţul? Pot intra să stăm de vorbă? Mulţumesc. A spus poliţista văzând aprobarea din cap a doamnei care i-a deschis.

— Doriţi o cafea sau altceva? A întrebat-o cu gândul să fie politicoasă gazda.

— Nu mulţumesc, că am fost şi în tura de noapte şi mi-am făcut plinul cu cafea, poate doar, dacă nu deranjez prea mult, aş dori un pahar cu apă minerală.

— Carbogazoasă sau carbogazeificată?

— Carbo cum vreţi dumneavoastră că la ora asta nu mai contează!

— Vă aduc imediat!

În timp ce doamna s-a dus spre frigiderul din bucătărie poliţista a privit în jurul ei şi a rămas plăcut impresionată de ordinea şi curăţenia din casă. Era evident că aşa arătau mereu lucrurile, că nimeni nu stă să facă prea multă curăţenie în astfel de situaţii, doar aşa ca să facă impresie. Toate păreau a fi la locul lor având chiar o anumită armonie în aranjament.

Doamna a sosit cu paharul de apă şi l-a pus pe tăviţă chiar pe măsuţa de lângă fotoliul poliţistei.

— Vă mulţumesc foarte mult a spus aceasta şi vă rog să luaţi şi dumneavoastră loc să putem sta puţin de vorbă.

— Eu am cam spus ceea ce aveam de declarat şi am înţeles că trebuie să semnez un fel de cerere de anunţare oficială a unei persoane considerate dispărute.

— În principal cam ăsta e scopul venirii mele, dar aş

dori dacă îmi permiteţi, să vă mai pun unele întrebări.

— Bineînţeles că puteţi să mă întrebaţi orice că sunt gata să vă răspund, pe cât mă pricep.

— Am să vă întreb la început dacă soţul dumneavoastră era pasionat de jocuri de noroc sau îi plăcea să parieze?

— Eu mi-aş permite să vorbesc la prezent de el!

— Aveţi dreptate şi vă rog să mă scuzaţi!

— Nu-i nicio problemă! Deci el nu are în niciun caz pasiunea pariurilor dar juca foarte mult şah la calculator şi îi plăcea să dezlege teste de inteligenţă probabil ca să-şi verifice mereu IQ-ul. Eu nu m-am amestecat niciodată în aceste ocupaţii ale lui şi doar câte o dată, când mi se părea că stă prea mult la calculator mai făceam şi eu ca orice femeie, o verificare a domeniilor accesate cu o zi înainte. Asta doar atunci când pleca la birou, că dacă stai acasă înveţi tot felul de lucruri utile.

— Şi aţi constatat ceva curios?

— Niciodată, doar că joacă şah cu parteneri online şi probabil că asta îl obliga să stea la calculator mai mult sau uneori chiar în timpul nopţii atunci când juca probabil cu cei din America.

— Acum, aşa ca o curiozitate aţi văzut şi scorurile, adică stătea cu folos la calculator sau mânca bătaie de la toţi adversarii şi atunci era doar o pierdere de timp?

— Aici cred că nu prea mă pricep eu, cu toate că nu cred că scorurile pot fi măsluite, dar din ce am constat nu a luat niciodată bătaie de la nimeni, dar probabil că nu ştiu eu să caut şi scorurile adversarilor şi atunci le găsesc numai pe ale lui.

— La asta nu mă pricep nici eu aşa mult că noi stăm toată ziua în rapoarte şi completări de formulare iar de jocuri pe calculator cred că nu am mai avut timp din liceu, însă avem specialişti.

— Cel mai mult îi place, am văzut să rezolve probleme de şah că îl văd cum stă o mulţime de timp cu ochii într-o tablă cu vreo problemă. Dar dumneavoastră aţi absolvit ceva cursuri de poliţie că păreţi extrem de tânără?

— Am terminat facultatea de poliţie ca şefa de promoţie şi specializarea am făcut-o chiar în Statele Unite, la Chicago.

— Şi de ce nu aţi rămas acolo?

— Pentru că borfaşii noştri sunt mai inventivi decât ai lor! Am glumit, realitatea este că nu vreau să stau departe de părinţii mei la care ţin foarte mult!

— Este foarte frumos ce-mi spuneţi, să vedem acum ce întrebări mai aveţi.

Poliţista a scos din mapă două formulare şi le-a pus în faţa doamnei pentru completare. Aceasta s-a uitat la ele şi a zis:

— Cu negru sau cu albastru?

— Cu ce vreţi, doar să fie clar scrise să nu căutăm din greşeală pe altcineva.

— Doamna s-a întins după ochelari şi apoi s-a aplecat peste formulare începând să scrie cât mai citeţ.

— Nu ştiu cu precizie ora la care a plecat să ducă gunoiul dar fiind înainte de masă cred că era puţin după ora douăsprezece.

— Scrieţi ce ştiţi că o să vedem şi noi ce verificări facem. Soţul are paşaport valabil?

— Are, dar acum este acasă, că la ghenă nu avea ce face cu el! Mă scuzaţi pentru glumele proaste dar nu mai sunt cu mintea la mine!

— Aţi vorbit cu vecinii să aflaţi dacă l-a văzut cineva?

— Am vorbit şi eu cu cine am nimerit dar nu l-a văzut nimeni!

— O mulţime de persoane umblă ziua pe scări şi pe lângă bloc şi eu cred că trebuie întrebaţi şi cei care îşi

plimbă căţeii.

— Aşa o să fac, uite chiar acum, pe hol, se aude fata care mătură scara şi putem s-o întrebăm.

— Aveţi dreptate, e o idee bună, chiar vă rog s-o chemaţi înăuntru să-i pun câteva întrebări.

— Sinceră să fiu n-aş prea vrea s-o chem înăuntru, în casă, dar puteţi să-i vorbiţi din uşă.

— De ce să n-o chemaţi înăuntru?

— Cum adică de ce? Păi ea este fata care mătură scara!

— Am înţeles! Hai până la uşă atunci!

Doamna a lăsat jos pixul şi amândouă s-au sculat şi s-au îndreptat spre uşă pe care au şi deschis-o. Pe hol era un fel de fată-femeie cu un ditamai feşteleul în mână cu care împingea toate ştergătoarele de picioare din dreptul fiecărei uşi, apoi ştergea cu feşteleul şi le împingea iar la loc fără să se aplece vreodată.

— Nu ţi-am spus fată să ridici ştergătoarele, că dacă doar le fâşâi dintr-un loc în altul nu faci decât să plimbi gunoiul de sub ele. Îi zise doamna imediat ce a văzut-o că face la fel ca întotdeauna.

— Lăsaţi doamnă că sub ele e curat, că cine calcă pe dosul lor!

— Uite, dânsa e o domnişoară de la poliţie care vrea să-ţi pună câteva întrebări.

— Să ştiţi că eu n-am făcut nimic şi nici soţul meu nu a făcut şi acum mă cam grăbesc că trebuie să plec la etajul de jos că nu mai termin niciodată.

— Până să te duci unde te-oi duce, te rog să-mi spui dacă ieri pe la douăsprezece l-ai văzut pe soţul doamnei ieşind din bloc.

— Pe domnul nu l-am mai văzut de alaltăieri, când mi-a zis din nou să nu mai fumez că e dăunător la sănătate, dar ieri nu l-am văzut de loc şi nu mi-a zis nimic.

— Dar ce ai văzut pe afară ieri pe la prânz?

— Nimic, doar doamna cu căţelul ăla cu trei picioare, dar a fost foarte corectă că umbla şi cu punguţa după ea, dar ăla n-a vrut să facă nimic, că mă miram de ea cum se tot uită în fundul lui şi îi zice hai băiatu', hai băiatul De parcă nu era în toate apele ei. Apoi a venit o salvare dar nu ştiu la cine, că cu câţi bătrâni bolnavi sunt pe scara asta putea fi chemată de oricine. Eu nu am stat să văd ce face. A mai fost şi băiatul ăla cu maşina aia neagră şi forţoasă că parcă are douăzeci de tobe în eşapament şi am văzut că nu prea a avut loc să frecă din cauza salvării dar nu a zis nimic şi a aşteptat să plece sau să se mişte mai la dreapta să-i facă loc. N-am mai stat să văd ce face că eu am treabă pe scări.

— Bine, bine, deci pe soţul doamnei nu l-ai văzut?

— Ieri nu, alaltăieri când mi-a zis că să nu mai fumez că…

— Mulţumim foarte mult, poţi să-ţi vezi de treabă mai departe!

— Săru' mâna şi să ştiţi că eu sunt fată cuminte!

— Bine, bine, acum să mergem în casă să continuăm treaba.

Ambele s-au întors în casă şi doamna a început să completeze în continuare iar poliţista a scos telefonul şi a format un număr.

— Alo, bună colega, ce faci, te deranjez? Mă bucur că eşti liber pentru mine că vreau să te întreb dacă cineva poate pleca din ţară fără paşaport? Aia ştiu şi eu că dacă are unul fals poate pleca dacă trece la graniţă dar după câte ştiu eu lucrul ăsta nu să mai petrecut de foarte multă vreme. Deci nu poate pleca decât dacă angajează un ghid, dar ei nu sunt mai mult de-ai noştri? Aşa ştiu şi eu că fraierul dă banul, noi îi prindem pe fâşie pe amândoi, pe fraier îl reţinem şi pe celălalt îl lăsăm să plece că ăsta e,

jobul” lui. Nici eu nu cred în varianta asta mai ales că omul pe care îl căutăm a plecat în trening să ducă gunoiul la ghenă deci fără niciun fel de pregătire. O fi şi dânsul un fel de fraier! Salut, ne vedem peste vreo oră!

— Doamnă dacă aţi terminat de completat vă rog să mi le daţi şi o să ţinem legătura.

— Eu vă rog foarte mult să faceţi tot ce este posibil să mi-l găsiţi că altfel sunt disperată, niciodată nu mi-a făcut niciun necaz sau nu a fost bolnav măcar cu o răceală.

— Bine, liniştiţi-vă acuma şi o să vă sun imediat ce am alte date, la revedere!

— La revedere! A zis şi doamna şi a închis cu grije uşa de parcă nu dorea să-şi taie brusc legăturile cu poliţia.

Ascensiunea baloanelor (vineri)

La marginea ţării pe un imens câmp cu iarbă se pregătea cea mai mare cursă nocturnă de baloane din Europa de est. Totul era gata de start! Arzătoarele vuiau ridicându-şi flăcările în interiorul baloanelor de nylon, concurenţii erau pe locurile lor şi doar funiile ţinute de echipajul de la sol mai stăpâneau baloanele să nu se ridice. Toţi erau cu ochii pe pistolul cu rachetă de semnalizare al starterului.

Unul din baloane nu a mai putut fi ţinut de cei de jos, pentru că probabil arzătorul a fost dat prea tare din greşeală şi el a plecat târând după el pe cei din echipa de la sol, care au fost nevoiţi să-i dea drumul. Picioarele le alunecau pe terenul argilos şi mai ales umed rămas în urma ultimilor ploi. Imediat s-a auzit portavocea arbitrului care a anunţat descalificarea întregului echipaj. Acum el nici nu mai putea fi oprit din ascensiune şi a început să urce cu viteză, cu toate funiile atârnând, spre încântarea spectatorilor care probabil că şi aşteptau astfel de momente ieşite din rutină.

Pistolul starterului s-a ridicat şi o rachetă luminoasă

a ţâşnit spre cer în uralele celor de jos şi de sus.

Toate baloanele au început să se înalţe cu o graţie nefirească pentru volumul lor. Erau din toate categoriile şi chiar unele mai glumeţe din grupa de imitaţii că semănau cu o gheată, gonflabilă evident, sau cu un iepuroi imens.

Spectatorii au început să facă fotografii iar echipajele de sol au pornit în urmărirea baloanelor. Având în vedere că se zbura doar pe direcţia vântului singura lor treabă era să urmeze parcursul balonului, care l-a final cobora şi trebuia recuperat.

În zona organizatorilor lucrurile erau lămurite, totul a decurs perfect şi doar incidentul cu startul furat era singurul, dar şi foarte uzual la astfel de activităţi.

— Eu zic că a fost foarte bine şi acum trebuie să fim atenţi doar la GPS-urile lor să vedem unde aterizează. Să vedem cine face cea mai mare distanţă în cel mai scurt timp de data asta? A vorbit un tip, evident organizator, după uniformă şi care avea în mână o mulţime de acte prinse pe un clipboard. Cel căruia i s-a adresat părea mai tinerel şi el era cel care căra o geantă cu mai multe instrumente de măsurat pentru vânt, temperatură, sensul curenţilor etc…

— Eu n-am înţeles de ce au fost chemate două salvări? zise şi el curios.

— Dar nu a chemat nimeni două, uite şi acum e numai una! zise cel care părea a fi şeful.

— Mai înainte au fost două. Insistă cel cu geanta. Dar probabil că a fost a vreunui şofer de salvare pasionat de baloane care nu a avut cu ce să vină până aici. Că a plecat imediat ce echipajele s-au lansat. Adică, pasiunea e pasiune dar şi salvarea era probabil de serviciu şi nu a putut pierde timpul.

— Hai să nu mai pierdem nici noi timpul cu toate prostiile şi să începem să monitorizăm zborul baloanelor.

Au primit toate echipajele staţii radio?

— Da şefu'! Şi sisteme de urmărire sunt instalate pe toate.

— Atunci e bine, să mergem la treabă înăuntru. A mai zis şeful şi s-au îndreptat amândoi, împreună cu toată echipa tehnică spre clădirea care adăpostea centrul de comandă.

Înainte de a intra, doctorul de pe salvare a venit să raporteze că nu au fost incidente şi să ceară permisiunea de a pleca la alte activităţi.

— Puteţi pleca dar colegul meu zice că a mai fost o salvare în apropiere şi eram curios să vă întreb dacă aţi văzut cine era cu ea că noi am cerut un singur doctor?

— Nu am prea fost atent la ei, dar singurul lucru care l-am observat a fost atunci când cineva de la echipajul cu iepuraşul ăla uriaş a venit la ei şi i-a rugat ceva ei l-au îndrumat către noi, ceea ce m-a făcut să cred că nu eram împreună pentru acest concurs. Am crezut că e doar un şofer curios. De altfel nu am văzut să fie însoţit de un doctor sau alt cadru medical că părea singur.

— Mulţumesc foarte mult, puteţi pleca! Dacă se întâmplă ceva pe traseu avem pregătite maşini de salvare locale.

— Spor la treabă mai departe că mai aveţi ore bune de stat la comandă!

Prima zi de singurătate (sâmbătă)

Rămasă singură doamna stătea şi se tot gândea la ceea ce ar mai fi de făcut în această situaţie pe care nu o stăpânea de loc. Nu avea nici cea mai mică ideea unde ar fi putut fi soţul ei sau unde ar fi putut să-l mai caute.

A încercat să se uite la televizor dar toate emisiunile parcă erau pentru tăntălăi şi atunci l-a închis şi a încercat să citească ceva. Ea şi cu soţul ei discutau mereu despre cărţile pe care le citea fiecare. Ale ei erau în general mai

uşoare şi fără prea multă filosofie iar el citea mai mult cărţi de călătorii sau de ştiinţă. Era de asemenea pasionat de cărţile despre univers.

În general nu se băga în vorba şi viaţa nimănui. Pleca de dimineaţă la serviciu şi după ce îşi rezolva treburile şi se făcea ora de plecare, fără nicio grabă, îşi strângea lucrurile, îşi aduna obiectele personale şi le punea în geanta lui pe care o lua apoi pe umăr şi ieşea din clădirea primăriei. Nimeni nu putea să zică ceva despre el pentru că nu atrăgea în niciun mod atenţia şi nu se amesteca cu colegii de birou. La început a mai fost invitat la o bere sau la o partidă de tenis sau chiar la clubul de şah al primăriei, dar a refuzat politicos toate invitaţiile şi întotdeauna s-a dus direct acasă, unde soţia lui îl aştepta cu masa pusă şi asta era cea mai frumoasă parte a zilei când amândoi îşi beau cafeluţa schimbând impresii.

Ea îi spunea ce a mai aflat de la prietene şi de la televizor şi el doar îşi dădea cu părerea şi mai comenta cele aflate sau tăcea şi asculta şi ea era foarte mulţumită pentru că de multe ori nu-i prea înţelegea comentariile de parcă era din altă lume. Toată viaţa lui a părut a fi complet aerian faţă de problemele zilnice, practice şi cotidiene. Ăsta este şi motivul pentru care ei i-a plăcut aşa de mult de el că părea din altă epocă, a cavalerilor, a celor cu săbii şi cu mantii largi, a domniţelor şi prinţeselor. Nu vorbea niciodată vulgar şi nimeni nu l-a auzit vreodată să ridice tonul la cineva. Oriunde se ducea sau în orice încăpere intra el părea să fie şeful, chiar dacă nu mişca un singur deget.

Ea a fost foarte surprinsă când a aflat că a dat concurs pentru un post la primărie unde urma să fie un simplu funcţionar chiar dacă absolvise Facultatea de silvicultură. Din explicaţiile lui a înţeles că îi plăcea foarte mult să lucreze în aer liber şi să stea cât mai mult în mijlocul naturii ceea ce părea de înţeles având în vedere

firea lui calmă şi cumpătată şi felul lui în care privea fiecare floare. Nici deplasările în alte localităţi nu erau aşa multe. Întotdeauna, atunci când era plecat îi lăsa prin casă tot felul de semne care însemnau, afecţiune, iubire, mă întorc la tine şi multe altele. Cel mai mult îi plăcea o poză în care era ea dormind şi pe care el o lăsa unde dorea, ca un fel de ghicitoare. La ultima plecare în delegaţie a găsit poza în dulapul de la bucătărie acolo unde ţine mirodeniile. Asta însemna „Aşteaptă-mă că mă întorc la tine”.

Nici nu mai e cazul să amintim aici că tot ce era verde în casă, fiecare fir de plantă, boboc sau floare erau numai creaţia lui şi numai el se atingea de ele. Chiar părea a fi un adevărat miracol, cum reuşea să îngrijească de toate aceste plante urmărindu-le doar cu privirea. Nu l-a văzut niciodată să le atingă sau să le stropească cu tot felul de substanţe iar de îngrăşăminte nici nu se punea problema că niciuna din flori nu avea nevoie de aşa ceva. De mai multe ori câteva rude sau vecini l-au rugat chiar să le permită să-şi lase ghivecele cu flori la el în casă şi până a doua zi florile erau vioaie şi pline de viaţă el nefăcând nimic altceva decât să le privească.

Pentru ea era o adevărată delectare să-l admire cum se uita la florile lui şi uneori avea impresia, atunci când intra mai brusc în cameră, că el chiar vorbeşte cu ele. În concluzie îl considera o persoană extrem de odihnitoare şi care, pe ea, o făcea fericită.

A început iar să caute prin biroul lui să vadă dacă nu găseşte ceva scris sau ceva care să-i sugereze unde ar putea fi. Se mai uitase de câteva ori peste toate lucrurile lui fără să observe absolut nimic deosebit. Stătea la biroul lui în faţa laptopului închis şi se uita peste el prin fereastra sub care el îşi pusese biroul pentru a avea mai multă lumină şi pentru a vedea spaţiul verde din faţa geamului. De la etajul lor se vedeau doar coroanele copacilor şi cerul albastru tăiat de zborul pescăruşilor care îşi făceau veacul

venind de la lacurile din apropiere.

Privirea ei a coborât pe blatul biroului, pe carnetul cu file albe aflat în dreapta şi pe suportul de creioane din stânga. Totul părea în regulă şi era păstrat într-o ordine desăvârşită. A mai stat puţin şi apoi s-a ridicat şi a plecat spre uşă. Brusc s-a oprit şi s-a întors la birou. A mai privit încă o dată suportul de creioane şi în clipa aceea şi-a dat seama ce anume o frapase în subconştient. Toate creioanele care erau în suport erau amplasate cu vârful în jos. De regulă el le ţinea cu vârful în sus pentru a vedea care este ascuţit şi care nu este şi putea să aleagă mai uşor creioanele de folosit imediat. „Probabil că aşa au stat mereu sau de foarte multă vreme şi nu am fost eu atentă”. Pentru ea care era soţia unui om profund enigmatic şi căruia nu-i lipsea umorul această poziţie a creioanelor ar fi însemnat cu ani în urmă „Urmează un mesaj „Sigur că am halucinaţii şi acum îmi amintesc de toate jocurile noastre pe care le făceam împreună, pline de simboluri şi de semne prin care el îmi comunica toate gândurile lui cele mai tainice. Ani la rând dezlegările enigmelor lui i-au bucurat viaţa şi într-un fel i-au şi înveselit-o. De nenumărate ori erau nevoiţi să comunice, în public, prin simbolurile semnelor lor, care nu aveau nimic în comun cu limbajul celor care nu pot vorbi ci era altceva, unic şi original.

Când erau la o petrecere, de exemplu, era suficient ca el să-şi aranjeze butonii de la cămaşă şi aproape instantaneu ea intervenea în discuţie şi schimba complet subiectul trecând la alte evenimente pentru că el nu suporta discuţiile nesfârşite despre babe violate sau copii arşi în casă!

În acest mod între ei se născuse o legătură foarte greu de înţeles pentru cineva din afară şi mişcările lor deveniseră un adevărat recital de virtuozitate şi satisfacţie.

Li se întâmpla de multe ori să meargă în societate

într-un grup de persoane necunoscute şi fiecare din ei se ducea şi relaţiona cu cine dorea, dar după un timp cineva remarca că cei doi par a fi cunoştinţe mai vechi şi îşi arătau surprinderea că nu vorbesc unul cu altul! Odată, cineva, care nu a observat că au venit împreună, chiar a vrut să le facă cunoştinţă şi să demonstreze că este o gazdă perfectă iar surpriza a fost pe măsură.

S-a pierdut legătură! (tot vineri)

La centrul de comandă pentru supravegherea zborurilor babanelor aflate în cursă era mare agitaţie. Se pierduse legătură cu două echipaje.

— Care mai este situaţia în prezent a întrebat şeful organizării?

— Încă nu am reuşit să refacem legătura radio cu unul din echipaje şi singura treaba bună este că avem posibilitatea să le localizăm permanent şi să ştim unde se află în orice moment. Un echipaj nu mai are localizare dar are staţia în funcţiune în timp ce la celălalt funcţionează GPS-ul dar nu le mai merge staţia!

— Să sperăm că este doar ceva temporar şi că atâta timp cât zboară pe direcţia stabilită totul este în regulă. Vom afla probabil la întoarcere ce s-a petrecut. Ale cui sunt cele două echipaje?

— Primul este cel german iar cel de-al doilea cel polonez!

— Pe polonezi îi cunosc că au fost şi acum doi ani dar de ceilalţi nu prea ştiu mare lucru. Unde au mai concurat? Ce e trecut pe foaia de înscriere?

— Eu cred că sunt mai noi în branşe că au părut surprinşi că le cerem evoluţiile anterioare dar au spus că imediat le vor fi transmise prin fax.

— Adu-le de la fax atunci, că sunt curios să văd şi eu pe unde au mai zburat!

— Problema este că nu a venit nimic pe fax până la

plecarea lor şi nici după.

— Dar sper că avem toate datele lor pentru identificare şi legitimare că aţi văzut şi voi de câte ori a fost nevoie să luăm legătura cu cluburile din ţările respective dacă apar probleme la zbor.

— Momentan avem doar patru nume şi atât că ne-au spus că datele de identificare a balonului vin odată cu cele privind palmaresul de zbor.

— Adică vrei să spui că în acest moment nu pot fi identificaţi?

— Cum să nu, că avem toate numele lor!

— Dacă tu ai timp atunci eu îţi voi aduce o carte de telefoane germană şi poţi să-ţi iei din ea şi alte mii de nume. Ce naiba să faci cu patru nume? Dacă fac vreo pagubă undeva la aterizare unde ne adresam, Germaniei? Apropo! Voi sunteţi siguri că erau germani? în ce localitate au fost înregistraţi?

— Nu deţinem aceste informaţii!

— Cu ce maşină au adus balonul pe locul de start?

— Parcă era una mare tip furgonetă!

Ce număr avea?

— Nu se vedea numărul că era plin de noroi!

— Mai există vreun caz, la acest concurs, în care nu avem legitimarea echipajului şi înregistrarea numărului de maşină de transport?

După ce au urmărit de două ori lista cu toate echipajele unul din subordonaţi a spus:

— Nu şefu', toate celelalte echipaje sunt înregistrate şi au toate datele complete.

— Cine trebuia să se ocupe de ei, adică ce persoană?

— Băiatul care verifica listările.

— Şi unde este acum, că nu e printre noi?

— A plecat că nu se simţea prea bine şi se şi grăbea

ştiind că nu mai are altă treabă.

— Şefu', am mai pierdut un control!

— Ce vorbeşti! Cu cine?

— Tot cu nemţii şefule, acum nu ne mai auzim nici prin staţie. Ţipăm la ei degeaba, dar sperăm să restabilim legătura.

— Adică, vrei să spui că avem un echipaj cu care nu mai păstrăm nici legătura radio şi nici nu putem să-i facem localizarea?

— Exact şefule!

— Şi unde erau ei la ultima citire a localizării?

— Foarte aproape de graniţă şi se deplasau cu viteză mare, cred că erau pe primul loc la raportul distanţă – timp. Le-am şi spus. Toate celelalte baloane erau mult în urma lor. Unul deja a aterizat.

De ce?

— Au anunţat probleme la arzător!

— Şi echipajul de la sol?

— Ajunge la ei în 30 de minute!

— Să mă ţineţi la curent şi dacă nu restabilim legătură cu echipajul german să anunţăm, preventiv şi poliţia locală şi de la noi şi de dincolo.

— Am înţeles şefule!

— Să mi-l găsiţi şi pe cel de la lestări!

— Slabe speranţe, zicea că pleacă şi la o nuntă!

— Să verificaţi în fiecare moment poziţiile şi la raportul de seară să ştim exact ce evoluţie am avut!

— Da şeful, sperăm să-i găsim şi pe germani.

Până la raportul de seară era deja foarte puţin timp şi toată lumea din echipa de organizare s-a adunat în sala centrului de comandă.

— Raportaţi! A spus şeful şi s-a instalat la biroul din capul sălii. Cine începe?

— Am să încep eu, s-a ridicat un tip subţirel şi cu ochelarii lăsaţi pe vârful nasului.

— Vă rog să vorbim de jos, că suntem puţini şi să nu mai fojgăim scaunele degeaba! Spune!

— Totul a decurs aproape normal, am avut un singur start furat pe care chiar dumneavoastră l-aţi descalificat, majoritatea echipajelor au mers pe traseul normal. Distanţa cea mai mare, oficială, în timpul de patru ore, la prima măsurătoare, a fost stabilită de echipajul italian, dar din păcate am pierdut legătura cu echipajul german şi nici până acum nu ştim nimic despre el. Să sperăm că totul e bine!

— Aţi anunţat autorităţile din apropierea graniţei?

— Chiar acum vrem să o facem, dacă ne daţi aprobarea!

— Eu vă dădusem chiar ordin, dar se pare că sunteţi cu minţile pe drum!

— Nu şefu', uite chiar acum o să anunţăm pe toată lumea, dar sperăm că au fost recuperaţi de maşina lor mare şi furgonetă!

— Măcar a observat cineva ce marcă de maşină era furgonetă aia, probabil că era cu 5 locuri?

— Era Mercedes, am avut şi eu exact una la fel când eram echipaj de sol!

— Astea sunt foarte rare. Să verifice cineva pe unde a trecut graniţa echipajul de la sol al nemţilor!

— Imediat şefu'!

— Până se face verificarea şi se dau telefoanele la poliţia locală toată lumea să verifice documentele concursului, să le semneze şi să le pună în ordine. Mâine în baza înregistrărilor oficiale vom stabili câştigătorul.

După câteva minute cel care a plecat să verifice pe unde a ieşit Mercedesul s-a întors cu răspunsul.

— Ia spune ce ai aflat, cu cât s-au abătut de la

traseu? Unde au fost recuperaţi?

— Şefu', îmi pare rău dar Mercedesul mare nu a ieşit pe nicăieri din ţară. Atunci însemnă că recuperarea s-a făcut în ţară şi nu s-a depăşit graniţa.

— Aşa ceva nu se poate şefu', că ultima dată erau chiar deasupra liniei de graniţă şi de la înălţimea de aproape 1.000 de metri nu puteau decât s-o depăşească cu mult, dar nici vorbă că nu mai aveau cum să aterizeze aici. În mod sigur au trecut dincolo că doar nu s-au prăbuşit brusc!

— Nu mai face glume proaste că şti că nu le agreez!

— Scuze, dar m-au înnebunit nemţii ăştia!

— Să sperăm că vor fi găsiţi de poliţia locală că un astfel de incident nu ne face nicio reclamă bună. La revedere şi ne vedem dimineaţă la premiere.

— Să trăiţi, noapte bună!

Cu mult dincolo de graniţă echipajul „german" aterizase deja fără probleme şi după ce au strâns balonul şi arzătorul le-au încărcat într-o dubiţă de culoare albă, pe care era o reclamă cu produse de curăţenie după care s-au urcat cu toţi într-o maşină ce îi aştepta cu motorul pornit. Foarte curios era faptul că absolut toţi membrii echipajului vorbeau o engleză curată, extrem de clară.

În iarbă, pe jos, a rămas căzut un ecuson pe care scria Müller Schmit şi pe care a doua zi vacile care au ieşit la păscut aproape că l-au îngropat în noroi.

Soţul a fost găsit? (duminică)

Încă nu se luminase bine de ziuă când a sunat telefonul. Doamna era la cafea şi imediat s-a sculat şi a răspuns. La capătul celălalt al firului era domnişoara poliţist care şi-a cerut mii de scuze pentru deranj, în zi de sărbătoare şi parcă nu îndrăznea să spună ce era de spus.

— Nu m-aţi deranjat de loc şi vă rog să-mi spuneţi ce noutăţi mai aveţi?

— Din păcate nu avem veşti prea bune, dar ne-aţi spus că soţul dumneavoastră atunci când a plecat să ducă gunoiul era îmbrăcat într-un trening de culoare albastră închisă. Este posibil să avem nişte veşti!

— Cum adică „este posibil „ori l-aţi găsit ori nu l-aţi găsit?

— Ceea ce am găsit noi poate fi soţul dumneavoastră sau nu, căci este vorba de un decedat, de un cadavru, care momentan nu poate fi identificat fiind ars complet.

Pentru un moment s-a lăsat o linişte deplină şi nu s-a mai auzit decât oftatul adânc al doamnei. Imediat însă dânsa a spus: soţul meu avea pe antebraţul drept, la partea interioară o pată cât o măslină, era semnul lui din naştere!

— Stimată doamnă corpul pe care l-am găsit este complet ars, într-o maşină şi nu se poate identifica decât prin analiza ADN-ului. Este necesar ca cineva de la noi, de la laborator, să vină până la dumneavoastră acasă şi să preleveze nişte probe de unde să deducem ADN-ul soţului.

— Nu înţeleg, cum adică să preleveze probe, de unde?

— Asta nu e nicio problemă, ar fi nevoie doar de un fir de păr de-al dânsului pentru a rezolva problema şi eu vă rog să ne ajutaţi, îmi pare rău că vă spun aceste lucruri.

— Eu nu simt că soţul meu este mort ci este doar dispărut. Am să vă rog şi pe dumneavoastră să veniţi la mine să mai vorbim ceva.

— Cum doriţi, am să vin împreună cu cel de la laborator. Nu a trecut nicio jumătate de oră şi domnişoara poliţist împreună cu laborantul de gardă s-au înfiinţat la uşa doamnei.

Imediat ce au fost invitaţi înăuntru laborantul şi-a pus mănuşile şi, cu acordul doamnei, a plecat prin casă să caute urme de prelevat. Cu penseta şi cu multe punguliţe

din plastic el se băga pe sub pat, prin baie, curăţa pieptenii de pe etajeră de fire de par.

În timpul acesta doamna a invitat-o pe domnişoara poliţist în biroul soţului şi i-a explicat teoria ei cu creioanele şi i-a mai dat câteva exemple de astfel de semne pe care soţul ei obişnuia să i le lase prin toată casa.

Stând pe scaunul biroului domnişoara poliţist a spus:

— Adică vreţi să ziceţi că soţul dumneavoastră, care a plecat să ducă gunoiul, înainte de a pleca v-a lăsat pe biroul lui un semn tainic şi secret care însemna „urmează mesaj”. Aşa făcea dânsul de fiecare dată când se ducea să ducă gunoiul, vă lăsa tot felul de semne şi apoi dumneavoastră trebuia să le descifraţi. Mă scuzaţi că sunt puţin ironică!

— Eu văd că acum râdeţi de mine şi vă gândiţi că probabil sunt dusă cu capul, dar în situaţia actuală e vorba de o plecare la ghenă urmată de o dispariţie misterioasă şi atunci sunt obligată să ţin cont de orice ipoteză.

— Eu nu zic că nu am fost impresionată de jocul acesta al semnelor şi simbolurilor pe care le aveţi cu soţul dumneavoastră, dar aici nu e vorba doar de o dispariţie ci poate fi chiar o crimă, îmi pare rău şi nu vreau să vă sperii, dar noi nu ne permitem să ne jucăm cu aceste lucruri. Unde îşi petrece soţul dumneavoastră cea mai mare parte din timp?

— Chiar aici, la calculator, unde stătea ore întregi nemişcat. Nu venea decât la masă şi atunci numai când îl anunţam eu!

— Credeţi că aţi fi de acord să vină cineva de la IT, adică de la noi de la calculatoare şi să-l verifice puţin? Nu ne referim aici la mesajele private, căci pentru accesul la ele avem nevoie de aprobarea dumneavoastră dar sunt curioasă să aflu ce făcea atâtea ore în faţa calculatorului, cu cine schimba idei, ce programe accesa.

— Eu nu am nimic împotrivă şi puteţi să intraţi şi pe mailurile lui, am şi eu parola, puteţi veni oricând cu cine doriţi.

Aici are prinsă o listă cu site-urile pe care intra cel mai des. V-o pot da ca să nu mai deranjăm un IT-ist pentru asta.

— Pe noi nu ne interesează atât pe ce site-uri stătea la calculator cât operaţiile pe care le făcea pe fiecare dintre ele şi timpul petrecut cu oricare. O să-i dau chiar foaia asta celui de la IT să vedem ce părere are şi el şi o să vă comunic ce a zis. Nu cred că vom putea vedea mare lucru că în cele mai multe situaţii nevestele sunt surprinse de câte site-uri porno accesează soţii lor şi ele habar nu au.

— Aici nu va fi cazul că eu îmi cunosc soţul şi în mod sigur nu are curiozităţi din astea!

— Poate e mare microbist şi vede meciuri pe internet, de fotbal, de box…

— El este mult prea liniştit pentru aşa ceva! Urăşte violenţa de orice fel! Uneori mai făcea copii la imprimantă după peisaje sau imagini cu cai, trăgea aşa poze la xerox…

— La care xerox, la ăsta de aici?

— Da, de la imprimantă.

— Şi cum făcea, punea poza în imprimantă şi o multiplica sau făcea şi colaje?

Nu, doar copii după fotografii, a spus doamna şi a ridicat capacul de la locaşul pentru xerox.

— Văd că aici este o foaie albă, o pot întoarce să văd ce a multiplicat ultima dată?

— Bineînţeles a spus doamna şi a urmărit cum poliţista a scos din geantă o pungă sigilată în care erau o pereche de mănuşi din plastic pe care şi le-a pus.

A apucat cu două degete coala de hârtie în formatul A4 şi a întors-o pe partea cealaltă. Era tot albă!

— Nu vi se pare curios că soţul dumneavoastră copia foi albe?

— Poate a servit ca suport pentru ceva mai mic şi nu avea fondul corespunzător.

— Este exclus, capacul este alb complet şi reprezintă cel mai bun fond. Aş dori să iau foaia asta cu mine pentru nişte eventuale amprente că pe astfel de suporturi se imprimă cel mai bine.

— Nu este nicio problemă!

Domnişoara poliţist a apucat foaia complet albă şi a ridicat-o de un colţ până la nivelul ochilor pentru a observa dacă sunt ceva urme pe ea.

— Dar ce fel de foi utiliza soţul dumneavoastră, de unde le lua că văd că asta are trei înţepături chiar în mijloc. N-am mai văzut aşa ceva până acum! Doamnă! V-am întrebat ce fel de foi utiliza soţul dumneavoastră!

Contrariată de liniştea care s-a lăsat domnişoara poliţist a lăsat foaia din mână şi s-a întors spre doamna care părea total prăbuşită pe un scaun cu mâinile la gură.

— Ce s-a întâmplat, vă este rău, să vă aduc un pahar cu apă?

Cu ochii numai la foaia alba de hârtie doamna, cu voce gâtuită a spus: Nu mulţumesc, nu vreau apă, sunt pur şi simplu şocată pentru că în acest fel îşi marca el toate bileţelele de dragoste pe care mi le trimitea, nu le semna ci făcea pe ele aceste trei înţepături la fel ca pe foaie. Era suficient să-mi trimită şi o foaie goală că eu puteam s-o citesc imediat dacă o ţineam în lumină.

— Şi ele însemnă ceva, se pot traduce în vreun fel?

— Da, bineînţeles! însemnă „veşnic al tău”!

— Hopa! Doamnă, atunci, a spus domnişoara poliţist, cred că avem o problemă mai mare decât o putem duce noi două!

Trebuie să plec şi să prezint un raport complet că

încep să se adune cam multe.

Adică, pe scurt, dumneavoastră ziceţi că acest om, soţul dumneavoastră, a plecat să ducă gunoiul dar mai înainte v-a umplut casa de simboluri şi semne. Aşa credeţi că se comportă un bărbat normal de parcă s-ar duce la Sfânta Ghenă nu la un simplu tobogan de gunoi. Aşa credeţi că fac toţi bărbaţii din ţara asta?

— Hai, să mergem colega, dacă ai terminat! spuse ea cu privirea spre laborantul care îşi strânsese toate lucrurile şi aştepta liniştit în picioare.

— Eu vă rog foarte mult ca de acest caz să vă ocupaţi numai dumneavoastră! A spus doamna conducându-i până la uşă.

— Să văd ce mai zice şi şeful! Că nu sunt de capul meu!

În scurt timp cei doi au ieşit din casă şi au plecat spre secţie.

Doamna a rămas singură cu gândurile ei. Era evident că cel găsit nu era soţul ei pentru că nu avea nicio logică să dispară după ce îi lasă atâtea semne şi apoi să se mai şi sinucidă într-o maşină. Era clar că ceva nu se lega! Maşina lor stătea, bine mersi, în parcarea de sub fereastră.

În afară de aceste sentimente îl simţea pe el viu şi nevătămat şi era sigură că dacă el ar fi păţit ceva ea ar fi „ştiut”. Acum nu avea nimic de făcut decât să aştepte rezultatul de la ADN, părerea IT-stului şi confruntarea cu cel din maşină. Din păcate soţul ei nu purta niciun fel de inele sau alte podoabe după care ar fi putut fi identificat iar dantura lui era absolut perfectă că nu a avut nevoie niciodată să meargă la vreun stomatolog. Se gândea s-o mai sune pe domnişoara poliţist să-i spună că soţul ei are o dantura perfectă dar nu credea că e cazul pentru că şi cel din maşină, cu toate plombele topite de la căldură, ar fi putut avea o dantură la fel de perfectă.

Rudele o sunau în continuare şi mama lui, care locuia la marginea oraşului era teribil de îngrijorată şi nu mai contenea cu telefoanele. S-a oferit chiar să vină şi să stea cu ea ca să treacă împreună peste acest necaz mare. Ea i-a spus că nu are nimic împotrivă, că mai are şi ea cu cine să stea de vorbă şi aşa va trece şi timpul mai repede. S-au înţeles să vină chiar din această după-amiază, cu câteva lucruşoare, să stea amândouă împreună. Ele s-au plăcut dintotdeauna şi chiar făceau glume pe seama faptului că soţul ei nu-i semăna de loc iar pe tatăl lui nu l-a cunoscut că a plecat, atunci când el era mic şi nu a mai apărut niciodată.

Acesta părea a fi fost prima problemă din familia lor odată cu dispariţia primului bărbat din neam. Nimeni nu a mai aflat nimic, niciodată despre el. Mulţi spuneau, de-a lungul anilor, că l-ar fi văzut în unele locuri dar viziunile lor nu s-au confirmat niciodată. La primele cazuri mama lui pleca imediat acolo şi se întorcea după doar câteva zile obosită şi sătulă de atâtea încercări. După o vreme nu i-a mai păsat şi doar spunea: dacă îi e dor de noi se va întoarce! mai ales că a observat că cel mic nu-i duce deloc dorul şi nu pune întrebările specifice vârstei.

Se făcuse ora trei când a sunat soneria de la intrare şi în pragul casei şi-a făcut apariţia mama soacră. Era o femeie mică de statură, destul de slăbuţă, cu privirea extrem de vie ce demonstra o inteligenţă nativă şi cu un limbaj pitoresc, dacă ţinem cont de faptul că locuia totuşi într-un oraş mare. De data aceasta pe chipul ei se citea îngrijorarea şi îi venea să strige: nu şi băiatul meu!

S-au îmbrăţişat îndelung de parcă viaţa lor era făcută de acuma numai din ele două. Nu avea bagaje prea multe aşa că s-a instalat imediat şi s-a îmbrăcat cu ceva de stat în casă. Oricum ea mai avea o mulţime de lucruri şi în casa lor pentru că obişnuia de multe ori să vină şi să-i ajute la curăţenie sau la pregătirea sărbătorilor pe care, de cele

mai multe ori, le făceau împreună şi îi invitau şi pe părinţii ei.

Doamna nu s-a grăbit să-i spună nimic despre descoperirea cadavrului ars pentru că în sufletul ei era convinsă că acela nu este soţul ei şi chiar dacă ar fi fost nu avea de ce s-o îndurereze de cum a intrat.

— Te cred că nu ai stat de gătit şi am să mă ocup eu imediat să-ţi fac nişte cartofi prăjiţi cu puţină fripturică. A zis mama soacră şi s-a şi dus spre bucătărie.

„Mai bine să fie ocupată”, s-a gândit doamna şi a lăsat-o să plece şi deja se auzeau vasele troncănind. Nu era nevoie să o bată la cap cu nimic pentru că ea cunoştea foarte bine toate lucrurile din dulapuri.

După ce au mâncat, s-au mai uitat puţin la televizor şi apoi au mers la culcare. Niciuna nu dorea să mai vorbească despre nenorocirea care le lovise şi se prefăceau că totul este normal şi că fiecare îşi aştepta soţul sau fiul cu masa pusă.

Laptopul. (luni)

Dimineaţa a început în linişte şi s-a desfăşurat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat şi parcă totul decurgea conform unui plan prestabilit. S-au aşezat amândouă la masă şi au turnat cafelele care aşteptau fierbinţi în ibric. Mai mult tăceau şi simţeau amândouă că orice vorbă este inutilă. Fiecare îşi trăia propria aşteptare.

Pe la ora 9 sună telefonul.

— Da, înţeleg, sigur că puteţi veni, eu nu utilizez acum calculatorul. Da, nu e nicio problemă vă aşteptam! Păi, a venit şi mama lui la noi şi de aceea am zis că vă aşteptăm. Nu ne deranjaţi cu nimic!

După ce a închis s-a întors către mama soacră şi i-a spus că vor veni două persoane de la poliţie care urmează să facă nişte cercetări pe calculatorul lui în circa 30 de minute.

— Mă duc să pun ceva pe mine să nu mă găsească în halat.

— Nu cred că este cazul să ne formalizăm!

— Draga mea, eu sunt de modă mai veche şi dacă până la treizeci de ani mă aranjam ca să plac celor din jurul meu după cincizeci de ani mă aranjez ca să nu displac.

— Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine că şti ce vrei şi eşti mereu pregătită de orice situaţie.

— Aici ai dreptate, numai că deşi eu am trecut prin ceea ce treci tu azi, acum sunt nevoită să trec şi prin ceea ce nu am mai trecut niciodată, adică dispariţia propriului meu copil. Eu sunt lovită a doua oară!

— Singurul lucru pe care simt că pot să-l fac este să sper din toată inima că el se va întoarce şi totul va fi ca înainte.

— Ce au spus şefii lui de la primărie?

— Nu ştiu cum au aflat că totul s-a întâmplat vineri şi azi e luni dar au rămas cu toţii uimiţi şi cred că nici acum nu şi-au revenit. Nimeni nu mai ştie ce să creadă şi au făcut tot felul de presupuneri, răpire, amante, luat lumea în cap dar asta aşa ca să-şi ocupe timpul că nici ei nu credeau ce spuneau.

M-au sunat să mă întrebe ce noutăţi mai am dar cu timpul, cred că o să le frecă şi asta. În acel moment s-a auzit soneria şi doamna s-a dus să deschidă uşa dar nu era nimeni cunoscut ci doar un băiat care dorea să vândă pixuri, caiete şi alte rechizite pentru şcolari.

— Nu doriţi nişte pixuri cu vârf de ceramică, sunt foarte uşoare, sau nişte carneţele pentru notiţe? Am şi lupe, mari şi mici!

— Nu vreau să cumpăr nimic acum, mulţumesc!

— La mine găsiţi cu cele mai mici preţuri!

— Nu, mulţumesc!

— Dacă luaţi un pix şi un caiet vă dau o gumă gratis!

— Eşti foarte amabil dar nu vreau să cumpăr nimic!

— Am înţeles că aveţi de toate, dar un pahar de apă aveţi, că alerg de azi dimineaţă şi m-am uscat, vă rog frumos!

Doamna nu era în acest moment dispusă să refuze pe cineva care o ruga atât de frumos şi a intrat înapoi în casă să aducă apa. În acest timp băiatul a părut că se ia după ea, dar în ultima clipă a văzut-o pe mama soacră şi s-a oprit. Ea îl privea cu un aer extrem de întrebător.

— Săru' mâna, foarte frumos aici la dumneavoastră, a zis băiatul şi a făcut cei doi paşi înapoi exact când doamna a apărut cu paharul de apă pe care i l-a şi dat.

El a întins mâna şi a luat paharul pe care l-a dus la gură şi a mulţumit cu un oftat adânc.

— M-aţi salvat, mulţumesc! S-a întors pe călcâie şi a plecat imediat.

Imediat ce a închis uşa, doamna a zis:

— Eu cred că am halucinaţii, încep să-mi pierd minţile!

Ce e draga mea?

— Tu ai văzut cum a apucat băiatul ăsta paharul?

— N-am văzut nimic că erai în dreptul uşii, cum adică, cum a apucat paharul?

— Păi eu cred că tu ştii foarte bine cum apucă fiul tău paharul atunci când îl dai.

— Bineînţeles că ştiu, dar am zis că asta e doar o altă ciudăţenie a lui!

— Uite, te rog, ia paharul ăsta şi apucă-l acum exact cum face el, ca să vorbim despre acelaşi lucru!

— Mama soacră a întins mâna, a apucat paharul şi înainte de a-l duce la gură a arătat spre ea cu degetul arătător întins înainte.

— Tu ştii ce însemnă asta?

— Normal că ştiu, el face gestul ăsta de mic. Înseamnă „ţie îţi mulţumesc”.

— Exact şi atunci poţi să-mi spui şi mie de ce băiatul care a venit cu pixurile a făcut acum acest gest?

— O fi ceva la modă, ca semnul ăla internaţional de şi-l bagă în ochi toţi şoferii când se ceartă!

— Nu prea cred că este atât de simplu.

Atunci a sunat din nou soneria şi de data asta era chiar domnişoara poliţist şi cu un flăcău înalt şi frumos de parcă era prezentator de modă.

— Vă mulţumim că ne lăsaţi să ne ocupăm puţin de calculatorul soţului dumneavoastră.

— Eu am crezut că dacă v-am dat site-urile nu va mai fi nevoie să vă deranjaţi până aici.

— Şi alea sunt bune dar nu întotdeauna pentru că în cazul nostru există un site care nu se poate deschide de oricine şi probabil că soţul dumneavoastră îl are parolat şi presupun că se poate deschide doar de aici. E ca un site privat sau de grup în care nu au acces decât membrii.

— Dar despre ce site e vorba?

— Ceva cu şah, cel puţin după denumire. Pot să mă aşez la calculator? A întrebat tânărul cu un zâmbet fermecător.

— Cum să nu, vă rog să poftiţi dincolo în biroul lui.

Tânărul a intrat, s-a aşezat cât mai comod, a pornit calculatorul şi a început să-şi plimbe degetele pe clape de parcă executa o arie cu mare virtuozitate. Cele trei s-au instalat în sufragerie pe fotolii.

— Să vă spun că am mai păţit o treabă şi o să ziceţi că mi-am pierdut minţile şi doamna i-a povestit domnişoarei poliţist tot ce a observat la băiatul cu pixurile.

— Mai că v-aş da dreptate, dar încep să cred că aveţi şi o imaginaţie foarte bogată. În această situaţie aş vrea să vă întreb, pe scară blocului există camere video?

— Există de vreo doi ani, au fost montate să nu se fure ceva şi primul lucru care s-a furat au fost chiar camerele video.

— Sper că acum s-au montat la loc şi sunt funcţionale!

Da.

— Atunci putem să vorbim cu persoana autorizată să acceseze aceste camere?

— Putem, că este un pensionar chiar de la noi de pe scară.

— Puteţi să-l sunaţi şi să-l rugaţi să vină până la uşă sau, dacă nu, să mergem noi la el.

— Am să-l rog să vină dânsul că era prieten şi cu soţul meu şi intra în casă.

— Vă rog frumos atunci să-l rugaţi să vină.

Doamna s-a sculat a luat telefonul mobil şi a format numărul. Cum s-a auzit răspunsul a început să strige!

— Da eu sunt, bună ziua, vreţi să coborâţi puţin până la noi! Nu, nu l-am găsit, dar cineva doreşte să vă întrebe ceva. Da, acum dacă puteţi! Mulţumesc!

— Mă iertaţi dar vecinul e cam surd şi cu toate că nu-mi place sunt nevoită să ţip la el.

— Nu-i problemă şi noi ştim să ţipăm!

— Tânărul de la calculator auzind strigătele a venit până în cameră şi a întrebat:

— Vă ajut cu ceva, s-a întâmplat ceva?

— Nu-i nevoie că noi ne descurcăm şi singure!

— Bine atunci vă doresc vocalize plăcute!

După puţin timp iar suna la uşă, iar se duce doamna şi intră cu un domn mai în etate pe care îl prezintă doamnelor prezente.

— Dumneavoastră vă ocupaţi de camerele video? A început să strige la el domnişoara poliţist.

— Da, a răspuns domnul, dar nu e nevoie să ţipaţi în halul ăsta la mine!

— Mă scuzaţi a răspuns imediat domnişoara poliţist, domolindu-şi vocea, după ce a văzut că domnul are montat în ureche un audiometru. Vă rugam să ne puneţi la dispoziţie imaginile de pe camerele de pe acest nivel din ultimele două ore. Vrem să vedem la cine a fost un băiat care vindea pixuri pe la uşile oamenilor.

— Eu pot să vă pun la dispoziţie orice, dacă dumneavoastră îmi prezentaţi o cerere oficială de la poliţie cu locul şi ora de urmărit. Deci se poate dar numai cu hârtie şi eu o trec şi în registru de vizionare să fie în regulă.

— M-am gândit eu că aşa o să spuneţi şi atunci o să vă propun ca dumneavoastră să mergeţi şi să căutaţi pe înregistrări ce am vorbit noi iar eu vă promit că şase luni de zile nu veţi avea niciun control, deoarece vad că sunteţi foarte conştiincios şi sunt convinsă că totul este în regulă.

— Şi aşa merge, am plecat să mă uit singur şi vă rog să aveţi încredere că la privit mă pricep foarte bine.

Între timp specialistul IT privea un pic nedumerit la calculator şi domnişoara poliţist chiar s-a sesizat de treaba asta.

— Ce s-a întâmplat de ai rămas aşa blocat?

— Nu mai pricep nimic a spus tipul. Am înţeles că site-ul cu şahul nu poate fi accesat decât de pe acest calculator, dar nu am înţeles de ce. De ce nu poate oricine, care este amator de şah să intre pe el şi să joace? în prezent el este accesat doar de două persoane din care una este soţul doamnei.

— Poate este un site făcut de un prieten pentru alt prieten şi atunci se joacă doar ei doi.

— Şi eu m-am gândit la asta, că nu ar fi prima dată când întâlnesc o astfel de situaţie, dar problema nu e asta.

— Dar care este?

— Uite un exemplu! Acum două săptămâni soţul deschide site-ul şi i se afişează tabla de şah unde adversarul începea cu piesele albe.

— Şi care-i marea chestie?

— Păi, marea chestie este că nu are loc nicio partidă şi nimeni nu mută nicio piesă, dar amândoi stau nemişcaţi în faţa tablei de şah şi trec apoi la rezolvarea de probleme, nu ştiu dacă eşti familiarizată cu problemele de şah pe calculator?

— Stai tu liniştit că tatăl meu m-a băgat în şah de la patru ani! Care e problema mai departe? Poate au plecat de acasă şi a rămas calculatorul deschis.

— Nu cred, eu ştiu că la fiecare rezolvare de problemă cel din faţa calculatorului încearcă tot felul de variante şi mută piesele cum este inspirat şi după ce realizează că a luat-o pe o cale greşită le face „cancel” şi ele se aşază în poziţia iniţială. Poţi să faci, în general, zeci de variante, până să ajungi să rezolvi problema.

— Raţionament corect, spune mai departe!

— Ce observăm noi aici! în primul rând atunci când apare tabla de şah nu se întâmplă ca în partidele normale de pe net.

— Adică ce nu se întâmplă?

— Pe net se joacă odată cu albele şi odată cu negrele dar aici adversarul joacă, adică nu joacă, dar apare tabla de şah de mult mai multe ori cu albele la el decât la soţul doamnei.

— Poate că soţul se simte puternic şi îl lasă să joace mai multe cu albele!

— Tu nu înţelegi că nimeni nu joacă nimic şi doar apare tabla de şah cu piesele puse şi după ce se uită la ea de-i doare capul, dar nu mută nicio piesă, apare tabla cu altă problemă la care iar se uită şi iar nu se petrece nimic.

De aia nu cred că ar putea să plece de acasă, amândoi, după fiecare afişare pe tablă!

— Probabil că se antrenează la jocuri doar cu mintea fără să mute şi piesele, adică îşi imaginează modul de rezolvare a problemelor şi dau direct rezultatul.

— Tocmai asta e problema, că nu dau niciun rezultat, nu rezolvă nimic, nu se afişează nimic şi după ce stă ce stă aşa în faţa calculatorului îl închide şi pleacă. În general în jocul ăsta nu poţi să treci mai departe dacă nu ai rezolvat problema.

— Aşa e la toate jocurile, pe nivele.

— E corect ce spui dar în acest caz, problema de şah nu se rezolvă şi se trece la nivelul următor, care este o altă problemă şi care nici ea nu se rezolvă şi culmea este că joacă la toate orele posibile, nu au niciun fel de regulă. Par foarte dezordonaţi.

— Şi ce vezi tu în asta?

— Momentan nimic, decât că există un site creat special pentru ca soţul doamnei să joace şah şi pe care el stă o grămadă de timp şi nu joacă după care îl închide şi apoi iar îl deschide şi o ia de la capăt. Deci încă nu pricep ce rost au toate astea.

Eu înţeleg ceva atunci când se petrece ceva dar acum dacă nu se petrece nimic şi numai se închide şi se deschide calculatorul nu e ceva de aflat. În cazul celorlalte site-uri dânsul joacă şah cu o mare virtuozitate şi nu am văzut să piardă vreo partidă, dar pe acest site treaba stă cu totul altfel şi vreau şi eu să ştiu de ce acesta este mai deosebit.

— Tu nu ai fost foarte informat dar soţul doamnei este o persoană cu totul specială şi care nu făcea absolut niciun gest inutil. El nu este persoana care să stea la calculator fără să facă nimic. Adică vreau să spun că tu trebuie să te mai gândeşti că ai în faţa ta un tip extrem de inteligent şi pentru care statul la calculator era plin de

satisfacţii şi să vezi care erau alea.

— Eu ştiu şah foarte bine, dar dacă nu văd ce mută e greu să-mi dau seama cât este de deştept!

— Eu cred că nu despre şah e vorba aici ci despre altceva. Oricum este vorba de comunicare. Ai văzut şi tu oameni care stau într-o expoziţie în faţa unui tablou ore întregi şi nu zic nimic, doar contemplă! Ce vorbeşte tabloul cu ei?

— Da' de unde scoţi tu vorbele astea, ce eşti IT-stă?

— Nu, nu sunt dar am fost şefă de promoţie într-o promoţie formată în majoritate din bărbaţi şi ei de regulă sunt fraieri şi muşcă doar ce văd şi nu gândesc.

În acel moment şi-a făcut apariţia şi vecinul cu camerele video.

— Care e treaba, pe unde a mai vândut băiatul ăla pixuri? îl ia prima la întrebări domnişoara poliţistă.

— Sincer să fiu, pe nicăieri. A intrat în bloc, a urcat aici la etaj, a sunat fix la dumneavoastră, eu nu aud convorbirile prin camera video, deci nu ştiu ce aţi vorbit.

— Lăsaţi divagaţiile, că ştim noi exact ce am vorbit. La cine a mai fost cu pixurile lui?

— Absolut la nimeni, de aici a coborât şi a plecat cu maşina care îl aştepta jos.

— Cum adică cu maşina, că părea vai de el şi chiar hainele lui erau cam ponosite.

— Ponosite neponosite a plecat cu un Volkswagen de ultimă generaţie, apare botul pe cameră că nu avem voie să filmăm în parcare şi acum să mă scuzaţi dar mai am treburi de făcut. A mai spus el şi a ieşit pe uşă.

— Scumpă doamnă cred că viaţa noastră devine din ce în ce mai palpitantă. A spus domnişoara poliţist cu ochii la gazdă. Am să vă întreb ceva direct şi vă rog să nu vă supăraţi, că acum ne cunoaştem deja mai bine, soţul dumneavoastră părea un tip coerent mintal?

— Nu înţeleg exact unde vreţi să ajungeţi dar eu vă asigur că este un bărbat absolut normal.

În momentul acela a sunat telefonul domnişoarei poliţist şi ea a răspuns imediat: Da, raportează!… Cum adică nu are ADN? Unde ai mai văzut tu aşa ceva? Toată lumea are ADN asta să ştii şi tu! Să faci ce şti şi să-mi scoţi ADN-ul sau ADP-ul sau ce vrei tu dar să avem ce compara! Repeţi analiza de câte ori este nevoie şi nu mă mai bate la cap cu toate prostiile tale. Lasă rudele în pace! La revedere!

— Vedeţi doamnă cum e lumea asta, se întoarse ea spre gazdă după ce a oprit telefonul, cine vrea să obţină o aparatură mai performantă zice că nu poate să mai facă nimic cu ce are în dotare şi că vrea să facă schimb de experienţă cu America, cu Franţa de parcă ei sunt mai breji!

— Da ce s-a întâmplat?

— Cică nu poate să-i determine ADN-ul soţului dumneavoastră, că a colectat foarte corect probele dar nu iese nimic la laborator care să fie pe înţelesul lui. Adică iese ceva, foarte clar, dar nu e deloc normal, nu seamănă cu nimic de pe pământ, iese o bazaconie! Rezultatul e final dar nu poate fi comparat cu nimic. Aşa ceva chiar că n-am mai auzit! Aţi auzit şi dumneavoastră că l-am pus să repete analizele!

— Cine ştie ce s-a întâmplat şi poate probele au fost contaminate de ceva, eu nu mă pricep la chestii din astea.

— Dar pentru ce vă trebuie ADN-ul? A întrebat şi mama soacră.

— Aşa este procedura şi noi trebuie să o respectăm, a zis poliţista înţelegând imediat că dânsa nu ştia nimic de cadavrul ars în maşină.

— Atunci să vă faceţi treaba cum trebuie, dar dacă nu iese nici a doua oară?

— Atunci e mai simplu că vom face, cum a sugerat şi colegul meu, un ADN pentru dumneavoastră, în calitate de mamă, iar băiatul dumneavoastră trebuie să aibă aproape 90 % din el şi putem să lucrăm şi cu un ADN similar.

— Adică vreţi să ziceţi că o să-mi luaţi mie o probă de sânge şi o să vedeţi cam cum arăta ADN-ul băiatului meu.

— Nu e nevoie chiar de sânge că putem să facem analiza şi pe un fir de păr sau o pieliţă de la o unghie şi fiind mama lui va fi foarte edificatoare.

— Putem să discutăm mai târziu acest subiect că acum nu mă simt prea bine. A spus brusc mama soacră şi s-a ridicat să plece în camera ei.

— Bineînţeles că putem şi oricum nu facem noi prelevarea de probe ci un laborant care va veni doar dacă va fi cazul. Dar eu zic să mai aşteptăm rezultatul acela după repetarea analizei şi apoi vedem ce mai vorbim.

În acest timp doamna a urmărit-o cu privirea pe mama soacră vizibil îngrijorată de starea ei de sănătate. Nu dorea să aibă vreun necaz sau să i se facă rău pentru că ţinea foarte mult la ea. S-a mai liniştit când a văzut că se mişcă normal.

— Probabil că este încă tulburată de tot ce se întâmplă, i-a spus domnişoarei poliţist.

— Tu ce mai faci pe acolo? L-a întrebat domnişoara, la rândul ei, pe specialistul IT.

— Mă uit şi eu la o problemă de şah şi încerc să înţeleg care e treaba cu ea.

— Bine încearcă!

Sună soneria, gazda deschide, iar în pragul uşii era sora ei mai mică cu băieţelul de 8 ani.

— Hai dragă, intraţi şi aşezaţi-vă şi voi pe unde puteţi, dânsul tocmai pleca, zise ea cu ochii la şeful camerelor video, dânsa e domnişoara poliţist, la calculator este un băiat care nu prea înţelegem ce face iar pe mama o

cunoşti, aşa că am terminat cu prezentările. Tocmai se ducea puţin să se odihnească.

— Vreau să vă întreb dacă soţul dumneavoastră are şi un joc de şah adevărat cu piese pe care să fac eu unele încercări şi să nu umblu în programul calculatorului? Apare cu o întrebare IT-stul.

— Sigur că are, e chiar dedesubt pe raft, are şi un GO acolo.

— Mi-e suficient doar şahul! mai spuse el şi după ce a luat tabla de şah a copiat pe ea poziţia din calculator şi a început să o studieze pe real, cum s-ar zice.

Aşezase tabla şi piesele pe o măsuţă şi acum se uita la ele cu mare interes. El era un bun jucător de şah dar problema de pe tablă parcă era pentru începători!

În această situaţie nu înţelegea de loc de ce soţul doamnei stătea atâtea atâta timp cu ochii în ea şi nu o rezolva imediat. Nici măcar nu încerca câteva variante. Era evident, că după ce punea adversarul o problemă pe tablă şi stătea cu ochii în ea o grămadă de timp, punea şi soţul doamnei o problemă şi o dădea pentru rezolvare dar în continuare nimeni tot nu rezolvă nimic. Acum era vorba de un mat cu negrele în trei mutări, care erau absolut evidente. Dacă apăsai pe butonul care îţi dădea mutările de ajutor nu primeai niciun răspuns ceea ce dovedea faptul că nici nu era nevoie de ajutor. Şi aşa şi era! IT-istul se uita din ce în ce mai plictisit la tabla de şah fără să întrevadă vreo soluţie pe direcţia asta! Multe întrebări şi puţine răspunsuri.

Băiatul surorii ei îşi găsise şi el de lucru cu un Scrabble cu care se juca de când era mai mic de pe vremea când încă nu ştia literele. Cum intra în casă, indiferent cine mai era prezent el se ducea direct la raftul cu jocuri şi îşi lua literele cu care începea să compună tot felul de texte. Nu se juca pe tabla de scrabble că era cam ponosită şi pătrăţelele se distingeau mai greu. Când a văzut că IT-

istul s-a sculat şi a vrut să iasă, probabil că era fumător, l-a întrebat:

— Pot să mă joc şi eu cu tabla de şah?

— Bineînţeles, a răspuns acesta, vrei să dezlegi problema?

— Nu, a spus puştiul, vreau doar tabla, fără piese.

— Poţi să le pui la loc în cutie şi să te joci cum vrei.

— Mulţumesc foarte mult, a spus băiatul şi a strâns toate piesele în cutia lor separată.

După puţin timp a început să pună literele de la Scrabble pe tablă în ordine alfabetică începând cu prima linie de jos. A, b, c, d, e, f, g, h, exact aşa cum erau şi pe marginea tablei de şah iar apoi el a mai pus alte litere şi pe rândul al doilea, apoi şi pe al treilea, că nu i-au ajuns două rânduri pentru tot alfabetul şi mai sus, fiind foarte încântat de aranjament. Aşeza fiecare literă exact în mijlocul pătrăţelului dar la un moment dat s-a gândit că dacă tabla are pătrate negre şi albe probabil că şi aranjamentul lui trebuie să fie un pic diferit şi a pus literele doar pe pătratele albe.

În momentul acela a intrat şi IT-stul care a rămas puţin bulversat şi perplex cu privirea la tabla aranjată de puşti. „Nu cumva poziţia pieselor indică un mesaj criptat şi atunci rezolvarea problemelor nici nu contează. Dacă aceste probleme se citesc şi nu se rezolvă”. S-a întors şi s-a dus la domnişoara poliţist în camera de alături.

— Noi avem la secţie vreun criptolog care să descifreze anumite coduri?

— Ştiu şi eu ce este un criptolog, dar nu cred că avem la noi în secţie ci doar la centru, dar de ce te interesează?

— Vino puţin alături! îi spuse el şi o invită în camera unde copilul aranja încă litere pe tabla de şah. Eu cred că problemele sunt un mesaj şi nu trebuie rezolvate. Uite de

aici mi-a venit ideea!

— Să nu ne complicăm prea mult, zise şi ea, cu toate că treaba devine extrem de interesantă pentru un tip care a ieşit să ducă gunoiul la o amărâtă de ghenă! Cred că putem rezolva şi cu criptologul!

Au ieşit amândoi din cameră şi domnişoara poliţist a întrebat-o pe gazdă:

— Soţul dumneavoastră avea vreo pasiune pentru arme, tehnici de apărare, era preocupat de tainele fabricării bombelor?

— De ce nu mă întrebaţi direct dacă soţul meu era terorist?

— Nu vă întreb, pentru că, de regulă, astfel de întrebări fac mai mult rău decât bine, încercaţi să răspundeţi cumva.

— Soţul meu nu avea niciun fel de veleităţi de războinic şi era extrem de paşnic. Eu am asistat o singură dată la un fel de ceartă într-un restaurant, unde ne-am dus şi noi să mâncăm şi un tip s-a luat de el şi a început să-i vorbească foarte urât. Mie, la început nu mi-a plăcut că îi permite omului acela să-şi bată joc de noi dar l-am văzut pe el când mi-a făcut semn să stau calmă şi atunci m-am liniştit.

— Şi cum a evoluat situaţia?

— Păi nu a prea evoluat că în momentul în care soţul meu s-a întors şi s-a uitat la omul acela am văzut cum s-a calmat brusc, s-a aşeazat pe scaunul lui după care a luat lingura şi şi-a continuat masa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi parcă era singur în local.

— Dar ce i-a zis soţul dumneavoastră?

— Tocmai asta e marea chestie că nu i-a zis absolut nimic ci doar s-a uitat la el şi părea că îl priveşte exact între sprâncene nu în ochi sau pe corp.

— Şi aţi rămas în continuare în local?

— Nu numai că am rămas dar am petrecut şi o seară absolut superbă cu muzică cu dans!

— Cu băuturi alese! zise şi poliţista.

— Nu, fără băuturi că soţul meu nu a băut niciodată nimic altceva decât apă.

— Cum adică, la nuntă, de exemplu, a băut numai apă? Exact şi la nunta noastră nu a băut decât apă. El glumeşte şi spune că băuturile îl fac să-şi schimbe culoarea. Nici cu spirt nu mă lasă să-l dau dacă se zgârie, mai ales că se vindecă extrem de repede.

— Bine, am terminat pe ziua de azi şi mâine vom încerca să o găsim pe femeia care plimbă căţelul cu trei picioare şi pe băiatul cu maşina forţoasă că treaba aia cu salvarea mie nu-mi iese din minte şi nu-mi sună de loc clar. Acum am plecat, la revedere!

— Vă aştept atunci, la revedere!

Încep dezvăluirile!

Cele două surori au rămas singure şi au putut şi ele să mai schimbe o vorbă.

— Ce ţi-a mai zis dragă poliţista asta că nu prea pare isteaţă după figură?

— Aici te cam înşeli că e foarte pricepută şi ştie ce vorbeşte şi ce vrea. Să vezi ce o ascultă toţi colegii ei şi niciunul nu-i mişcă în faţă. Mie îmi place de ea că e sinceră şi ştie să-şi facă treaba.

— Păi ce treabă are ea de făcut că doar nu-l caută ea?

— Într-un fel şi ea îl caută şi a descoperit chiar aici în casă nişte lucruri de care eu nici nu mi-am dat seama!

— Cum adică, ce a descoperit?

— După ce eu i-am explicat că poziţia creioanelor nu e normală aşa cum ţi-am spus şi ţie, ea a descoperit în imprimantă o foaie de hârtie albă care avea pe ea cele trei înţepături despre care tu ştii ce înseamnă dinainte de a mă

mărita eu. De aceea eu nu cred că el a plecat aşa, pur şi simplu, şi s-a dus şi nu se mai întoarce. Tu ştii că el nu atingea niciun obiect fără să aibă nevoie sau fără o utilitate. El nu făcea niciun gest inutil.

— Aici ai dreptate că pe mine, la început, mă enerva teribil că nu greşea niciodată şi nici nu spunea ceva nelalocul lui sau fără importanţă. Am crezut că e foarte înfumurat şi vorbeşte numai la ocazii, dar mai târziu mi-am dat şi eu seama că e un băiat minunat. M-a surprins foarte mult şi atunci când mi-ai povestit tu cum v-aţi cunoscut.

— Aşa este şi nu voi uita niciodată ziua aia. Spuse ea şi se uită la nepotul ei, care se aşezase lângă ele şi începu să-i povestească. Eu stăteam la un suc pe terasa de la cofetărie şi el stătea la o altă masă şi se uita într-un ziar. Nu s-a uitat la mine de loc. La un moment dat s-a ridicat, s-a apropiat de masa mea şi după ce m-a salutat cu multă eleganţă mi-a spus:

— Tu vei fi soţia mea! Şi s-a întors şi a plecat şi nu l-am mai văzut multă vreme. Am rămas aproape uluită şi mai mult amuzată. Uluită de ce mi-a spus şi amuzată de faptul că părea un tip foarte plăcut dar şi foarte serios. Mi-a plăcut din prima! Eu atunci nici nu aveam gândurile la măritat şi încă mergeam la liceu. Am povestit câtorva colege ce am păţit şi am râs împreună dar, cu toate acestea, eu parcă am avut, din acel moment ceva înfipt în inimă.

— Cum adică că doar nu te-ai îndrăgostit din ziua aia?

— Nici vorbă, că practic nu-l cunoşteam de loc dar din acel moment nu m-a mai interesat niciun fel de băiat. Parcă eram lovită la cap. În acea perioadă aveam şi eu, ca toate fetele, un fel de prietenaş cu care mai mergeam la film sau ieşeam la vreo petrecere, dar din momentul ăla nu m-a mai interesat de loc. Mă tot suna şi-mi scria bileţele de amor dar nu am mai fost nicăieri cu el ci numai cu grupul

meu de fete şi băieţi dar pentru niciunul nu am făcut vreo pasiune specială.

— Şi cum v-aţi revăzut că asta nu mi-ai povestit niciodată?

— În primul rând nu ne-am revăzut ci am primit de la el o scrisoare care era o pagină albă şi am observat mult mai târziu că era înţepată iar, pe plic, la expeditor, scria „de la mine”. Atunci a fost momentul în care m-am gândit foarte serios că el ar putea fi alesul, dar nici azi nu ştiu de ce. Mai târziu mi-a trimis o păpuşă şi apoi perechea asta de cercei pe care o port şi acum. În tot acest timp nu am vorbit de loc şi nici nu ne-am văzut. Eu îmi vedeam de şcoală şi de distracţiile mele cu fetele şi el, am înţeles mai târziu că era student la silvicultură. Cred că au trecut cel puţin 3 ani, în care el îmi trimitea periodic diverse cadouri şi plicuri albe şi eu mă bucuram de parcă erau cine ştie ce.

— Da, dar până la urmă totuşi v-aţi întâlnit, v-aţi cunoscut îndeaproape, aţi făcut dragoste, astea cum au fost?

— Acum pot să-ţi povestesc că văd că băiatul tău a adormit cu ochii la noi şi sper că nu înregistrează prin somn nimic. Într-o zi a apărut la uşă cu un buchet mare de flori şi cu cadouri pentru ai noştri. Nu ştiu de ce dar era evident că îl aşteptam, fără să vorbim nimic mai înainte şi l-am invitat în casă. Tu îl ştii pe tata cum e el de ciudat atunci când e vorba de băieţi dar de data asta de cum l-a văzut şi-au strâns mâinile şi era evident că s-au plăcut reciproc. De mama nici nu mai vorbesc că a fost topită după el din clipa în care l-a văzut şi nu mai ştia cum să-i intre în voie de parcă eu nici nu mai existam. Parcă venise s-o ceară pe ea!

— Adică te-a şi cerut, din prima?

— Exact, după ce au stat de vorbă zece minute şi l-a refuzat politicos pe tata cu ţuica lui de prune, ceea ce i-a spulberat teama unui concurent la butoiaşul lui pe care îl

consuma de cinci ani fără spor, a şi pus totul pe masă ca la poker. Cine este, ce face, deja lucra la primărie, ce avere are, casa asta şi un teren la ţară pentru vreo altă casă, maşină nouă şi extrem de multe vorbe bune despre mine că parcă îmi venea chiar să mă fălesc puţin. La final, s-a ridicat în picioare şi m-a cerut cu tot respectul cuvenit iar mama, şti cum e ea, nici nu a mai răspuns şi a sărit de gâtul lui şi s-au îmbrăţişat. Pe mine nu m-a întrebat nimeni nimic de parcă eu aş fi pus la cale toată întâlnirea. Atunci am văzut şi eu, pentru prima dată, lacrimi în ochii lui tati. Mai departe şti, nunta, excursiile, petrecerile din familie şi restul.

— Da, foarte frumos, dar e mare păcat că nu aţi avut timp să faceţi şi voi un copil. Aveţi vreo problemă de sănătate sau altceva?

— Acum, vezi tu, că eşti sora mea şi am să-ţi spun, cu toate că nu am vorbit niciodată cu nimeni acest lucru. Ceea ce mi se întâmplă mie este ceva uluitor şi nu cred că cineva, pe lume asta, mai păţeşte la fel!

— La ce te referi?

— La felul în care facem noi dragoste!

— Păi nu faceţi ca toată lumea, ciac-pac şi gata copilul!

— Nici nu ştiu dacă facem aşa simplu, e totuşi ceva diferit cred eu!

— Nu există nimic diferit că toată lumea face la fel şi peste trei ani stau la coadă la înscriere la grădiniţă. Ce ar fi diferit la voi?

— Bine, mă provoci să spun ceea ce nu ai mai auzit niciodată! Tu ştii foarte bine că eu nu am cunoscut până la el niciun alt bărbat în sensul sexual al cuvântului.

— Spune dar să nu-mi vi cu cine ştie ce perversităţi că nu agreez!

— Nici vorbă. Eu în clipa în care am chef să mă „joc

„cu el mă îndrept spre pat, sunt deja îmbrăcată extrem de sexy, mă aşez lângă el, îl iau în braţe şi… acum şi atentă… în clipa următoare mă trezesc extrem de satisfăcută şi fericită încât numi mai trebuie nimic din lumea asta. Sunt pe deplin mulţumită de tot ce s-a întâmplat şi care nu seamănă de loc cu ceea ce văd eu în filme, cu îmbrăţişări, rostogoliri din pat, rupt mese sau birouri, mângâieri peste tot, nu semănă cu absolut nimic dar eu sunt în aşa hal de fericită şi satisfăcută că nu-mi pasă de nimic.

— O fi vreo formă de extaz pe care eu nu o cunosc şi poate că tu ai întâlnit un bărbat adevărat iar restul femeilor, adică noi, ne complăcem cu berarii noştri. Apropo de asta, că dacă tot vorbim, te-ai uitat vreodată la ceas să vezi cât durează toată distracţia asta a voastră.

— Aici e altă chestie! M-am uitat de foarte multe ori şi am văzut că dacă eu mă gândesc că vom face sex o oră, că a doua zi am serviciu, atâta durează, pe ceas, iar dacă mă gândesc că va dura două ore ca mâine e sâmbătă exact două ore durează şi eu mă trezesc şi atunci plină de satisfacţie.

— Acum, dacă aş glumii cu tine te-aş întreba dacă vreodată te-ai gândit că durează cinci minute?

— Păi tu crezi că eu sunt proastă, bineînţeles că m-am gândit şi la asta!

— Şi ai mai avut vreo satisfacţie?

— La fel ca după două ore! Absolut nicio diferenţă!

— Voi nu sunteţi normali, zău aşa!

— Aşa zic şi eu, ca tine!

— Dar de copii ce zice, de ce nu aveţi?

— El zice că este posibil ca într-una din genele lui să fie o mutaţie care nu-i permite să aibă copii deoarece riscul este foarte mare ca ei să se nască cu anumite malformaţii sau ciudaţi rău.

— Şi nu aţi fost la doctor?

— Eu nu am vrut pentru că m-am gândit că dacă are dreptate riscul este într-adevăr enorm iar dacă nu are dreptate şi acesta este doar un motiv ca să nu aibă copii, eu care îl respect atât de mult nu mă pot opune credinţei lui.

Apropo de credinţă, în cine crede el? Ca religie vorbesc.

— Am înţeles ce întrebi, dar nu ştiu exact ce convingeri are. Adică merge cu mine la biserică, la parastase, la pomeni, la înviere dar nu merge niciodată singur şi nu l-am auzit vreodată să se roage sau să-l văd că se închină le vreo icoană.

— Şi nu ţi se pare ciudat?

— De ce să mi se pară, mii de oameni sunt atei convinşi sau sunt credincioşi fără să fie bisericoşi şi nu merg cu soţiile la biserică dar al meu, dacă îl rog, merge de fiecare dată cu mine.

— Atunci poţi să zici că el are credinţa ta dar nu şti care este a lui.

— Merge şi aşa!

Pentru că se făcuse seară, sora ei l-a sculat pe cel mic şi au plecat la casa lor iar doamna a mai aşteptat să vadă dacă mai iese mama soacră din camera ei şi după o vreme s-a dus la culcare. Oricum ea se descurca foarte bine şi nu era nevoie să-i pună nimeni masa dacă îi era foame.

Administratorul (Marţi)

O nouă dimineaţă se anunţa foarte liniştită până ce a apărut, imediat după cafeluţă, domnişoara poliţist tot împreună cu specialistul IT. De cum au intrat, tânărul a refuzat politicos invitaţia la cafea şi s-a dus direct în biroul soţului şi a scos tabla de şah începând să pună piesele de la o problemă din calculator pe ea. După aceea s-a proptit în faţa ei şi nu s-a mai mişcat. Gânditorul lui Rodin era

nimic pe lângă el!

Domnişoara poliţist a rugat-o pe gazdă să-i facă legătură cu administratorul blocului şi împreună să o găsească pe femeia care plimba căţelul cu trei picioare. Acesta a fost deosebit de amabil şi le-a spus că peste circa 20 de minute femeia urma să iasă cu căţelul la plimbarea de dimineaţă şi că, dacă doresc, el merge cu domnişoara poliţist să vorbească cu ea.

— Eu tot nu înţeleg ce putem să aflăm de la dânsa? A întrebat doamna.

— Chiar faptul că nu aflam nimic este relevant că eliminăm o direcţie de cercetat. Această persoană a fost jos, probabil în momentul în care salvarea aceea a fost şi ea la scara dumneavoastră şi dacă a văzut ceva bine, dacă nu a văzut ceva iar e bine, dar nu putem lăsa nimic necercetat. Pentru că de multe ori adevărul stă într-un vârf de ac, într-o privire, o vorbă sau chiar un sunet, aşa ne-au învăţat pe noi în America la perfecţionare.

— Dacă aşa zice în America atunci să coborâm la parter. Zis şi făcut, au coborât amândouă la parter şi l-au aşteptat pe administrator. Acesta era un om cu foarte mare experienţă, trecut prin multe comitete de asociaţie dar pentru că era un foarte bun cunoscător al tuturor legilor în vigoare, legate de administrare, nu putea fi contrazis niciodată, că ce învăţase el în peste 30 de ani de administraţie nu putea cineva din comitet să înveţe într-un an la şedinţele lunare. Dânsul era deosebit de amabil, în general, dacă nu era călcat pe coadă căci atunci era mai bine să te ascunzi în adăpostul ALA care făcea parte din dotările blocului.

Au stat ce au stat împreună cu administratorul care a coborât şi el imediat şi a apărut femeia cu căţelul. Se vedea de la o poştă că nu este al ei ci că doar îl plimbă că nu vorbea cu el cu afecţiunea unui stăpân ci mai mult ca o angajată. Cine are câine înţelege perfect diferenţa.

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa, a răspuns şi femeia uşor contrariată la vederea comitetului de primire.

— Sper că nu vă deranjăm dacă domnişoara, care este de la poliţie vă roagă să răspundeţi la câteva întrebări? A deschis discuţia administratorul.

— Nu, de loc, nu mă deranjaţi, o tot ameţea femeia ca orice om normal pe care poliţia doreşte să-l ia la întrebări.

Domnişoara poliţist a ghicit imediat că în sufletul acestei femei sunt şi probleme mai complicate dar s-a gândit că în acest moment scopul lor este cu totul altul.

— Aş dori să vă întreb dacă mai ţineţi minte că acum câteva zile aici a parcat o salvare care nu avea decât şofer şi care a stat puţin şi apoi a plecat. Mai reţineţi?

— Da, a răsuflat femeia uşurată, chiar atunci plimbam căţelul pentru prânz.

Nu a spus pe nume căţelului şi aceasta era o altă dovadă că nu era al ei.

— Ne puteţi spune tot ce aţi văzut atunci?

— Cred că da. Spuse femeia.

— Aţi văzut maşina, numărul, şoferul, ceva ce v-a atras atenţia?

— În primul rând că şoferul era un bărbat înalt, foarte bine făcut, puternic şi cu o privire foarte ageră.

— Dar numărul maşinii l-aţi văzut?

— Nu că nu m-am uitat la el ci numai la şofer, oricum maşina era mare şi roşie.

— Dar de unde ştiţi că era foarte puternic?

— Păi am văzut cum ţinea de targă!

— Cum adică ţinea de targă, avea o targă cu el? Ce era pe targă?

— Era mortul, ce să fie că era acoperit tot cu un cearşaf.

— Domnule administrator, a murit cineva pe scara asta de curând, locatar sau vizitator.

— Nu domnişoară, probabil că omul şi-a pus geanta de tratament pe targă şi a acoperit-o să nu-i cadă şi doamna a confundat-o cu un decedat. Pe scară nu a murit nimeni, atâta lucru ştiu şi eu.

— Deci după ce aţi văzut că omul împinge targa pe rampă v-aţi mai uitat să vedeţi ce face?

— Nu domnişoară că eu sunt femeie serioasă şi nu mă uit după bărbaţi!

— Ştiţi ce tip de maşină era, sau de la ce serviciu de salvare a venit?

— Chiar nu le am p-astea cu tehnica aşa că nu pot să vă spun mai multe, scria Salvare şi abia se vedea că era cu roşu tot pe roşu cu chenar.

— Vă mulţumim foarte mult şi să ne scuzaţi că v-am reţinut atâta.

— Nu-i problemă că noi oricum trebuie să ne plimbăm o oră şi jumătate cu recomandare de la doctor.

— Bine, la revedere, Puteţi să-mi spuneţi cum vă numiţi?

— Nu, că nu-i căţelul meu!

După ce şi-a făcut norma de perplexitate poliţista l-a întrebat pe administrator:

— Mi-a spus fata cu feşteleul că atunci a venit şi un băiat cu o maşină neagră şi mare ca o limuzină veche şi mi-ar fi util să stau de vorbă şi cu el.

— Ştiu despre cine vorbiţi, de băiatul avocatului de pe scara cealaltă, dar el e băiat cuminte chiar dacă e de bani gata. El vine după ora prânzului când iese din tura sau schimb sau ce-o face el că nu ştiu. Cum îl văd îi spun că vreţi să vorbiţi cu el.

— Vedeţi să nu-l speriaţi că îl vrem calm! Până atunci puteţi să-l contactaţi pe cel care are acces la camerele

video şi care a fost ieri foarte amabil şi să-l rugaţi să vadă pe camere de unde a apărut omul puternic cu targa pe hol şi orice date poate să ne spună despre asta.

— Cu mare plăcere, îmi pare rău că nu am şi eu acces la camere, că vă serveam imediat, dar am avut un discuţie cu cei de la Protecţia datelor personale şi ne-am înţeles să predau dreptul de acces unei persoane care are mai mult timp ca să nu mă mai aglomerez şi cu asta. După ce află ce doriţi să vină la doamna la apartament, vă mai găseşte acolo?

— Da, da, că oricum trebuie să aşteptam să vină şi băiatul avocatului. Dacă vreţi puteţi să vă mai interesaţi odată dacă pe scară nu a avut loc vreun deces sau dacă salvarea a luat pe cineva, chiar un muribund. Sau cel mai bine încercaţi să aflaţi la cine a venit.

— Am înţeles dar eu nu pot să umblu din uşă în uşă să întreb ci o să pun un anunţ la avizier să vedem cine răspunde.

— Nu e bine că pe noi ne interesează familiile cu persoane în vârstă gata de ducă şi rudele lor sunt bătrâne şi cu vederea slabă şi nu citesc anunţurile de la avizier, dacă nu puteţi o să chem pe cineva de la poliţie să facă asta. Câte apartamente sunt?

— Acum nu trebuia să vă supăraţi, o să mă ocup personal dar ştiţi că nu e toată lumea acasă, dar oricum eu ştiu sigur apartamentele în care nu poate fi niciun decedat.

— Aşa să faceţi şi noi o să vă rămânem îndatoraţi.

— Mai bine aţi pune o vorbă bună să-mi dea o Carte de imobil nouă!

— Eu nu răspund de administraţiile de bloc dar după câte am auzit nu vă mai dă nimeni nimic şi trebuie să o faceţi pe calculator.

Tot aşa am auzit şi eu. Atunci ne vedem mai încolo!

— Exact! A spus şi domnişoara poliţist şi a plecat

împreună cu doamna spre apartament.

Acolo rămăsese tânărul IT-ist şi cu mama soacră şi sperau că s-au înţeles bine, ea nu ştia şah iar el nu ştia să facă cafea.

Aşa cum au şi presupus în apartament era linişte şi fiecare era cu treaba lui, unul cu şahul şi una cu cafeluţa în faţă şi o bucăţică de cozonac.

Au mai vorbit de una de alta şi mama soacră stătea ca pe ghimpi şi parcă tot voia să întrebe ceva. Aşa rezulta întotdeauna când îşi freca atâta mâinile.

— Ce e mamă că văd că ai ceva pe suflet, vrei să ne întrebi ceva?

— Nu mamă, doream doar să ştiu ce a mai făcut cu analiza aia?

— Staţi liniştită, doar v-am spus că indiferent de rezultat, adică dacă iar nu iese, nu vă înţeapă nimeni şi ne trebuie doar un fir de păr, de pe un pieptene, de undeva că să vă facem ADN-ul ca mama a dispărutului. Oricum aşteptăm mai întâi iar rezultatul şi apoi, dacă nu e concludent vine cineva de la laborator şi facem analiza mamei.

— Păi tocmai asta vreau să vă spun şi îmi pare rău că este şi nora mea aici dar mai bine să nu vină nimeni de la laborator că vine degeaba.

— Eu nu cred, a spus domnişoara poliţist, că putem rata şi analiza dumneavoastră că sunteţi aici şi la un moment dat vă luăm doar o probă de salivă din gură. E foarte simplu, nu trebuie decât să mestecaţi un fel de beţişor cu vată.

— Eu am fost asistentă medicală, deci nu e cazul să-mi spuneţi cum se recoltează ADN-ul! Problema este că nu cred că m-am făcut înţeleasă adică este inutil să-mi facă mie cineva ADN-ul că nu va fi edificator!

— Cum să nu fie, sunteţi mama lui şi în multe cazuri

am mai avut această procedura, cele două ADN-uri de mamă şi băiat sunt foarte asemănătoare şi se poate lucra şi cu al mamei.

— Asta ştiu şi eu dar ale noastre sunt foarte diferite şi nu se poate lucra cu al meu pentru el.

— Ce vreţi să spuneţi cu „foarte diferite”?

— E simplu şi să mă ierte nora mea că nu i-am spus până acum nici băiatului şi nici ei, dar eu NU SUNT MAMA LUI!

O linişte adâncă s-a lăsat peste încăpere şi în acel moment a sunat soneria. În uşă era responsabilul cu camerele video care a şi intrat de cum i s-a deschis şi s-a lăsat doborât pe un fotoliu.

— Vreţi o cafeluţă? A întrebat doamna când a înţeles din aerul lui de om obosit că este cazul să i se facă cât mai rapid o astfel de ofertă.

— Cu plăcere scumpă doamnă!

— Cred că am făcut-o cu gândul la dumneavoastră că este în ibric. Ea ştia că mama soacră nu face doar o porţie de cafea şi a mizat corect. A luat ibricul, ceaşca cu farfurioară şi l-a servit cu amabilitate. Ştia că e prieten cu soţul ei, adică schimbau o vorbă la două luni şi nu dorea să-i strice relaţiile.

Domnişoara poliţist a răbdat ce a răbdat şi când nu a mai putut a întrebat, aţi văzut ceva pe camerele video cum v-am rugat prin domnul administrator?

— Dumneavoastră ce anume doreaţi să văd că eu nu răspund la comanda administratorului decât dacă mă roagă frumos şi are cerere cu antet sau cu dop?

— Mie îmi place că sunteţi glumeţ, la vârsta dumneavoastră!

— Păi cum să nu fiu doamnă, că aia nu, ailaltă în niciun caz de ultima nici nu poate fi vorba aşa că am rămas cu glumele. Dumnezeu e bun cu mine şi mă mai lasă să

glumesc încă o zi iar eu îi sunt îndatorat.

— Era vorba să vă uitaţi pe camerele video şi să vedeţi dacă în ziua despre care am mai vorbit, atunci când a dispărut soţul doamnei şi a fost o salvare în faţa intrării, de unde a apărut omul cu targa pe care a urcat-o în maşină, e simplu!

— Ba nu-i de loc aşa simplu!

— Da’ de ce mă rog nu este simplu?

— Pentru că eu înregistrez numai ce vede camera video dar aia de jos de la parter nu a văzut nimic, în ziua aia şi eu am aflat abia spre după amuză!

— Cum adică nu a văzut, era stricată?

— Nu era blocată, un nesimţit a umplut-o cu chit de geam şi am munci o oră la ea, cu electricianul ca să-l dăm jos şi să facem ca imaginea să fie din nou perfectă.

— Adică vreţi să spuneţi, domnişoara poliţist era cu ochii pe cel din faţa ei şi îl privea cum îşi soarbe liniştit cafeaua… că nu aveţi nicio imagine cu targa?

— Absolut niciuna, nici cu targa nici cu Marga, şi vreau să mai spun că cel care a pus chitul nu a venit din faţă, că-l vedeam, ci la aplicat, cred, cu un fel de linguroi de dedesubt, că se vede doar ceva cu coadă şi apoi beznă neagră.

— Dar nu se vede când a intrat în hol? Până să obtureze camera video.

— Nu se vede nimic şi probabil că e vorba de două persoane, una e nesimţitul care a obturat camera video cu chit şi alta este cel cu targa care nu ştim de unde a apărut şi mai ales cum a coborât cu targa de la etaj că în liftul nostru nu încape în niciun caz o targă. Decât dacă or fi apărut din alea perfecţionate şi care stau cu mortul în picioare. Mai glumesc şi eu că oameni suntem. Zise tipul şi scoase la iveală un zâmbet de toată frumuseţea cu toţi dinţii la vedere!

— Păi şi ăla care a obturat cum a intrat?

— Şi aici am o bănuială, căci după ora 11 a intrat pe uşă tipul de la etajul opt, ăla care are 120 de kilograme şi un metru şi nouăzeci. Asta este ca şi cum camera este obturată natural, că după el nu se vede nimic şi doar pe jos, dacă te uiţi ca un expert, adică exact ca mine, se vede o altă umbră dar care nu are corespondent şi o persoană. Deci după cum am văzut eu tipul de la 8 care a intrat avea două umbre şi sigur una era a nesimţitului cu chitul că era mult mai mică. Asta exclude şi faptul că am început să văd dublu. Că vedeam două umbre la fel. Dacă au intrat împreună şi cel de-al doilea, adică nesimţitul, a ieşit din spatele lui şi s-a dus direct spre cutiile de scrisori de pe dreapta atunci a ieşit din vizorul lor căci camera nu vede chiar dedesubtul ei ci mai mult în faţă spre intrare.

— Vecinul de la opt nu putea să-l vadă ce face, că nu e din bloc şi că nu scoate nimic din nicio cutie de scrisori? Putem vorbi cu vecinul că poate este acasă.

— Sigur că putem că e pensionar ca şi mine şi ca mulţi de pe scara asta.

— Îi dăm telefon sau să mergem la el?

— Mai bine la telefon, că e cam ciudat, am eu numărul că mă mai ajută la electrice.

A scos telefonul mobil din buzunar şi a format numărul. La capătul celălalt al firului s-a auzit o voce bărbătească care a început să urle în telefon:

— Cu ce pot să te ajut vecine?

— În primul rând să vorbeşti mai încet că am aparatul în ureche!

— Bine, treci la al doilea rând că pe al treilea îl dau eu, s-a auzit şi chicoteala celui de dincolo.

— Uite îţi fac legătura cu o domnişoară foarte drăguţă de la poliţie care vrea să te întrebe ceva din ziua când a dispărut vecinul şi matale ai intrat la scară!

— Bună ziua, a spus domnişoara poliţist.

— Bună!

— Mai ţineţi minte când aţi intrat acum câteva zile în bloc, pe scară?

— Cum să nu ţin minte că de atunci nici nu am mai ieşit că eu nu prea umblu brambura cu kilele mele. Cu ce pot să vă ajut?

— Vecinul dumneavoastră care ne sprijină la anchetă, (vecinul era deja foarte mândru!) zice că atunci când aţi intrat în scară a mai intrat cineva odată cu dumneavoastră, vă reamintiţi?

— Cum să nu, era un nesimţit că s-a înghesuit de parcă dorea să intrăm amândoi odată pe uşă?

— V-am spus eu că era nesimţit!

— Şi cine a intrat primul? Şi-a reluat întrebările poliţista.

— Cum cine, eu am intrat că îmi venea să-l zdrobesc de tocul uşii când am văzut cum se lipeşte de mine!

— Şi ce a făcut atunci când a intrat, vi s-a părut o figură cunoscută, am înţeles că s-a dus la cutiile poştale, v-aţi uitat la ce cutie s-a oprit, dacă a descuiat-o?

— Păi cum s-o descuie, doamne fereşte, că-l rupeam în bătaie, s-a apucat să pună prospecte de la Carrefour în cutiile poştale. Bineînţeles că nu era de pe scara noastră şi nu l-am mai văzut în viaţa mea. Eu nu am stat până să pună el toate prospectele şi am plecat că liftul era la parter.

— În clipa în care aţi intrat în scară aţi văzut afară o maşină de salvare?

— Nu, asta sigur nu era atunci!

Dar puteţi să ne spuneţi cum arăta băiatul cu prospectele

— Da, dar nu prea era un băiat că părea mai matur,

ca un fel de militar ieşit la pensie şi care mai are un job de plictiseală. Era destul de curat îmbrăcat şi dacă nu-l vedeam cu prospectele în braţe nu credeam că e distribuitor de pliante.

— Era un tip înalt?

— În niciun caz că înalt sunt eu! Nu avea nimic deosebit dacă asta vă interesează.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru amabilitate şi sperăm să nu vă mai deranjăm aşa curând.

— Numai bine, sănătate că nu m-aţi deranjat de loc.

— La ce oră ziceaţi că a fost obturată camera video de la parter?

— La ora 12, 24, 15 secunde a fost ultima imagine.

— Exact înainte de a pleca soţul dumneavoastră în călătoria cu gunoiul. Încep să apară cam multe coincidenţe. Eu vă mulţumesc foarte mult că aţi venit, sper că v-a plăcut şi cafeluţa şi o să mai discutăm, că acum vreau să stau de vorbă cu doamnele că nu am terminat ce vorbeam.

— Am rămas, a continuat domnişoara poliţistă, la momentul în care eu eram uluită de ceea ce mi-aţi spus dumneavoastră cu privire la calitatea de mama!

— Exact cum vă spuneam…

În momentul următor la uşă se aude soneria şi îşi face apariţia administratorul cu un flăcău destul de mic de vârstă dar suficient de înalt care le-a spus şi săru’ mâna.

— Tu eşti cel cu maşina? Intraţi amândoi. Ţi-a spus domnul administrator despre ce este vorba?

— Am înţeles că vreţi să ştiţi ce era cu salvarea aia care nu mi-a făcut loc atunci să trec.

— Exact, ce ai văzut la ea? Ţi s-a părut ceva ciudat, ai observat ce marcă de maşină era, cine o conducea, numărul ei, sau câte persoane erau în ea. Spune tot ce ai văzut.

— Cel mai simplu e marca că era un Fiat, de văzut am văzut o singură persoană, cel care a pus şi targa înăuntru, numărul nu l-am văzut că cel cu targa era chiar în dreptul lui şi apoi când a trântit uşile şi a plecat eu, de nervi eram aproape lipit de fundul lui şi nu m-am mai uitat la număr, am plecat aşa lipiţi aproape, până ce el a făcut stânga şi eu m-am dus înainte. Chiar că nu m-a interesat numărul că nu ştiam eu că vom sta de vorbă despre el.

Asta e tot?

— Dacă altceva nu are ce să mai fie?

— Bine mulţumesc, poţi să pleci!

— Săru' mâna! A zis flăcăul şi a dat să plece după ce i-a făcut loc administratorului să iasă înaintea lui. Pot să mai zic ceva?

— Bineînţeles dacă are legătură cu cazul!

— Nu cred că are dar cu un moment înainte de a trântii uşile de la spatele salvării am avut impresia că şoferul a desfăcut legăturile care ţineau mortul. Acum cred că nu are niciun sens ce spun.

— Ba tocmai acum are sens! Mulţumesc foarte mult a spus domnişoara poliţist. Trebuie neapărat să găsim salvarea! Să ştiţi că am verificat şi pe scară nu a murit nimeni, nici locatar nici musafir, nu a fost nimeni în comă şi mai ales, culmea este că nu a chemat nimeni salvarea! S-a auzit de pe hol vocea administratorului.

Secretul fiului.

Ambele se întorc la locurile lor pentru a relua discuţia cu mama soacră.

IT-istul era tot cu tabla de şah iar mama soacră trebăluia prin bucătărie şi le aştepta.

— Puteţi să veniţi puţin să continuăm discuţia. Spuse poliţista şi văzând că dânsa vine şi se aşază pe fotoliu a continuat. De ce spuneţi că nu sunteţi mama lui?

— Îmi pare rău că am ajuns în situaţia asta dar

trebuie să recunosc, chiar în faţa nurorii mele, că soţul ei nu este fiul meu natural şi nu este nici al fostului meu soţ din vreo altă căsătorie.

— Să înţeleg că mama lui vi l-a încredinţat pentru totdeauna?

— Mama lui nu a fost găsită niciodată, iar eu eram atunci asistentă la maternitate.

— După câte ştiu eu şi pe vremea aceea se înregistrau toate gravidele care veneau să nască la maternitate şi apoi puteau fi găsite imediat.

— Asta aşa este pentru cele care veneau gravide dar pentru o persoană care vine în vizită cu un bebeluş în braţe nu există nicio evidenţă. El a fost adus de cineva şi pe vremea aceea nu existau camere video de supraveghere şi a fost lăsat sau „plantat" direct la incubator. Femeia care l-a adus a venit în vizită dar nu s-a aflat la cine şi a plecat imediat. Tocmai la tura de seară atunci când copiii trebuiau duşi la supt, la mamele lor, s-a observat că unul a rămas pe dinafară. Era înfăşat exact ca toţi ceilalţi chiar cu acelaşi tip de scutece. Se poate să fi fost cineva din interior că oricum nu s-a aflat niciodată adevărul.

— Şi a fost lăsat aşa singur fără un mesaj sau altceva?

— A avut un mesaj dar nu era ceva scris ci doar, pe dedesubt avea un fel de brâu care acoperea zona unde trebuia să fie buricul şi unde era un fel de cicatrice foarte ciudată.

— El mi-a zis că l-a înţepat un berbec cu cornul în burtă! A intervenit soţia domnului!

— Nici vorbă, că aşa a fost de la început, adică putem spune că aşa s-a născut!

— Dar nu aţi anunţat pe cei de la social sau protecţia copilului să vină să-l ia şi să vadă ce este cu el?

— Dacă l-aţi fi văzut, nu l-aţi mai fi lăsat din braţe

niciodată, era un copil de o frumuseţe rară şi parcă mă privea şi mă ruga să-l iau acasă. Am fost ca vrăjită! Eu nu am avut niciodată copii şi faptul că lucram chiar la maternitate m-a ajutat foarte mult şi cum s-a făcut de trei luni am făcut toate formele legale şi mi-a fost dat în adopţie.

Dar el ştie acest lucru, că mie nu mi-a spus niciodată nimic şi ştiu că vă iubeşte foarte mult? A intervenit nora.

— Nu, el nu ştie şi soţul meu nu a prea fost de acord şi probabil că de asta ne-a şi părăsit pe amândoi. A plecat înainte de a-l aduce eu pe băiat acasă. Dacă ar fi stat să-l vadă, în mod sigur nu ar fi plecat şi cred că ar fi fost şi un tată bun.

— Şi nu v-a fost greu singură şi cu serviciu şi cu toată gospodăria?

— În primii ani mi-a fost tare greu dar imediat ce a mai crescut m-a ajutat la tot ce putea micuţul prin casă. Nu mai spun că era de o ordine exagerată şi tot timpul făcea curăţenie. El zicea că să mă simt eu bine atunci când vin acasă.

— Înţeleg că a fost un băiat cuminte!

— Cuminte, e puţin spus, a fost cel mai cuminte băiat dintre toţi şi ce era foarte curios era faptul că nu se certa cu nimeni şi nu se bătea aşa cum făceau băieţii ceilalţi din cartier.

— Probabil că stătea mai mult în casă?

— Nici vorbă, era înnebunit să iasă şi să se joace sau seara să stea şi privească cerul până îl chemam la culcare.

— Şi atunci dumneavoastră cum vă explicaţi că a dispărut aşa, dintr-odată şi nu ştie nimeni de el?

— În primul rând vreau să vă spun că el nu făcea absolut nicio mişcare dacă nu avea un motiv extrem de întemeiat, nu făcea nici măcar un gest inutil. Dacă a plecat însemnă că aşa a trebuit să facă iar dacă nu ştie nimeni

nimic despre el însemnă că aşa trebuie să se întâmple.

— Adică vreţi să spuneţi că dumneavoastră nu sunteţi neliniştită de dispariţia lui şi credeţi că se va întoarce?

— Nu, în niciun caz nu vreau să spun acest lucru şi consider că trebuie căutat cu toate forţele poliţiei dar vreau să spun că există şi această posibilitate ca tot ceea ce se petrece cu el să fie parte a ceva la care noi nu avem acces sau chiar dacă avem un înţelegem. Mai vreau să spun că după ce a împlinit doisprezece ani cu greu mai înţelegeam ce dorea să-mi spună. Nu că nu ştia să se exprime dar ideile lui era din altă lume.

— La ce vă referiţi când spuneţi aşa ceva?

— Păi de când era mic şi intra o persoană străină în casă el, mă lua deoparte şi mă întreba, de ce are un plămân aşa roşu sau de ce are inima verde. Vă daţi seama că nu ştiam ce să-i răspund. Mai târziu îmi spunea direct care este boala de care suferă cutare sau cutare. Câteodată îmi luam inima în dinţi şi îi întrebam dacă au aşa şi pe dincolo şi unii ziceau că au iar alţii spuneau că în niciun caz nu au aşa ceva dar după câteva zile spuneau că au fost la doctor şi totul era aşa cum a zis fiul meu.

Avea el darul ăsta cu ghicitul bolilor. Şi nu numai la oameni dar şi la animale sau plante, la fiecare el vedea de ce suferă. Domnişoara poliţist se întoarse spre gazdă şi o întrebă:

— Dumneavoastră aţi observat că are aceste daruri de a ghicii bolile şi că lumea ar trebui să-l asculte?

— Poate că în copilărie proceda aşa că acum când s-a făcut mare şi e la casa lui nu mai are aceste obiceiuri.

— Adică dacă „vede” că cineva este bolnav nu-i mai spune să se ducă la doctor?

— În niciun caz nu îi mai spune cu vorbe aşa ceva dar îl face să se ducă singur şi mai ales să creadă că ideea este a lui. El nu discută cu nimeni despre boală ci după ce s-au

văzut şi el şi-a dat seama ce boală are un trece o jumătate de oră şi omul spune: Nu vă mai reţin că trebuie să mă duc pe la doctor să mă programez la un control! El îi trimite pe oameni la doctor doar cu puterea minţii lui fără să le mai spună nimic!

— Dar el la ce doctor se duce dacă are nevoie?

— La niciun doctor. Nu este în evidenţele niciunui cabinet medical. A şi zis că atunci când va avea nevoie se va înscrie la un medic de familie dar până atunci nu!

— Foarte ciudat!

— Vă rog să-mi daţi voie acum, cât colegul meu se tot uită la tabla de şah să dau nişte ordine legate de maşina de salvare despre care am vorbit.

Poliţista a scos telefonul şi a început să turuie de parcă citea dintr-un manual de proceduri.

— Te rog foarte mult să identifici toate maşinile de salvare care sunt dubiţe marca Fiat de culoare roşie şi care au fost pe traseu în ziua dispariţiei din cazul nostru. Să accesezi toate informaţiile camerelor de vedere din cartier şi să vedem pe unde a venit şi în ce parte a luat-o. Să ceri de la sistemul de urmărire a rovinietelor toate mişcările maşinilor de salvare, Fiat, de culoare roşie din afara localităţii, pe absolut toate şoselele. La final vreau numărul maşinii, societatea de care aparţine, permisul şoferului, traseul aprobat şi misiunea pe care a avut-o în ziua aia. Mulţumesc şi la treabă!

— Acum să trecem la oile noastre şi se pare că nu avem de ce să vă cercetăm ADN-ul dacă spuneţi că nu este fiul dumneavoastră. Dar în certificatul de naştere cum este trecut?

— Pe vremea aia, dacă adopţia se făcea când copilul era mai mic de un an puteai să-l treci ca fiind al tău fără probleme.

— Deci el nu ştie că nu sunteţi mama lui?

— Aici îmi este foarte greu să zic ceva. Eu nu i-am spus nimica iar tatăl lui a plecat fără să-l cunoască deci adopţia este doar pe numele meu. Nici eu şi nici altcineva nu i-a spus vreodată că ar fi un fiu adoptat.

— Şi atunci de ce aveţi aceste îndoieli?

— Pentru că din momentul în care a început să vorbească am avut clar senzaţia că ştie perfect care este situaţia, dar că nu-l deranjează de loc. O dată chiar mi-a spus „mama mea cea dragă şi nouă”, iar eu am rămas ca lovită, dar imediat s-a corectat şi a zis „eşti mama mea cea mai frumoasă, eşti ca nouă!”! Nici până azi nu am înţeles ce a vrut să spună! Tot timpul am senzaţia că ştie perfect care e treaba şi că fostul meu soţ a fost „trimis special” de acasă pentru a-i face lui loc. Nu pot să-i reproşez absolut nimic şi îl iubesc exact ca o mamă dar el niciodată nu a întrebat de ce nu are şi el un tată ca ceilalţi copii. Parcă ştia exact de ce nu are! Şi e clar că nu simţea nevoia să aibă unul. Sunt greu de explicat gândurile astea!

— Vă descurcaţi foarte bine, a spus şi poliţista, şi acum am înţeles perfect care e situaţia. Senzaţia mea, care nu sunt mamă, este că el a ştiut absolut tot timpul ce face, de când s-a născut şi până în prezent. Nicio clipă el nu a fost un copil neajutorat ci parcă „şi-a conceput şi construit” singur destinul. Totuşi mă întreb, spuse ea, şi s-a întors cu faţa spre gazdă, dumneavoastră nu aţi observat ce om deosebit aveţi în casă, nu vi s-a părut ciudat, sau chiar prea deştept, pentru a fi un simplu funcţionar la primărie?

— După mine, în familie, cel mai important lucru este să te înţelegi cu cel de alături şi să vezi că el te iubeşte, te respectă, te ajută, iar faptul că este deosebit de inteligent, mult peste ceea ce noi cunoaştem, a ajuns să fie un fel de problemă personală a lui. El niciodată nu şi-a permis să-mi spună mie că nu cunosc anumite lucruri despre ştiinţă sau despre orice sau să-mi dea senzaţia că îi sunt inferioară

din punct de vedere intelectual. Probabil că atunci, când m-a ales să-i fiu soţie ştia perfect cu cine va avea de a face şi m-a acceptat aşa cum sunt.

— Bine, vom mai relua discuţia asta şi cu altă ocazie că acum vreau să văd ce mai face colegul cu şahul lui. Ei, colega, ce noutăţi mai ai?

— Prima chestie ciudată este că domnul juca efectiv şah online cu alţi parteneri şi se pot vedea şi partidele dar nu a pierdut niciodată. Asta e ceva uluitor să joci la nivelul acesta şi să fi totuşi un simplu necunoscut. Mai este ceva, ceea ce cred că doamna nu ştie şi atunci vreau să vă întreb, cam cât câştiga pe lună soţul dumneavoastră?

— N-am nici cea mai mică idee că el nu-mi aducea niciodată salariul şi să pot să număr ceva!

— Păi atunci cum ştiaţi cât câştigă?

— Dar chiar nu ştiam!

— Şi cum vă planificaţi cheltuielile zilnice sau pe termen lung?

— Nu prea le planificam!

Şi dacă rămâneţi fără bani?

— Nu mi s-a întâmplat niciodată treaba asta! Aici pot să vă spun că noi avem în casă un fel de sertar, pe care este desenată o piramidă şi în care ţinem banii. Eu dacă am nevoie mă duc la sertar şi iau de acolo cât îmi trebuie şi mă duc la cumpărături. În acel sertar el pune permanent o sumă fixă destul de concludentă. După ce eu mai iau din bani el pune la loc exact cât lipseşte, aşa că eu ştiu mereu câţi bani am.

— Dar nu v-aţi întrebat de unde pune banii?

— L-am întrebat odată, când am avut anumite cheltuieli mai mari, dacă mai are bani şi dacă toţi banii sunt legali, dar a zâmbit şi mi-a spus să stau liniştită că el nu are decât câştiguri legale. Dar ce doreaţi să-mi spuneţi legat de bani?

— Vreau să vă spun că soţul dumneavoastră joacă şah, pe internet, în tot felul de concursuri, totul este absolut legal şi câştigă extrem de mulţi bani.

— Dar cei cu care joacă nu observă că e unul care îi tot bate şi care le ia banii, chiar dacă totul este legal?

— Acest lucru este imposibil deoarece el nu are un anumit nume sub care joacă şah că s-ar observa imediat că el este cel care câştigă mereu.

— Nu înţeleg, se poate juca fără un nume, chiar fals, sau un cod, că doar nu pune numele lui şi ceilalţi observă că ăla cu numele lui câştigă mereu?

— Aici trebuie să vă explic puţin cum merge treaba cu concursurile astea. În primul rând te înscrii pe site-ul cu şahul şi îţi dai un nume. Din litere sau cifre. Apoi deschizi o partidă, din aceea pe bani şi începi să joci. Înainte de asta anunţi că eşti de acord cu suma pusă în joc şi transmiţi un cont pentru primirea banilor în cazul în care câştigi.

— Până aici e clar dar din asta se vede că poţi fi extrem de uşor de identificat, după nume, după cont.

— Asta numai în cazul în care nu ai de a face cu cineva extrem de inteligent aşa cum este soţul dumneavoastră. Chestia cu contul e mai puţin observabilă că jucătorii nu au acces la conturi ci doar depun banii în zona centrală, cum o denumesc ei şi de acolo se repartizează câştigătorului fără ca adversarul să cunoască contul. Jucătorii nu au de loc acces la conturi. Transferul banilor în conturi se face automat fără intervenţie umană. Câştigătorul primeşte banii câştigaţi iar cei pe care i-a depus rămân în cont pentru următoarea partidă.

— Dar tot n-am înţeles, că atunci când ai un nume sau chiar un cod în loc de nume eu cred că poţi fi identificat imediat.

— În primul rând trebuie să precizez că totul este

absolut legal şi probabil că numai modestia soţului dumneavoastră îl face să nu poată fi detectat ca jucătorul cu cele mai multe victorii.

— Dar cum este posibil?

— Extrem de simplu şi numai o minte de geniu poate naşte o asemenea idee. Soţul dumneavoastră se înscrie în sistem cu un nume nou pentru fiecare partidă! E absolut uluitor de simplu! Pe site apare un tip care câştigă o partidă şi apoi dispare pentru totdeauna, evident că asta nu stârneşte nici cele mai mici bănuieli.

— Eu nu prea cred, că este atât de simplu pentru că jucătorii recunosc stilul unui adversar după deschideri, după modul de apărare şi poate fi recunoscut imediat la o altă partidă.

— Aşa este, un jucător bun poate fi recunoscut dar un jucător care nu are decât stilul victoriei este imposibil de bătut şi de recunoscut. El nu deschide de două ori la fel şi nu învinge de două ori prin aceleaşi scheme tactice.

— Şi dumneavoastră ziceţi că din aceste partide vin ceva bani?

— Foarte mulţi bani, scumpă doamnă, eu nu am acum timpul să centralizez câştigurile soţului dumneavoastră dar puteţi fi sigură că nu veţi muri niciodată de foame.

— Înţeleg că dacă doreşte ar putea fi celebru?

— Evident că nu doreşte acest lucru! Se pare că dânsul se simte minunat aşa cum este şi nu are nevoie de nimic în plus.

— Dar cum vă explicaţi că pierde timpul privind la problemele de şah fără să facă nimic?

— Aşa se vede din punctul nostru de vedere dar probabil că pentru dânsul aceste probleme reprezintă cu totul altceva decât ceea ce credem noi. Evident că eu, în acest moment, nu pot să descifrez ce semnifică tabla cu o problemă de şah. Chiar dacă pot să descopăr fiecare

atingere de tastă şi fiecare operaţie făcută pe un calculator atunci când nimeni nu mişcă nimic sunt blocat. Mintea mea nu mai funcţionează şi de aceea am rugat-o pe colega să apeleze la un criptolog să vedem dacă el înţelege ceva. Până acum nu m-am lămurit decât de faptul că nu rezolvarea problemei reprezintă ceva ci imaginea ei, dar mai e mult până să o citim!

— Dar la mailuri v-aţi uitat că v-am lăsat şi parolele?

— Bineînţeles că m-am uitat şi aşa cum deja mă aşteptam absolut toate mailurile sunt şterse din toate părţile de pe calculator şi primite şi plecate şi cele de la coşul de gunoi, absolut toate mailurile conţin numai primiri de reclame. Adică, un neavizat ar crede că soţul dumneavoastră nu coresponda cu nimeni ci doar citea reclame publicitare. Nicăieri nu se mai vede vreo conversaţie cu cineva.

— Trebuie ca permanent să aveţi în vedere că soţul meu nu făcea niciun gest inutil. De exemplu dacă spărgeam ceva pe jos prin bucătărie şi zgomotul ajungea evident la el, nici măcar nu întorcea capul de la ecranul calculatorului ci doar spunea: draga mea vin eu imediat să curăţ pe jos iar pe tine te rog să ieşi din bucătărie! Adică nu sărea în sus sau să-mi zică ceva. Nu avea nici cea mai mică tresărire. La început, dacă l-am întrebat de ce se comportă aşa îmi spunea că după zgomot a înţeles perfect ce s-a întâmplat iar de certat nu avea de ce, că oricum nu se mai putea face nimic pentru salvarea obiectului spart. Singurul lucru de făcut era curăţenia şi el nu dorea ca eu să mă tai în vreun ciob.

El nu pierdea nicio secundă în plus la calculator şi în clipa în care termina treaba închidea calculatorul, decupla internetul şi îl scotea şi din priză. Zicea că trebuie să se mai odihnească.

— Poate se gândea că dacă e cuplat şi în priză este posibil să intre cineva în el şi să-i bage vreun virus?

— Nu ştiu la ce se gândea şi cred că cel mai imposibil lucru, pentru mine, este să intuiesc măcar la ce se gândea într-un anumit moment!

— Asta pare tare ciudat, a spus şi domnişoara poliţist dar probabil că după ce doi oameni stau împreună mai mulţi ani ei aproape că se ghicesc unul pe altul şi ajung să nu mai vorbească nimic.

— Aşa o fi în cazul familiilor obişnuite dar în cazul nostru nu e de loc aşa. De exemplu dacă el stă la televizor şi vede o emisiune cu călătorii aşa cum îi place lui şi eu îl întreb la ce călătorie se gândeşte în clipa aia el îmi arată că tocmai îşi nota pe clipboard ceva legat de serviciu. Adică la el era posibil să stea cu ochii le televizor şi să înregistreze emisiunea ca şi cum ar dori să o revadă ulterior dar în acelaşi timp să-şi vadă de treabă. O dată chiar l-am întrebat ce părere are de comentariul unui reporter din jungla şi el stând cu ochii chiar în emisiunea aia, mi-a răspuns că o să-mi spună mai târziu că acum nu se uită la emisiune. Asta a fost în sensul că acum doar o înregistrează dar de văzut o vede mai târziu! Adică vreau să vă spun că soţul meu este extrem de greu de descifrat.

Mobilul domnişoarei poliţist a sunat şi ea l-a scos din buzunar.

— Alo! Da, raportează! Mi-am imaginat eu! Evident! Şi unde a ajuns aşa cu numerele ei false? I-auzi! Aşa departe? Şi de acolo? Mai caută!

Şi a închis telefonul. Apoi s-a întors spre cei din cameră:

— Aşa cum m-am şi gândit numerele de la maşină de salvare care apar pe radare aparţin unei doamne foarte în vârstă şi nu sunt de la un Fiat ci de la un Ford, care este chiar al doamnei. Ea îşi ţine maşina în garaj şi nu umblă cu ea decât arareori sau în weekend. Pun pariu pe ce vreţi că deja maşina are numerele puse la loc şi nu va exista nicio reclamaţie! Cu numerele aşa schimbate maşina a fost

înregistrată pe camerele sistemului de rovinietă pe autostradă şi pe şosea până aproape de graniţă la câteva zeci de kilometri. Staţi puţin că mi-a venit o idee mai zise ea şi formă un număr pe telefonul mobil.

— Fii atent la mine şi nu mai căsca la ora asta! începând din acest moment te interesezi pe o rază de 20 de kilometri ce evenimente au avut loc în zona în care s-a oprit salvarea sau pe finalul traseului şi raportezi. Vorbeşti, dacă nu ai ideea cum se procedează cu primăriile locale, că ele dau autorizaţii pentru orice. Nu cred că descoperim ceva dar este o pistă pe care nu o putem rata. La treabă! Noi cred că ne mai auzim, stimată doamnă, a spus poliţista şi i-a făcut semn IT-stului să meargă cu ea. Poţi să vi şi mâine dacă vrei, că poate vine şi cel de la centru cu criptologia lui. La revedere doamnelor!

Rămase singure, cele două doamne, gazda şi cu mama soacră, se priveau şi fiecare îşi dădea seama cât de multe lucruri mai au de aflat una de la cealaltă.

— Dragă mamă, voiam să te întreb dacă în timpul cât a fost adolescent sau când era deja tânăr soţul meu se comporta la fel sau era mai naiv, mai jucăuş, făcea prostii prin casă?

— Poate că tu nu o să mă crezi şi nici altcineva dar de când a început să vorbească şi până azi el a fost mereu acelaşi copil perfect. Am crezut la început că o fi autist de nu vorbeşte de loc dar cu timpul mi-am dat seama că el nu vorbeşte decât atunci când trebuie să vorbească, niciodată în plus. Nu face decât ceea ce trebuie să facă şi câte odată îl mai certam că e prea cuminte şi nu iese destul la joacă sau pe stradă cu băieţii din cartier. Culmea era că atunci când ieşea din casă şi se întâlnea cu cei de vârsta lui toţi se opreau din joacă şi stăteau şi îl ascultau de parcă era un fel de profesor. De fapt, imediat ce ieşea afară, toţi copiii veneau la el şi începeau să-i pună tot felul de întrebări şi el se aşeza pe treptele de la intrare şi le răspundea şi ei

făceau nişte feţe pline de mirare şi plăcere.

— Dar ce putea el să vorbească cu ceilalţi copii?

— Orice, le vorbea despre orice, despre plante, despre univers, despre obiceiurile animalelor. Mai stăteam câte o dată la fereastră şi îl ascultam şi aveam senzaţia că stau la televizor la o emisiune ştiinţifică. El a fost şi este întotdeauna foarte atent la ce cuvinte rosteşte.

— Dar la şcoală cum a fost? Cum s-a descurcat?

— În primul rând că eu nu am fost chemată niciodată la şcoală pentru vreo năzbâtie de-a lui. Am fost doar la şedinţele cu părinţii sau la serbările de sfârşit de an unde a luat întotdeauna premiul 1 şi aveam mereu senzaţia că niciun alt părinte nu contesta meritele lui ca şi cum ştiau de la copiii lor că el nu poate fi depăşit de nimeni. Eu cred că pentru el şcoala a fost o mare plăcere şi ce mă surprins la început era faptul că nu învăţa nimic acasă. Mereu spunea că a reţinut totul din clasă şi a citit complet manualele dinainte şi nu mai are ce să afle. Dacă vrei să ştii şi la facultate a fost la fel, tot o plăcere! Niciodată nu l-am auzit să se plângă de ceva!

La păscut cu ecuson!

Într-o dimineaţă frumoasă şi numai bună de mers la păscut ciobanul local a ieşit cu caprele lui pe păşune. Avea cu el şi doi câini uriaşi pe care îi ţinea mai mult pentru pază decât pentru altceva că animalele erau foarte cuminţi şi numai dacă le speria cineva putea avea probleme. Soarele răsărise bine şi iarba strălucea plină de rouă. „Ce oameni, s-a gândit ciobanul, cum pot ei să intre cu maşina pe păşune ca la mama lor acasă în curte? Uite ce şanţuri au lăsat de la roţi!”

Tot uitându-se pe urmele roţilor a observat în iarbă un fel de cartonaş cu o husă de plastic, foarte frumos, care avea pe mijloc desenat un balon din acelea mari cu aer cald şi se vedea şi nacela iar dedesubt peste puncte puncte, scria de mână, Echipajul 18, iar mai jos Müller

Schmidt. „Uite ce chestie frumoasă e ca o decoraţie, asta chiar merită păstrată şi dacă vreau pot să şterg numele ăsta şi să-l pun pe al meu”.

Zis şi făcut, cu toate că nu a şters numele neamţului a văzut că ecusonul avea un fel de agăţătoare şi foarte mândru şi l-a pus pe buzunar, la vedere, apoi toată ziua a văzut mai departe de capre. Din când în când se mai uita la ecuson şi îl mai ştergea cu dosul mânecii să lucească atunci când l-or vedea ceilalţi.

Cum s-a făcut seară şi după ce a dus caprele în ţarc şi le-a lăsat pe mâna celorlalţi, ciobanul nostru a plecat cu paşi mari spre cârciuma cea mai apropiată şi de altfel, singura care exista în zonă.

De cum a intrat toată lumea din cârciumă a observat ce pleaşcă de ecuson şi-a pus ciobanul şi au început să-şi dea coate şi să se amuze de decoraţia lui.

— Cine ţi-a dat-o măi frate? I-a zis unul cu halba plină.

— L-am găsit pe păşune.

— Da ce scrie pe el, vino mai aproape!

— E numele unuia care a căzut din balon! A încercat ciobanul să facă o glumă.

— Da’ tu nu ştii că de mai multă vreme e căutat un balon care a fost pierdut de vecini? A spus şi la televizor şi a mai anunţat că era plin cu nemţi, adică echipajul era german.

— Păi ce eu am televizor pe păşune că niciun radio portabil nu am dar televizor. Şi ce să fac eu dacă au anunţat că eu nu l-am găsit. Am doar cartonul ăsta care o fi căzut din balon.

— Da’ nu era nicio urmă de balon acolo?

— Nu era absolut nimic doar nişte urme de maşină.

— Unde mă pe păşune? Cum să intre o maşină acolo, ce are voie?

— Are, n-are a intrat şi a călcat şi pe iarbă!

— Eu zic că tu trebuie să te duci la poliţie şi să anunţi că altfel te arestează că ai furat chestia aia de ţi-ai agăţat-o în piept.

— Cum s-o fur dacă am găsit-o pe iarbă!

— Tu lasă băutura şi du-te chiar acum la poliţie şi spune exact tot ce şti că altfel o să ai mari necazuri, nu mai şti de ăla care a găsit un portofel gol şi au ajuns să-l aresteze pentru crimă. Dacă vrei noi suntem martori că tu ai găsit ăla pe păşune şi imediat ai venit la noi să ne spui şi noi te-am sfătuit să te duci la poliţie şi tu te-ai dus şi mai scoate-l odată din piept că nu e proprietatea ta!

Puţin derutat şi mai mult speriat ciobanul s-a îndreptat spre secţia de poliţie care era foarte aproape şi e şi normal ca poliţia şi cârciuma au de mult legături strânse. Pe drum se gândea că mai bine l-ar fi lăsat acolo pe jos sau să-l fi aruncat într-un şanţ dar acum, după ce l-a văzut toată lumea cu el nu mai putea să ascundă nimic şi trebuia chiar să ajungă primul la poliţie să nu vină altul şi să-l acuze că tăinuieşte probe.

La poliţie părea că e întuneric dar totuşi era o luminiţă care se zărea în dreptul geamului. Ciobanul a bătut la uşa de intrare şi după mai multe ciocănituri s-a auzit un:

— Intră odată!

Şi a intrat. Înăuntru cu picioarele pe masă stătea subofiţerul care era de serviciu în ziua aia şi în alte zile adică permanent că era singurul angajat dacă exceptăm femeia de serviciu care era numai dimineaţa prezentă cu măturoiul.

— Ce e măi ciobane? Ce umbli noaptea?

— Uite ce am găsit pe păşune! Băieţii mi-au spus că a zis şi la televizor de ăia cu balonul care au şi stricat păşunea cu roţile de la maşini.

— Da mă, am auzit şi eu când au zis că se caută un balon, dar nu au zis că a ajuns la noi la secţie sau că au stricat păşunea cu roţile. Unde au stricat păşunea?

— Păi dacă vreţi, mâine de dimineaţă când plec cu caprele vă arăt unde au stricat păşunea. Acum vreau să vă las ăsta că eu sunt om cinstit şi nu pun mâna pe ce nu este al meu.

Bine, lasă-l aici, dar să nu-mi spui că l-ai atins şi că ai şters amprentele după el!

— Eu nu am atins decât plasticul că pe ce este înăuntru nu am pus mâna!

— Bine vino dimineaţă la secţie să mergem împreună!

— Haida de! Că doar n-o să împing caprele prin faţa secţiei de poliţie, eu zic să ne vedem la păşune că noi ne sculăm dimineaţă devreme.

Asta chiar a fost un argument de luat în seamă şi poliţistul a fost de acord să se vadă direct la păşune.

De cum s-a luminat ciobanul şi-a luat caprele şi a plecat cu ele spre păşune căutând să nu se depărteze de locul cu urmele de maşină şi care făceau obiectul reclamaţiei. După ce a răsărit şi soarele mai bine se şi vede venind poliţaiul, agale şi cu o călcătură care îi arăta toată experienţa de serviciu.

— Ce ai să-mi arăţi, ciobane!

— Uite şi matale ce au făcut cu roţile aici, au călcat toată iarba. Cred că s-au tăvălit pe jos de au culcat atâta iarbă!

Poliţaiul a privit îndelung locul şi de pe o parte şi de pe alta, a tras două, trei poze cu mobilul lui şi i-a spus:

— Auzi, ia mai bine nişte pari de la gardul ăla de vie că tot nu mai e şi fa aici un fel de gărduleţ de protecţie să nu calce caprele pe locul ăsta.

— Cum să fac şefii gărduleţ că nu am decât nişte pari

de lemn, mai bine mut caprele mai spre şosea şi gata nu mai calcă nimeni pe aici.

— Mută-le mă atunci dacă e aşa greu să faci o împrejmuire. Toţi aveţi pretenţii dar dacă poliţia vă solicită ceva simplu faceţi pe proştii!

— Lasă şefii că o să fac şi un fel de gard şi o să mut şi caprele să fie toată lumea mulţumită!

— Aşa să faci şi eu mă duc să raportez că am găsit ceva urme şi să vină ei dacă vor să le analizeze, că au specialişti.

— Foarte bine că sunt şi urme de paşi şi au ce să vadă! Poliţistul s-a îndreptat spre secţie iar ciobanul a pus şi el câteva beţe pe lângă locul cu pricina.

Până pe la prânz a fost linişte şi doar zgomotul făcut de un tractor s-a mai auzit că ciobanul s-a şi întrebat de acolo, de după pădure, unde era el cu caprele „ce l-a fi apucat pe ăsta aratul tocmai azi, vrea el să semene primul”.

Mai spre după-amiază poliţaiul care anunţase ierarhic că a găsit locul în care a aterizat echipajul german a venit pe păşune însoţit de un al poliţai, de la centru, care dorea să ştie unde a aterizat balonul şi să ia şi urmele de paşi sau de maşină.

Au căutat ei ce au căutat locul respectiv dar şi-au dat seama că nu pot rezolva nimic cu localizarea dacă nu cer ajutorul ciobanului aşa că au strigat după el.

După un timp acesta a apărut cu caprele lui cu tot că nu putea să le lase singure niciodată că de aia era angajat cioban.

— Băi ciobane, zise poliţaiul din localitate, ia spune tu unde e locul ăla cu aterizarea, cu ecusonul?

Ciobanu s-a uita în stânga, s-a uitat în dreapta şi după ce şi-a recunoscut aracii de vie făcuţi praf pe jos a arătat direct spre pământul nou arat şi a zis:

— Aici e şefii!

— Unde mă, nu vezi că aici e arătură!

— Acum este arătură şefii dar când am venit eu ieri nu era decât iarbă călcată de maşini!

— Eu cred, a spus şi cel de la centru că tu habar n-ai despre ce vorbeşti! Cum să are cineva azi, ce e zi de arat?

— Eu vă spun că a arat toată dimineaţa că l-am auzit de dincolo de pădure.

— Al cui e mă locul ăsta de s-a pus pe arat, să-mi afli imediat proprietarul?

— L-am şi aflat, să trăiţi, că e păşunea localităţii adică a obştei şi nu are un proprietar anume.

— Şi vrei să spui că pe această păşune vine unul de dimineaţă cu un tractor şi ară aşa o bucată din mijloc şi pleacă şi nimeni nu ştie cine este, de ce ară şi al cui este tractorul?

— Da cine se uită după un tractor, să trăiţi, că e ca şi cum ne-am uita după ciori sau după vrăbii! Nu se uită nimeni după un tractor.

— Tu n-ai văzut mă tractorul de acolo de unde păşteai?

— Eu nu păşteam nicăieri şefule ci numai caprele iar eu doar le păzeam că data sunt cioban!

— Cred că ai înţeles exact ce vreau să spun şi acum doar îmi araţi cât de deştept eşti tu! Probabil că eşti unul din ăia care stă toată ziua pe net şi zice că stă pe câmp. Ziceai că ai făcut nişte fotografii? Mai spuse el şi se întoarse spre poliţaiul zonal.

— Da, să trăiţi, le am în telefon!

— Ia să le văd!

— Aici sunt, să trăiţi. Spuse poliţaiul şi scoase mândru noul lui telefon şi a început să apese pe butoane. Asta nu e clara, nici asta nu e clară, nici asta, se pare că nu era prea lumină!

— Ia să văd şi eu, a spus celălalt şi i-a luat telefonul. Da’ ce mă era noapte când ai făcut pozele, tu ai mai făcut vreodată poze cu ăsta?

— Cu ăsta nu şeful, dar e foarte simplu, se deschide, se cauta foto, unde e poza cu aparatul ăla mic de fotografiat, îndrepţi spre locul cu pricina şi apeşi pe poza şi gata.

— Şi n-ai văzut că nu a apărut nimic?

— Ba da dar am zis ca până le developează!

— Uite pentru că sunt şeful tău şi probabil că o să trebuiască să mai faci poze cu aparatul ăsta nu vreau să-ţi spun decât un singur lucru. Înainte de a apăsa pe aparatul ăla mic de fotografiat, adică înainte de a face poza nu trebuie să mai întorci husa aparatului pe partea din spate, cum ai făcut acuma, că se astupă camera.

— Am înţeles acum, de asta mi-au ieşit toate negre!

— Exact, încearcă să foloseşti mintea aia a ta atâta câtă este, fără să te forţezi!

Da. Să trăiţi!

Amândoi poliţiştii au plecat înapoi spre secţie să raporteze că la faţa locului nu mai era nicio urmă dar în mod sigur acolo a aterizat balonul, singura dovadă era ecusonul aflat acum la secţie. De cum au intrat în secţia de poliţie au şi pus mâna pe telefon şi au anunţat doar că a fost descoperit locul de aterizare al balonului. În cel mai scurt timp au fost anunţaţi şi cei care organizaseră concursul. Concluzia organizatorului principal a fost că „bine că au aterizat şi nu a avut loc vreo nenorocire”. Niciodată ei nu au mai aflat vreo dată suplimentară despre echipajul „german”.

Criptologia! (miercuri)

În ziua următoare la uşa doamnei s-a înfiinţat domnişoara poliţist cu IT-istul şi încă o persoană respectabilă care nu părea a fi poliţist ci mai mult

conţopist!

— Dânsul este specialistul nostru în mesaje criptate şi v-aş ruga să-i permiteţi să se uite puţin la calculatorul soţului.

— Poftiţi, nu este nicio problemă!

— Cei trei au intrat şi fiecare s-a dus pe direcţia potrivită, domnişoara la cafeluţă, IT-istul şi cu criptologul la calculator, mama soacră făcea parte din publicul asistent.

— Vă spuneam ieri despre bănuiala mea că soţul dumneavoastră a plecat de acasă cu maşina Salvării şi acum vrem să vedem unde a ajuns. Dumneavoastră cum vă înţelegeaţi cu el, credeţi că este posibil ca el să vă fi părăsit pentru o altă femeie sau să aibă alte treburi de făcut şi nu dorea ca dumneavoastră să ştiţi de ele?

— Nu, în niciun caz, prima ipoteză nu este corectă având în vedere că el nu greşea absolut niciodată, deci este imposibil să fi greşit atunci când m-a ales pe mine de soţie şi nu cred că a făcut-o pentru o perioadă limitată. În mod evident îi plăcea să fie cu mine şi nu pot să zic că doar mă suporta ci efectiv mă agrea şi poate mă şi iubea că la el iubirea se manifestă în moduri total diferite de ceilalţi oameni.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Pentru el iubirea însemna ca eu să am tot ce-mi doresc, să fiu sănătoasă, să fiu fericită, adică însemna, în primul rând ocrotire. Apoi să fiu veselă, să nu am necazuri, să am prietene bune şi am senzaţia că el îmi citeşte absolut toate gândurile pentru că era suficient să mă gândesc că îmi doresc ceva că el îmi şi propunea să-mi cumpere. Foarte rar era cazul să mă exprim direct.

— Dar cum era în ultima vreme, mai agitat, mai nervos, îşi schimbase obiceiurile, avea preocupări noi, nu aţi simţit nimic deosebit?

— Absolut nimic, pleca la birou, se întorcea bine dispus, mă asculta cât stătea la masă apoi dacă nu trebuia să plecăm pe la cumpărături sau în altă parte se ducea la el în birou şi rămânea la calculator ore întregi. Dacă îl chemam venea imediat să mă ajute la orice şi mereu aveam senzaţia că ştie exact ce urmează să se întâmple.

— Cum adică?

— Foarte simplu, de exemplu, eu doream să mergem la magazin şi în timp ce mă îndreptam spre el să-i spun, el închidea calculatorul şi era gata de plecare. Chiar îmi spunea că şi el dorea să mai iasă pe afară.

— Poate închidea calculatorul că avea ceva de ascuns şi nu dorea să vedeţi?

— Nici vorbă, că dacă eu nu mă gândeam să plecăm nicăieri, puteam să trec de o mie de ori prin spatele lui, spre balcon şi nu închidea calculatorul, deci numai dacă doream să plecăm făcea lucrul ăsta exact cu câteva secunde înainte de a spune eu ceva.

— Cred că am aflat nişte lucruri noi, s-a auzit din camera de alături glasul IT-stului.

— Hai să auzim şi noi, veniţi aici să nu venim noi, toate trei acolo!

— Cei doi bărbaţi au intrat, s-au aşezat şi au acceptat şi o cafeluţă din partea gazdei.

— Să auzim ce noutăţi aveţi?

— În primul rând sunt mai multe probleme de discutat. Prima este că soţul dumneavoastră juca şah la un nivel extrem de înalt, pe care eu personal nu l-am mai întâlnit nici la marii campioni şi toate aceste concursuri îi aduceau o mulţime de bani. Noi nu suntem hackeri şi nu am intrat în conturile băncilor să vedem despre ce sume este vorba per total dar fiecare partidă era premiată cu o anumită sumă care se cunoaşte din regulament.

— Mai departe! spuse domnişoara poliţist că lucrurile

astea ni le-a spus şi colegul. Aici nu e vorba de nicio criptogramă, ai bătut, ai luat banul, e clar!

— Asta aşa e, dar…

A sunat telefonul mobil al domnişoarei poliţist.

— Da te rog, raportează! Am reţinut, nu trebuie să repeţi, în zona în care a fost văzută ultima dată maşina de salvare au avut loc, o petrecere câmpenească, o întrunire a unui partid cu masă la iarba verde şi un concurs de zbor cu balonul. Acum ia legătură mătăluţă cu fiecare şef de la organizare şi roagă-i să caute şi chiar să dea un anunţ că dorim să premiem orice fotografie făcuta în ziua aceea şi în care se vede o maşină de salvare marca Fiat cu un portbagaj mare şi ciudat deasupra. Să vorbească şi cu invitaţii şi cu cine mai doresc ei. Stai tu liniştit, că nu ne vor sărăcii de loc iar eu nu cred că va fi vreo fotografie de aceste gen dar trebuie să eliminăm orice pistă posibilă. Spune că dăm 50 de euro pe fiecare poză care întruneşte condiţiile noastre. Dacă se adevereşte ceea ce mă gândesc eu atunci putem afla mai multe date. Dar prima dovadă a faptului că e ceva necurat la maşina aia de salvare este că nu a dat din sirene să se ducă imediat la cel mai apropiat spital sau la morgă ci a plecat, sute de kilometri, spre vest. Să nu-mi ziceţi că ducea un mort la autopsie în Germania!

— Acum să revenim la calculatorul nostru. Spuse domnişoara poliţist. Ce spuneai?

— Domnul cu criptografia a vorbit de unde rămăsese:

— Deci vă spuneam că soţul doamnei avea o adevărată pasiune pentru problemele de şah. Ceea ce m-a frapat a fost interesul lui pentru probleme de şah extrem de slabe faţă de nivelul lui de jucător internaţional. Având în vedere că el nu rezolva nicio problemă am căutat să înţeleg ce făcea totuşi cu ele. Iată un exemplu: pe tablă se află ultima poziţia caracteristică pentru Săritura lui Legal. Aceasta nu este o problemă deoarece nu ai ce rezolva aici. Aceasta este o demonstraţie prin care albul câştigă prin

sacrificarea propriei regine. Pentru mine este evident că această partidă reprezintă un mesaj. Cineva trebuie să facă saltul câştigător dar în acelaşi timp să-şi sacrifice şi propria regina. Situaţia de pe tablă semănă foarte mult cu situaţia dumneavoastră. Acesta este evident mesajul de plecare!

— Dar de ce să plece cu sacrificarea propriei regine?

— Eu cred că este doar o metaforă, aceasta nu este decât o partidă, în şah jocul se reia mereu şi mereu de la capăt deci nu este vorba de un sacrificiu permanent ci doar pentru acest moment de viaţă. Nu cred că se poate ceva mai clar! Chiar faptul că această partidă nu a fost ştearsă din calculator ci a fost lăsată ca să fie prima afişată este extrem de sugestiv.

— Din punctul meu de vedere ceea ce-mi spuneţi acum exclude complet ipoteza unei răpiri sau a unei răzbunări de orice fel. Acesta este al patrulea semn lăsat de soţul doamnei din care rezultă clar că ceea ce se petrece este mult peste nivelul obiceiurilor noastre de a face anchete. A spus domnişoara poliţist. Dar aş dori să vă întreb dacă aţi recuperat şi alte probleme de şah şi dacă ele au o anume semnificaţie?

— Da, cu ajutorul colegului IT-ist am recuperat mai multe astfel de probleme şi nu pot să nu observ faptul că ele sunt nişte mesaje absolut directe. Făcând o combinaţie dintre poziţia pieselor, prima literă din numele lor şi litera coloanei se pot crea o serie de cuvinte care fac parte dintr-un mesaj dar pentru aceste decriptări am nevoie de calculatorul specializat al centrului nostru şi de un timp mai îndelungat. Pe tabla de şah sunt piese care au fiecare o anumită literă la începutul numelui, P, la pion, T, la turn, C, la cal iar fiecare piesă stă pe un pătrăţel care are şi el o denumire, c4, a2, f5. Pe marginea tablei de şah sunt alte litere care şi ele pot intra în combinaţie, a, b, e, d, e, f etc... Ceea ce pare cel mai interesant este însă mesajul cu

ultima problemă care anunţă Săritura! Am înţeles că soţul dumneavoastră a dispărut exact în aceeaşi zi în care a primit această ultimă problemă. Deci este evident că acesta ar putea fi semnalul acţiunii!

— Din păcate, a spus domnişoara poliţist, eu nu pot să mă abat nicio literă de la regulament şi acolo se spune clar că absolut toate pistele de cercetat trebuie urmate până în momentul în care nu mai există nicio posibilitate. Adică ceea ce faceţi voi doi acum nu este decât una din pistele pe care eu le urmăresc pentru a afla dacă soţul doamnei a fost răpit sau şi-a pierdut minţile şi a plecat singur de nebun prin lume ori domnul este „dispărut" în interes personal sau de serviciu. Deşi de serviciu mă cam îndoiesc că e în stare primăria să conceapă aşa un plan.

— Până acum, din toate datele care s-au adunat, pare din ce în ce mai evident că nimic nu este întâmplător. Se pare că este o legătură clară între semnele lăsate de soţul doamnei, problemele de şah, salvarea de la bloc şi probabil că dacă domnul cu criptologia va face progrese vom afla şi mai multe.

În acel moment a suntat telefonul mobil şi domnişoara poliţist a răspuns:

— Te ascult raportează! în timp ce interlocutorul vorbea ea îşi lua notiţe pe carneţelul de care nu se despărţea niciodată. Interesant, vezi ce poţi obţine în continuare, eu vreau imagini nu vorbe.

Apoi, după ce a închis telefonul s-a întors spre cei de faţă şi le-a spus:

— Au existat în locurile pe care le-am pomenit mai devreme mai multe tipuri de filmări, astfel la serbarea câmpenească s-a filmat cu drona şi aici este posibil să avem vreo imagine că la întrunirea politică nu avem nicio speranţă că au fost făcute filmări de profesionişti în publicitate şi nu cred că cineva se poate afişa la tribună, cu o salvare în spate că nu dă bine. Cel mai interesant mi se

pare evenimentul cu lansarea de baloane dar din păcate aici trebuie dat un anunţ pe mica publicitate sau şi mai rapid pe internet pe facebook pentru a găsi o poză interesantă cu ceea ce am cerut. Sper ca băieţii mei de la birou să se descurce foarte bine cu toate că sunt mai începători. Atunci ţinem legătura, a mai spus domnişoara şi împreună cu cei doi din echipa ei a plecat spre secţie.

Confesiuni (miercuri)

Rămase singure soacra şi nora au stat la masă şi au mai discutat.

— Mamă dragă, nu mi-ai povestit niciodată ce ţi-a spus el despre mine atunci când m-a cunoscut?

— N-am apucat să vorbim despre aceste lucruri că eu mereu îl întrebam, atunci când a mai crescut, dacă s-a împrietenit şi el cu vreo fată.

— Şi ce zicea?

— Mamă. Îmi spunea, eu cunosc o mulţime de fete la liceu dar niciuna nu este cea pe care să ţi-o prezint ca viitoare soţie!

— Dar eu cred că mai întâi trebuie să vă cunoaşteţi bine şi apoi să vorbeşti de viitoarea soţie!

— Uite, îţi promit că în clipa în care o voi întâlni am să-ţi spun imediat despre ea.

— Nu ar fi bine ca mai înainte să iei vreo hotărâre să-mi spui şi mie cine este, ce face, unde lucrează, dacă lucrează?

— Nu va fi cazul că atunci când o voi vedea voi şti exact că ea este şi când va fi momentul am să vin cu ea şi am să ţi-o prezint.

— Dar a trecut destul timp din momentul în care a venit la mine şi mi-a spus că voi fi soţia lui şi atunci când am venit în vizită să ne cunoaştem! A spus nora.

— Pentru el a fost foarte simplu că a venit într-o zi şi mi-a spus direct, mamă am întâlnit-o pe viitoarea mea

soţie! Eu am fost tare curioasă să mai aflu câte ceva în plus dar el, multă vreme nu a mai pomenit nimic de tine şi dacă mai aduceam vorba spunea ca încă nu e momentul că mai are alte treburi de rezolvat.

— Am înţeles că în primul rând dorea să aibă un serviciu şi să nu depindă de nimeni.

— Dar, întreb şi eu acuma, ca mamă, cum a ajuns el să joace şah atât de bine că acasă nu avea nici calculator? Acasă nu juca niciodată şah şi nici nu vorbea despre jocul ăsta.

— Nici când ne-am însurat nu juca şah şi după cum spun colegii domnişoarei poliţist el joacă foarte bine dar pentru aşa o performanţă trebuie să faci antrenamente să fi parte a unui club profesionist. Eu cred că totul a început acum câţiva ani când s-a anunţat pe internet, de abia îşi cumpărase calculatorul, că are loc un concurs de şah cu premii. Atunci s-a dus la bibliotecă şi s-a întors cu un teanc de cărţi de şah, cu istoric, partide celebre, jucători mari dar nu cred că a făcut ceva cu ele că a doua zi le-a dus înapoi la bibliotecă şi din acel moment nu am mai comentat subiectul. Un prieten de-al lui mi-a spus peste vreo două luni că l-a văzut la concurs şi a şi câştigat marele premiu dar eu am zis că râde de mine.

— Vezi tu, el întotdeauna a fost aşa, absolut surprinzător dar în acelaşi timp plăcut şi mereu vesel. Parcă nu avea nicio grijă şi nicio problemă. Atunci când a vrut să meargă la facultate eu am crezut că se duce la matematică sau fizică sau ceva cu calculatoare dar el a ales silvicultura. Eu cred că poate să stea pe o pajişte cu iarbă ore întregi fără să se mişte. El spunea că se încarcă cu energie!

— Dar nici când a fost mai mic nu a fost bolnav? Că toţi copiii fac o răceală, o gripă, îi mai doare burta?

— Nu, nu a avut nimic niciodată şi am crezut multă vreme că nu e un copil normal, dar cu timpul ne-am dat

seama că este cu totul excepţional! Am fost foarte mult invidiată de vecini sau de ceilalţi părinţi de la şcoală că nu are nimic.

— Probabil că a făcut la timp toate vaccinurile pe care le recomandau doctorii?

— Cu aste e o altă problemă, pe care nu ţi-am spus-o niciodată.

— Ce problemă?

— Păi să zicem că mergeam la cabinet să facem vaccinul obligatoriu şi stăteam la coadă cu ceilalţi părinţi şi copii. Niciodată el nu dorea să mai intre cu cineva în cabinet şi zicea că poate să ţipe şi să nu se sperie alt copil.

— Şi ce făcea?

— Intra singur, nici pe mine nu mă lăsa înăuntru, stătea trei minute, fix şi ieşea gata îmbrăcat nu ca ceilalţi care încă mai ţineau câte o bucăţică de vată pe locul înţepăturii şi mergeam acasă iar sora medicală ieşea odată cu el şi îl striga pe următorul fără să zică nicio vorbă.

— Păi ce putea să zică?

— Ea le zicea mereu părinţilor ce copil curajos au, de exemplu. Dar majoritatea intrau odată cu ei şi ieşeau odată cu ei şi de aceea eu, care rămâneam afară, mă aşteptam la un mesaj din partea ei. Mereu aveam senzaţia că ea nici măcar nu l-a văzut! Ea ieşea după următorul copil ca şi cum s-a săturat să tot aştepte pe cineva să intre!

— Probabil că el era un băieţel cuminte şi nu îi atrăgea cu nimic atenţia.

Probabil!

— Nu mi-ai spus niciodată dacă avea prieteni, băieţi sau fete?

— Avea o mulţime, dar el nu-i căuta niciodată şi veneau ei pe la el să stea de vorbă şi ce era cel mai ciudat era faptul că dacă eu doream să le spun că vreau să merg cu el după cumpărături, cu puţin înainte de a intra în

camera lor, ei tocmai ieşeau şi îşi luau rămas bun de plecare chiar dacă veniseră de douăzeci de minute.

— Ţi-am spus că aşa păţeam şi eu cu el, atunci când stătea la calculator şi eu doream să mergem în oraş, el închidea capacul, cu câteva secunde înainte şi îmi propunea să mergem prin oraş. Parcă are un fel de premoniţie!

— Eu nu mă pricep la aşa ceva dar mereu am avut senzaţia că îmi citeşte gândurile şi nu pot să-l surprind cu nimic.

— Şi eu am aceiaşi senzaţie.

— Hai să ne culcăm că de vorbit mai vorbim şi mâine!

— Noapte bună!

Fotografii amatori, (joi)

Pe la ora zece a sunat telefonul.

— Azi venim mai târziu că mai avem de primit nişte fotografii din teren. În legătură cu persoana care a ars în maşină lucrurile sunt clare că a fost revendicată chiar de fata lui care a recunoscut şi maşina şi ce a mai rămas din îmbrăcăminte. Deci nu e cazul să mai facem niciun ADN nimănui! Ne vedem după-amiază.

Dimineaţa a trecut liniştită şi fără nicio veste. Câteva rude au mai dat telefoane dar nu au aflat nimic suplimentar şi doar au stat la taclale. Sora doamnei a venit cu nişte cumpărături ca să le scutească pe cele două de drumuri inutile.

Imediat după prânz s-a auzit şi soneria de la uşă. Domnişoara poliţist a intrat însoţită de specialistul IT.

— Vrea să se mai uite în calculator să vedem dacă mai apare ceva ce nu ştim încă! Se pare că singura legătură cu lumea avea loc din acest calculator şi vrem să vedem tot ce se poate vedea. Până acum am aflat că se făceau bani grei cu jocul de şah şi că problemele constituiau un mod de comunicare. Ar putea fi suficient şi

atâta dar noi trebuie să analizăm fiecare pistă până la capăt.

IT-istul s-a dus în biroul cu calculatorul şi cele trei doamne şi domnişoare au luat loc pe fotolii. Mama soacră încerca să se pună la punct cu toate noutăţile şi toate evenimentele dar chestia cu şahul a depăşit-o complet. Nu a înţeles absolut nimic. Era liniştită văzând că nora ei este perfect integrată în situaţie şi mai ales de faptul că era perfect liniştită şi nu mai avea starea aia de agitaţie iniţială.

— Ce noutăţi mai aveţi? A întrebat gazda.

— Ar fi ceva dar încă nu suntem lămuriţi care e treaba.

— În ce sens?

— Cu fotografiile! De dragul premiului am primit şi poze din reviste cu maşini de salvare de tipul Fiat, roşii, cu sau fără port bagaje sau poze trucate, colorate pe calculator şi multe prostii de care nu avem nevoie. Am primit şi înregistrarea integrală făcută cu drona dar acolo nu este decât o salvare albă şi nu e Fiat.

— Adică toată acţiunea a fost degeaba?

— Nu chiar, că avem o speranţă minusculă într-o poză de la concursul de lansare a baloanelor. Uite poza.

— E destul de clar, eu nu mă pricep la maşini dar aici apare evident o salvare roşie, în planul îndepărtat.

— Aşa am spus şi noi iniţial, că uite salvarea, dar la mărirea pozei s-a stabilit că nu e marca Fiat.

— Dar văd că are portbagajul ăla ciudat deasupra ei!

— Este doar o iluzie optică, portbagajul nu e deasupra ei ci este în spatele ei şi este montat pe o altă maşină din care nu se vede decât foarte puţin din partea din spate. Aici unde apare ca o dublură. Pe poza mare se vede clar că acolo mai este o maşină şi faptul că portbagajul este la aceiaşi înălţime cu prima maşină există

toate şansele ca aceasta să fie maşina căutată.

— Şi nu mai sunt alte fotografii din alt unghi?

— Nu mai există deoarece maşinile de salvare au fost aşezate departe de centrul de interes care era acolo unde se lansau baloanelor. Ca şi cum cineva ar dori să filmeze înapoi spre pădure şi nu spre baloane. Pare şi logic.

— Şi aşa v-aţi blocat cu cercetarea pe direcţia asta că nu puteţi dovedi nimic!

— Mai există un singur fir de ipoteză pe care vreau să o verific şi apoi putem avea o confirmare. Acum mi-a venit ideea şi vă rog să-mi permiteţi să dau un telefon.

— Bineînţeles, nu-i problemă, vreţi să mergeţi în altă cameră?

Nu e cazul, mai bine să ascultaţi toate convorbirile să nu mai fiu nevoită să vă mai povestesc şi ce am zis eu.

— Cum doriţi, parcă am fi într-un centru de comandă! Domnişoara poliţist a scos telefonul, a format numărul şi l-a pus pe difuzor să se audă în toată camera.

— Bună ziua, colega!

— Să trăiţi şefa!

— Nu fi exagerat că nu sunt şefa ta directă!

— Pentru mine este ca şi cum aţi fi!

— Fii atent aici, şti la ce caz sunt?

— La ăla dispărutu, aşa aţi spus la plecare!

— Fii atent cum vorbeşti că eşti pe difuzor şi te aude toată lumea!

— Atunci, acum dumneavoastră sunteţi la doamna aceia căreia i-a plecat soţul şi care nu a venit dar nici nu vreţi să-l declaraţi dispărut clar.

— Exact acolo sunt. Cine mi-a zis mie că numerele de la maşina de salvare de culoare roşie şi marcă Fiat sunt de furat. A reclamat cineva furtul unei maşini cu acele numere?

— În primul rând că eu am zis asta, dar nu a fost nicio reclamaţie de furt de maşină ci doar am observat că numerele înregistrate la citirea rovinietei nu sunt de la o maşină Fiat ci Ford şi nu de la o salvare ci un turism personal.

— Până aici ştiu şi eu aceste detalii dar acum te rog următoarele: îţi notezi adresa unde este Fordul şi vi aici unde sunt eu, mă iei şi mergem împreună la proprietara lui. Să ai la tine şi trusa de laborator. Ai înţeles?

— Da, să trăiţi, în cel mult o juma de oră sunt acolo!

Te aştept!

După ce a închis telefonul cele trei s-au mai amuzat puţin de modul în care mama soacră povestea cum a ajuns ea să-şi cunoască nora.

— Vă spuneam că am stat cu sufletul la gură să o văd, odată şi odată şi el nu avea de gând să-mi facă cunoştinţă cu ea. Dacă îl întrebam ce mai face, că multă vreme am crezut că a uitat de ea, el îmi spunea că e bine şi că să stau liniştită că el nu se însoară fără să mă invite. Am intrat la bănuieli şi am crezut că e vreo urâtă sau grasă sau cine ştie ce are de nu mi-o arată dar el mereu îmi spunea că voi fi de-a dreptul încântată de ea şi că ne vom înţelege foarte bine.

— Şi cum a fost la final?

— A fost în stilul lui şi mai târziu am aflat că el deja îi cunoştea părinţii. Mi-a propus să mergem la plimbare la o cofetărie şi nu m-a surprins cu nimic că mereu era atent şi mă scotea în oraş. Am ajuns la cofetărie şi nu mai erau locuri iar el s-a îndreptat spre o masă la care stătea o domnişoară şi a cerut, foarte politicos voie să ne aşezăm şi noi şi nu înţelegeam de ce era cu gura până la urechi dar, după ce ne-am aşezat, el mi-a spus direct: ea este! Iar ei i-a spus: iat-o pe mama mea. Nu vă spun ce ochi am făcut eu pentru că domnişoara aici de faţă acum era prevenită de întâlnire. Dar pot să spun că a avut dreptate că mi-a plăcut

de ea din prima clipă şi nici acum nu mă satur să o tot privesc şi să o admir. Este o fată minunată şi ca noră şi ca soţie.

— A venit şi maşina mea şi vă rog să-mi permiteţi să plec dar am să mă întorc repede că nu mergem aşa departe.

— Domnişoara poliţist a coborât şi s-a urcat în maşină alături de şofer care era chiar laborantul de serviciu. Peste circa o jumătate de oră au ajuns în faţa unei case parter cu curte şi garaj chiar în partea din dreapta.

— Au urcat trei trepte şi au sunat. Niciun răspuns. Iar au sunat şi iar nimic. O vecină care trecea prin faţa casei le-a strigat:

— Bate-ţi tare la uşă că baba e surdă!

Laborantul a scos din buzunar cheile de la maşină şi cu ele a lovit tare în tăblia uşii.

— Vin imediat, s-a auzit o voce dinăuntru, nu trebuie să spargi uşa!

Imediatul ăsta a durat câteva minute bune timp în care se auzea apropiidu-se vocea care spunea vineee! – vineee! şi uşa sa deschis iar în pragul ei a apărut o femeie mai în etate, curăţică, cu părul strâns în coc, cu o faţă blândă şi un zâmbet amabil.

— Mă scuzaţi că sunt bătrână dar nu depinde de mine ci mai mult de Cel de sus! Cu ce pot să vă ajut, după uniforme se pare că nu vindeţi nimic că nu am cu ce să cumpăr?

— Stimată doamnă, a început domnişoara poliţist să spună, vă rog să-mi spuneţi dacă maşina cu acest număr este a dumneavoastră? A spus ea scoţând din mapă o fotografie cu numărul înregistrat de sistemul de urmărire a rovinietei.

— Nu nu este a mea!

— Cum adică nu este? Nu aveţi acest număr de

maşină?

— Păi să ne înţelegem, că eu am fost profesoară de logică, dumneavoastră m-aţi întrebat dacă maşina cu acest număr este a mea, aşa este?

— Exact aşa v-am întrebat!

— Şi eu v-am răspuns că nu este pentru că maşina mea este albastră iar cea din poză este roşie. Dacă m-aţi fi întrebat dacă numărul din fotografie este al meu răspunsul meu ar fi fost că da, deoarece este chiar numărul pe care l-a ales răposatul meu soţ şi pe care eu nu l-am mai schimbat niciodată! Dar de ce nu intraţi în casă să putem sta de vorbă în linişte.

— Aveţi perfectă dreptate şi îmi cer scuze pentru modul incorect în care am pus întrebarea dar acum mai am una: Unde este acum maşina dumneavoastră şi când aţi fost ultima dată plecată cu ea?

— Vă atrag atenţia că mi-aţi pus două întrebări într-una ca la ofertele de produse dar nu mă supăr că am văzut că pe voi, tinerii de azi, nu vă mai învaţă nimeni ce este logica elementară. Atunci răspunsul meu are două părţi:

— Este în garaj, acum o lună!

— Acum urmează o întrebare simplă: o putem vedea?

— Răspuns: de aici de pe terasă nu! Proprietăreasa maşinii râdea deja din toată inima. Trebuie neapărat să intraţi în garaj!

— Ne puteţi conduce până la maşină? Deja toată lumea se simţea foarte relaxată.

— Desigur, să iau cheile de la garaj!

Au mai aşteptat câteva minute şi proprietara maşinii a apărut cu o legătură de chei atât de mare încât părea că toate moştenirile de familie aveau câte o cheie adunate de-a lungul anilor. Încălţată cu un fel de botoşei de curte dânsa s-a apropiat de uşa garajului şi a băgat cheia în broasca de la intrare dar nu se răsucea de loc.

— Dacă îmi permiteţi mie s-a oferit laborantul!

— Întotdeauna există cineva amabil care mă ajută să o deschid că eu i-am spus să punem şi noi o telecomandă, ca toată lumea, dar săracul nu a mai apucat şi mereu îmi reproşez că mi-a venit ideea atât de târziu. Aşa i-am spus să repare şi maşina de tuns iarbă şi iar n-a apucat!

— Ce a fost a fost scumpă doamnă, dar acum vreau să-mi spuneţi cine a condus ultima dată maşina şi cam pe ce dată a fost?

— Da' nu vă supăraţi dumneavoastră că vă întreb şi eu, dar de ce vă interesează aşa mult maşina mea? Poliţia ca poliţia dar avem şi noi drepturi, cel puţin de informare.

Aveţi perfectă dreptate dar noi credem că cineva a utilizat numerele de la maşina dumneavoastră ilegal şi vrem să verifică această ipoteză.

— Cum să le utilizeze cineva când ruşina a stat tot timpul în garaj?

— Doamnă, pe lumea asta se petrec foarte multe lucruri ciudate de care noi nu avem cunoştinţă!

— Uitaţi maşina, nu a fost mişcată din loc şi are numerele pe ea după cum vedeţi. Eu cred că poliţia de azi nu mai e ca poliţia de ieri şi mai umblă şi după cai morţi. Numerele mele sunt la locul lor.

— Aşa pare la prima vedere!

— Păi şi la a doua vedere e la fel sau poate vreţi o vedere după litoral? Proprietara era plină de vervă.

— Atunci ca să vă mai tai din entuziasm am să vă întreb când aţi spălat ultima dată maşina?

— Să fi matale sănătoasă că eu cred că eram tânără pe atunci! Nu dau eu bani pe aşa ceva că nu mă dau afară din casă!

— Atunci avem o problemă că jegul de pe maşină, dacă pot să mă exprim astfel, nu este şi pe numere. Vedeţi ce lustruite sunt!

— Asta cam aşa e şi acuma am băgat de seamă iar eu în niciun caz nu le-am şters că nu-mi pun eu discopatia la bătaie pentru estetica lor.

— A mai utilizat cineva maşina asta?

— Cum s-o utilizeze că mai bine îi dau foc în stradă că nu degeaba vor ei să mi-o ia!

— Cine ei?

— Nepoţii din partea soţului, Dumnezeu să-l ierte că el nu are nicio vină că a avut aşa puşlamale în neam.

— Dar nu este a dumneavoastră, de ce să dorească ei s-o ia?

— Acum nu mai sunt aşa insistenţi dar acum douăzeci de ani stăteau numai cu ochii pe ea!

— Ce spuneţi doamnă, de douăzeci de ani o păziţi să nu vo ia?

— Acum nu o mai păzesc că nu o mai vrea nimeni şi am fost nevoită să-mi iau carnet la şaptezeci de ani că altfel muream de foame fără alimente dacă mă lăsam pe mâna lor.

— Şi unde aţi fost ultima dată cu ea?

— Am luat cartofi pentru iarnă!

— Nu aveţi cartofi în cartier pe timpul iernii?

— Ba avem, dar nu le fac eu vânzare la ăştia care toată viaţa mi-au mâncat banii şi nu ies eu la fiecare două-trei zile să cumpăr cartofi!

— Mai facem ceva pe aici că eu sunt gata de plecare, am făcut câteva fotografii cu numerele maşinii şi nu văd ce aş putea să mai fac. S-a băgat în vorbă şi laborantul.

— Asta pentru că nu gândeşti cu tot creierul, mai glumim şi noi doamnă, a spus domnişoara poliţist privind spre proprietara maşinii. Acum te rog să desfaci aceste numere care par mult prea şterse faţă de restul maşinii şi să vezi dacă pe marginea lor, care a fost acoperită de ramă nu avem vreo probă de praf, sau de pământ care să ne lege

de zona cu baloane. Sunt sigură că numerele nu au fost strânse la maxim fiind montate provizoriu şi este foarte posibil ca şi pe dosul lor, dacă nu au fost şterse, să găsim soluţia problemei.

— Mă ocup imediat!

— Şi ce spuneaţi doamnă de aprovizionare, a încercat domnişoara poliţist să atragă atenţia de la demontarea numerelor dar vigilenţa doamnei era mai presus de orice discuţie. S-a proptit lângă laborant şi îi urmărea cu atenţie toate mişcările.

— Am găsit un fel de stropi de argilă! O să-i recoltez şi să vedem cu ce îi comparăm!

— Eu presupun că doamna nu merge decât pe asfalt şi nu pe teren argilos aşa că e posibil să faci matale un drum până la locul de unde s-au lansat baloanele şi să faci o analiză şi a terenului de acolo. Cred că ai toate datele de legătură cu organizatorii concursului.

— Am, că am vorbit de câteva ori cu ei.

— Şi o să mai vorbeşti, aşa că mâine de dimineaţă să fii pe drum!

— Am înţeles, să trăiţi!

Foarte impresionată de disciplina militară şi de ordinele clare pe care le dădea domnişoara poliţist proprietara maşinii nu a mai scos nicio vorbă şi nu a mai făcut nicio glumă de a ei de logică. După ce laborantul a ajutat-o să închidă uşa s-au despărţit şi au pornit înapoi de unde au plecat.

În casă IT-stul stătea la o cafea cu cele două doamne.

— Ai terminat treaba de te-ai întins la cafele?

— N-am putut să rezist la invitaţia atât de amabilă a doamnei, a spus el gata să se ridice şi să se întoarcă la treabă.

— Acum şi politicos şi termină de băut cafeaua că poate altă dată nu te mai invită. Spune-mi şi mie ce ai mai

constatat.

— Eu cred că mai avem o necunoscută şi anume data şi ora la care se primeau problemele. Se pare că nu are nicio importanţă rezolvarea problemelor ci mai importantă sau cu o anumită semnificaţie este dacă ziua era cu soţ sau nu, dacă ora era pară sau impară, iar în funcţie de acestea se făceau combinaţii cu ceea ce reprezentau piesele albe sau cele negre. Adică, de exemplu, în zilele cu soţ, erau „citite „piesele albe iar în zilele fără soţ cele negre cu toate complicaţiile lor pe care le-a înţeles numai criptologul, în funcţie de poziţia pieselor, de literele din denumire sau de literele de pe margine. Senzaţia mea este că soţul doamnei era inclus într-un fel de program de discuţii pe care îl suporta de bunăvoie şi chiar îl agrea prin care primea anumite date sau solicita personal altele. Ultima problemă se pare că a fost un ordin direct şi foarte clar. O să mai vorbesc şi cu criptologul să văd ce zice şi el că am văzut că vede lucrurile cu totul altfel. Şi mai este o problemă mică!

— Ce anume?

— Am reverificat şi toate mailurile soţului doamnei, sunt absolut goale deşi par foarte pline dar nu au în ele decât publicitate, din aceea care vine pe net. Nu există niciun fel de corespondentă personală şi nici în memoria calculatorului nu am găsit nimic.

— Şi ce crezi că semnifică asta?

— Faptul că domnul ori nu coresponda cu nimeni ori era foarte priceput să-şi anuleze toate mesajele.

— Eu cred că mai degrabă nu avea prea multe relaţii sociale pe net, pentru că am văzut că el face ce face în cu totul alt mod decât oamenii normali.

— E posibil şi am să vorbesc şi cu criptologul despre acest aspect.

— Aşa să faci! Stimată doamnă am găsit ceva în legătură cu numerele de la maşină dar mai trebuie să

facem încă o verificare chiar la teren. Dacă se confirmă atunci salvarea care a plecat de aici cu numerele false ar putea fi identificată în zona de zbor a babanelor şi aşa am putea afla cum a trecut soţul dumneavoastră graniţa fără vamă. E doar o ipoteză şi încă nu putem să ne bazăm pe ea mai ales că după ce aflăm acest lucru tot nu ştim nici de ce a plecat şi nici în ce parte a luat-o. Mai avem mult de lucru. Hai să mergem la secţie dacă ţi-ai băut cafeaua! Sper să nu vă mai deranjăm aşa des dar vreau să ştiţi că la dumneavoastră ne simţim foarte bine şi am mai sta de vorbă mai ales cu mama soacră care are multă experienţă de viaţă. La revedere!

— La revedere şi vă aştept oricând că sunteţi bineveniţi cu toţii. Îmi pare rău că în prima clipă, atunci când ne-am întâlnit nu am avut totală încredere în dumneata.

— Nu-i nicio problemă că mereu păţesc aşa până mă cunoaşte lumea mai bine. La revedere!

— La revedere!

La baloane! (Vineri)

A doua zi dis de dimineaţă laborantul a plecat cu trusa lui de analize spre zona în care i se precizase că a fost concursul cu zborul baloanelor şi pe la ora prânzului a ajuns la aşa-zisul aerodrom local. A parcat aproape de clădirea administrativă şi a coborât din maşină. Imediat şi-a dat seama de natura terenului care prin culoarea lui galbenă argiloasă coincidea perfect cu probele luate de pe numerele false. Totuşi pentru mai multă siguranţă şi conformitate a luat, cu o lopăţică specială o mână de pământ pentru analize.

Imediat, chiar de pe teren a sunat-o pe domnişoara poliţist şi i-a comunicat prima impresie.

— Yes! a strigat aceasta profitând că este singură în birou. Acum şti ce să faci? L-a întrebat ea pe laborant.

— Să mă întorc repede la secţie şi să confirm prin analiză prima impresie. A răspuns el încântat de promptitudinea răspunsului.

— Nu, dacă gândeşti cu tot creierul, te duci la organizator şi ceri o listă cu toate echipajele şi cu toate datele lor de identificare. Cât stai de vorbă cu ei ne transmiţi un număr de fax şi noi îţi trimitem o cerere oficială să aibă o bază legală, acum mă apuc să o şi scriu!

— Bine, aşa o să fac, a spus laborantul, surprins din nou de inteligenta lui şefa şi a intrat în clădirea administrativă de la marginea terenului. Cum a intrat a întrebat de organizatorii concursului.

— Dar mai este mult până la concurs doar nu aţi venit să vă înscrieţi de acum?

— Eu nu vorbesc de un viitor concurs ci de cel care a fost!

— A, ăla de data trecută la care nu s-au prezentat încă, nici până azi, cei care au câştigat. E prima dată când se întâmplă aşa ceva.

— Cine poate să-mi dea mai multe date? A spus el arătând legitimaţia de poliţist.

— Asta e simplu că aici nu este decât un singur organizator şi care acum e sus în biroul lui, nu puteţi să-l rataţi, un singur birou şi o singură persoană.

— Laborantul a urcat la etaj şi într-adevăr pe toată suprafaţa etajului era un singur birou cu o vedere panoramică asupra terenului din faţă, cu mai multe mese dar o singură persoană care se afla în picioare în faţa unei harţi mari puse pe perete.

— Bună ziua! Am vorbit la telefon acum vreo câteva zile.

— A voi sunteţi ăia cu salvarea, a fost bună la ceva poza aia?

— Eu cred că da, dar mai avem o rugăminte dacă ne

puteţi ajuta cu toate informaţiile pe care le aveţi despre echipajele care au fost lansate cu baloanele.

— Cam complicat cu datele astea!

— Dacă îmi daţi un număr de fax o să primiţi imediat o cerere oficială cu antet şi semnătură din partea poliţiei.

Asta schimbă datele problemei, mergeţi la telefonul de pe biroul acela şi numărul este scris chiar pe el, vă rog să-l transmiteţi şi eu am să vă pregătesc până atunci toate datele, că nu avem decât să facem copii la xerox, chiar aici.

Laborantul şi-a scos pixul şi a notat numărul de telefon apoi a dat un SMS domnişoarei poliţist. Nici nu au trecut cinci minute şi faxul a început să scoată o limbă de hârtie pe care se vedea clar antetul poliţiei. Până ce organizatorul copia datele la xerox laborantul se uita prin jur şi admira ordinea de pe pereţi şi dezordinea de pe mese de parcă în sala aceea existau două persoane responsabile fiecare cu o anumită parte. De la ferestre se vedea foarte bine tot câmpul de pe care se făceau zborurile şi probabil că tot de aici plecau şi cei cu aparate mai mici de zbor sau planoare.

— Doream să vă întreb dacă dumneavoastră aţi observat mai bine salvarea aceea roşie care a apărut la un moment dat parţial şi în fotografia pe care ne-aţi trimis-o?

— Drept să vă spun nu am avut nicio clipă liberă până s-au făcut lansările că am fost foarte ocupat cu înregistrarea datelor, împărţirea staţiilor de radio, a GPS-urilor şi corectitudinea startului, din păcate sunt o mulţime de lucruri de făcut într-un timp foarte scurt şi nu am avut timp absolut de loc de altceva. Privirea mea a fost numai pe baloane şi pe oameni. Numai spre sfârşit am observat că au fost două maşini de salvare şi am întrebat şi eu pe unul şi pe altul dar nimeni nu a ştiut mare lucru.

— Dacă sunteţi gata cu xeroxul nu vreau să vă mai reţin, aţi văzut că s-a transmis faxul cu cererea oficială şi

dacă nu aveţi nimic împotriva conţinutului ei atunci vă rog să-mi pregătiţi hârtiile.

După ce a citit documentul oficial din fax organizatorul a mai verificat încă o dată foile din mână şi i le-a întins poliţistului laborant.

— Vă mulţumesc foarte mult!

— Cu cea mai mare plăcere şi vă rog să-mi semnaţi aici pe dosul faxului că aţi primit atâtea pagini format A4.

— Am semnat şi vă mulţumesc încă o dată!

— Am o singură observaţie să vă mai comunic, unul din echipaje, chiar cel câştigător, nu ne-a transmis datele de identificare că a spus că vin pe fax şi nu au venit nici până azi.

— Da, dar probabil că aveţi numele lor, clubul din care provin, locul de campare a balonului şi nu sunt probleme de identificare.

— Tocmai aici e treaba puţin ciudată, avem numele şi atât, că la adresa de campare a balonului, unde am şi scris să-i felicităm pentru câştigarea concursului, ne-au răspuns că nu au idee despre cine e vorba şi că ei nu au avut niciodată baloane la zbor.

— Probabil că o să vină, la un moment dat să-şi ridice premiul, nu?

— După câte am aflat au trecut din cauza direcţiei şi puterii vântului peste graniţă şi am fost anunţaţi după două sau trei zile că s-au găsit urmele lor de la aterizare.

— Păi ce urme lasă un balon?

— În aer nu lasă dar jos când este culcat calcă pe toată iarba, cum a fost în acest caz şi sunt şi urme de paşi şi de la maşina de însoţire care vine să ridice balonul şi să-l ducă la casa lui. A aterizat pe o păşune.

— Şi de unde ştiţi că a fost vorba de acel balon?

Culmea este că au pierdut un ecuson pe care era trecut chiar numele unuia din echipaj şi aşa ne-am dat

seama că altfel putea să fie şi alt balon dar din evidenţele noastre rezultă clar că numai un singur balon a scăpat peste graniţă de nepricepuţii ăia, celelalte au fost toate localizate prin GPS şi prin radio. Culmea ghinionului că tocmai la acel balon s-au defectat şi staţia şi GPS-ul.

— Ăsta sigur nu a fost ghinion!

— Adică ce vreţi să spuneţi?

— Îmi pare rău că nu pot să vă dau mai multe date dar este vorba de o investigaţie a poliţiei în curs de desfăşurare. Puteţi să-mi spuneţi totuşi unde s-a constatat că a aterizat balonul acela cu echipajul german, parcă aţi zis?

— Scrie chiar pe foaia lor de concurs, că noi suntem foarte ordonaţi! Tot acolo e scris şi numele ciobanului care a găsit ecusonul neamţului, dacă vă interesează!

— Orice detaliu ne interesează şi dacă mai avem întrebări vă rog să-mi permiteţi să vă mai solicit la telefon că de venit nu cred că e cazul.

— Nu-i nicio problemă, dar ce făceaţi acolo pe jos pe teren că parcă aţi pierdut ceva?

— Nu, nu am pierdut am luat o probă de teren, care este importantă în analiza cazului.

— N-am mai auzit aşa ceva, că pentru identificarea babanelor se iau probe de teren!

— Asta nu e pentru baloane ci pentru maşina de salvare. Apropo, ştiţi cumva câte persoane erau în balonul care a trecut graniţa?

— Absolut toate echipajele au fost formate din patru persoane.

— Dar la sol câte persoane au fost ca asistenţi sau care au ţinut de ancorele nacelei.

— Am observat că nu este decât echipajul şi am întrebat câţi asistenţi au şi doar unul din ei a vorbit şi a spus că nu au decât un singur asistent şi atunci eu m-am

oferit să mai chem oameni de la hangare să-i ajute dar au spus că nu au nevoie.

— Şi cum s-au descurcat?

— Acum îmi aduc perfect de bine aminte că, pur şi simplu s-au ancorat de maşina aceea de salvare, ceea ce nu e interzis de regulament dar total neuzual.

De ce?

— Altfel simte un om întinderea frânghiilor şi altfel o maşină. Apoi una este să dai drumul simultan la două parâme de ancorare ţinute cu mâna şi altceva este să stai şi să desfaci un nod legat de ceva.

— Poate ca cineva a tăiat direct legătura atunci când a auzit semnalul.

— Trebuie să fi fost cineva deosebit de puternic să taie aşa un odgon dintr-o singură mişcare.

— Da dar nu este exclusă ipoteza. Pe noi aşa ne învaţă şefa să nu lăsam nimic ne explicat şi analizat.

— Da bună şefa aveţi!

— Chiar că e bună!

A început o nouă zi!

Ziua a început cu o cafeluţă bună şi doamna împreună cu mama soacră mai stăteau şi ele de vorba când a sunat soneria şi domnişoara poliţist a intrat cu specialistul în criptologie şi descifrarea mesajelor.

— Bună dimineaţa!

— Bine aţi venit! Cu ce vă putem ajuta azi?

— Colegul meu doreşte să se mai uite pe problemele din calculator şi să-şi mai facă o părere.

— Aţi mai aflat ceva nou?

— Da, este destul de interesant ce se petrece şi anume că mesajele pe care soţul dumneavoastră le primea prin intermediul tablei de şah rezultau din mai multe combinaţii probabil şi în funcţie de piesele cu care zicea că joacă. Noi avem un program destul de complex pentru

dezlegarea unor astfel de probleme dar ceea ce se petrece aici depăşeşte cu mult capacitatea lui. Eu nu înţeleg cum era posibil ca soţul dumneavoastră să analizeze toate variantele doar cu privirea, uitându-se în calculator.

— Ce vreţi să spuneţi, că eu am înţeles că problemele de şah afişate erau extrem de simple şi se puteau rezolva imediat!

— Rezolvarea lor nu duce la nimic ci doar citirea lor!

— Încercaţi să fiţi mai explicit!

— În prima etapă am combinat mai multe elemente, literele de pe margine, literele de la începutul denumirii pieselor, poziţia lor schimbată în funcţie de jocul cu albele sau cu negrele dar mai de curând am observat că intră în combinaţie şi denumirea poziţiei pe tablă. De exemplu, dacă albul are un nebun la C4, avem N de la Nebun, C de la pătratul de bază şi P de la patru. Deci avem NCP. Un cal la D5, ne duce la CDC, şi astfel tabla se citeşte rând cu rând şi putem avea, dacă nu vă plictisesc prea mult, AUB, TBO, TEO, RGŞ, PCC, şi multe alte combinaţii care se pot introduce în calculator pentru a da ceva coerent.

— Dar până acum aţi reuşit să aflaţi ceva?

— Credem că am reuşit să descifrăm o singură expresie dar fără să găsim cheia!

— Ce expresie?

— Noi credem că este un mesaj al soţului dumneavoastră spre un interlocutor pe care nu l-am descoperit încă.

— Şi cum zice?

— Pare destul de simplu: voi veni! Dar este posibil să fie doar o interpretare greşită şi care să coincidă doar cu ceva.

— Asta e tot? Nu era mai simplu să fi dat un mail şi apoi să-l şteargă?

— Eu cred că soţul dumneavoastră prefera sistemul

acesta de comunicare deoarece i se părea mai simplu decât un mail. Pentru el era şi un fel de distracţie.

— Şi nu aţi dezlegat şi restul, adică răspunsul la mesajul lui, că probabil era ceva de genul: vă aşteptăm!

— N-am mai dezlegat nimic şi eu cred că cei doi interlocutori schimbau codurile mai des ca „Enigma „în timpul războiului mondial, zilnic e puţin spus. Am vaga impresie că fiecare expresie se făcea după un anumit cod care se schimba la fiecare răspuns şi atunci va fi imposibil de dezlegat de calculatoarele noastre. Am venit doar să mai iau câteva probleme afişate să le analizez în computer.

— Poftiţi, Luaţi tot ce vă trebuie, dar eu zic, a mai spus doamna, că nu mai este cazul să vă agitaţi atâta că aici e vorba de o comunicare în urma căreia soţul meu a plecat să rezolve o treabă şi că mai mult nu aveţi ce să aflaţi, decât poate un schimb de amabilităţi şi politeţuri că aşa este el băiat bine crescut.

— Eu am impresia, a intervenit şi domnişoara poliţist că dumneavoastră nu-l consideraţi de loc a fi în vreo primejdie ci doar plecat, aşa, cu o treabă.

— Exact, că după câte îl cunosc cu el nu se poate băga în nicio activitate primejdioasă sau căreia să nu-i poată face faţă!

— Foarte interesant ce ne spuneţi dar atunci de ce atâta fereală şi de ce a dispărut aşa de discret că putea să vă spună ceva legat de o deplasare în interesul serviciului şi gata.

— Soţul meu nu m-a minţit niciodată şi dacă mi-ar fi spus că pleacă în interes de serviciu aşa ar fi fost şi nu altfel.

— Aşa a preferat să plece, pur şi simplu!

— Asta nu însemnă decât că eu nu trebuie să ştiu totul şi nimic altceva.

— Şi nu vi se pare curios?

— Dumneavoastră nu-l cunoaşteţi de vorbiţi aşa. La el nimic nu e curios ci numai logic. El gândeşte cu totul altfel decât noi!

— Cred că dacă ne spuneaţi asta de la început nu ne-am fi agitat atâta!

— Eu nu pot să opresc organele de poliţie să-şi facă treaba şi nici nu sunt ferm convinsă că am dreptate.

— Atunci să ne vedem de treabă mai departe!

În acel moment a sunat soneria de la intrare şi mama soacră s-a dus să vadă cine este ca cele două să nu se întrerupă din conversaţie. În uşă se afla un tânăr înalt, cu o privire vie şi cu o voce foarte amabilă care a întrebat dacă domnul este acasă.

— Nu este, a răspuns imediat mama soacră.

— Dar când pot să-l găsesc?

— Nu ştiu ce să vă zic că nu ştiu la ce oră vine acasă!

— Pot să-l aştept aici sau doriţi să revin mai târziu?

— Nu e cazul să-l aşteptaţi şi puteţi să reveniţi.

— Atunci o să-l aştept aici, a spus tânărul şi a intrat direct în casă spre uimirea tuturor.

Cum a intrat s-a aşezat pe un fotoliu şi a privit calm în jurul lui.

— E foarte frumos aici la dumneavoastră! îmi pare rău dar nu vă cunosc a spus doamna şi s-a îndreptat cu mâna întinsă spre fotoliu. Nici eu nu vă cunosc a răspuns tânărul! Fără să întindă mâna şi descheindu-se la nasturii de la haină.

— Eu sunt soţia.

— Mă bucur să aflu că prietenul meu are o soţie atât de frumoasă!

— Nu e cazul să mă flataţi, sunteţi colegi de serviciu?

— De serviciu, nu, în niciun caz!

— Dar ce fel de colegi sunteţi?

— De niciun fel, nici nu am spus că suntem colegi ci doar prieteni.

— Mă gândeam că v-aţi împrietenit la serviciu, la primărie.

— Nu doamnă, noi ne-am împrietenit mai de mult!

— Aţi fost colegi de facultate?

— Nu doamnă, nu am fost colegi de nimic!

— Păi atunci cum v-aţi împrietenit? A spus doamna devenind puţin suspicioasă şi privind spre domnişoara poliţist care era preocupată să-l conducă la uşă pe specialistul cu criptologia, care îşi terminase treaba.

— Viaţa, doamnă, viaţa ne-a apropiat!

— Dar nu l-am auzit pe soţul meu să vorbească ceva de vreun coleg sau prieten, el e foarte reţinut chiar dacă este vorba de persoane importante.

— Eu nu cred că nu sunt o persoană importantă pentru el! O să vedeţi când v-a veni acasă!

— Drept să vă spun eu nu cred că va veni aşa curând şi poate e mai bine să plecaţi acum şi să reveniţi cu altă ocazie, eventual cu un telefon înainte să fiţi sigur că este acasă.

— Nu cred că ideea dumneavoastră este foarte bună pentru că eu aş vrea să mă vadă imediat ce intră în casă.

— Şi de ce este aşa important să vă vadă!

— Păi dacă mă vede el pe mine atunci îl văd şi eu pe el şi e foarte bine.

— Eu tot nu înţeleg ce poate fi atât de bine şi insist să ne lăsaţi acum singure că noi femeile mai avem de vorbit de una de alta!

Între timp domnişoara poliţist s-a întors de la uşă şi stătea chiar în faţa fotoliului şi asculta dialogul. Era evident contrariată de modul în care cel din fotoliu îşi expunea punctul de vedere.

— Şi eu cred că este mai bine să plecaţi acum! A

intervenit ea.

— Şi ce credeţi că se poate întâmpla dacă nu plec?

— Uite ce!

— A spus domnişoara poliţist şi a dus fulgerător mâna la şold de unde a scos pistolul din dotare, a mutat piedica, l-a armat şi la îndreptat spre fotoliul unde musafirul stătea liniştit şi o privea. Fără să clipească domnişoara poliţist a ţintit şi a tras trei focuri de armă spre pieptul lui, apoi îngrozită a lăsat mâna cu pistolul în jos şi a strigat:

— Dar n-am vrut să trag, n-am vrut!

Gazda şi mama soacră au rămas stupefiate privind scena şi amândouă au ţipat odată cu focurile de armă. În aer mirosea puternic a praf de puşcă. Toate trei se uitau spre fotoliul unde până de curând stătea şi vorbea musafirul lor.

Acesta, a rămas neclintit cu capul în piept şi doamnele îl priveau îngrozite.

— Despre asta doream să vorbim. S-a auzit dintr-odată vocea lui şi capul i s-a ridicat iar privirea s-a plimbat calmă pe cele trei. Era cât pe aci să-i găuriţi fotoliul doamnei! A mai spus el cu privirea la domnişoara poliţist care, cu mâna la gură, îl privea fix fără să-şi revină.

— Nu sunteţi mort?

— Nu, de ce să fiu?

— Să ştiţi că nu am vrut să trag. Nu înţeleg ce s-a petrecut cu mine. A spus ea cu ochii după găurile pe care i le-a făcut în piept. Nu se vedea nicio urmă, nici măcar cravata nu i se mişcase de la locul ei.

— Staţi liniştită! Am vrut să fiu cât mai explicit. În primul rând să înţelegeţi că aici vorbim de cu totul altceva decât lumea în care trăiţi dumneavoastră şi apoi să aflaţi că eu, ca şi soţul doamnei nu putem fi ucişi cu mijloacele rudimentare de care aţi putea face uz.

În acest timp, mama soacră, aproape că a căzut leşinată pe un scaun şi parcă vorbea singură. Doamna s-a trezit din primul şoc şi după ce a verificat că pe fotoliul ei aproape nou nu există urme de sânge a început să respire normal şi urmărea intrigată dialogul celor doi.

— Cum să stau liniştită dacă v-am împuşcat fără să vreau să fac acest lucru şi acum stăm de vorbă de parcă ne cunoaştem de când lumea. Unde s-au dus gloanţele mele?

— Cred că sunt pe aici pe fotoliu, nu cred că s-au stricat prea mult!

— Eu nu mai înţeleg nimic. A spus domnişoara. Am tras fără să vreau să trag, dumneavoastră nu aţi vrut să muriţi ca un om normal, iar acum ziceţi că gloanţele mele nu sunt în dumneavoastră ci pe lângă. Cred că am nevoie de ceva timp şi câteva explicaţii ca să înţeleg ce se petrece.

— Şi eu sunt foarte curioasă să ştiu cine sunteţi şi ce reprezintă această demonstraţie care chiar m-a şocat. A intervenit şi doamna.

— Se pare că nu ştiţi prea multe lucruri despre noi?

— Care voi?

— Adică despre soţul dumneavoastră, despre mine şi despre alţii.

— Se pare că nu ştim chiar nimic şi acum îmi dau seama de asta.

— De aceea m-am gândit şi eu că o exemplificare face cât o mie de vorbe şi putem să trecem la pasul următor. În primul rând aţi observat că eu am alte proprietăţi şi la fel ca şi soţul dumneavoastră sunt un pic altfel.

— Să ştiţi că pe soţul meu nu l-a împuşcat nimeni niciodată şi nu am mai trecut prin aşa ceva.

— Mie puteţi să-mi spuneţi de ce v-am împuşcat că nu am avut de loc intenţia asta! A spus domnişoara. M-am mişcat ca un automat hipnotizat.

— Asta e cel mai simplu de explicat. Aţi tras pentru că aşa v-am ordonat eu!

— Cum adică, mi-aţi ordonat? Că nu am auzit niciun cuvânt care să sune ca un ordin.

— Şi nici eu nu am auzit, s-a trezit vorbind şi mama soacră de pe scaunul ei.

— Dumneavoastră gândiţi prea simplist, dar aşa e probabil în lumea asta în care trăiţi. Eu nu v-am ordonat cu vorbe ci prin puterea minţii. E mult mai simplu şi mai eficient, aţi şi văzut!

— Adică dumneavoastră spuneţi că mă puteţi face să trag în orice persoană din camera asta?

— Exact asta vă spun, numai că nu o să mai facem astfel de exerciţii pentru că alte persoane prezente nu vor scăpa cu viaţă. Am văzut că trageţi excelent adică foarte precis. Aţi reuşit o grupare remarcabilă exact în dreptul inimii.

— Şi atunci de ce nu v-am omorât, dacă sunt aşa de bună? Pentru că eu nu pot fi atins şi nici omorât în acest mod, v-am mai spus că e pueril şi total primitiv.

— Să înţeleg de aici că nici soţul doamnei nu poate să păţească nimic rău?

— Mai ales el, exact la asta doream să ajung şi am ales calea mai scurtă. Dacă el, este la fel ca mine şi acum ştiţi că nu poate fi omorât, atunci unde este? Asta este întrebarea pentru toată lumea prezentă. Unde este?

— Eu tot nu am înţeles, de fapt, cine sunteţi şi ce doriţi! A mai zis domnişoara poliţist.

— E greu de explicat în două vorbe ceea ce doriţi dumneavoastră să ştiţi dar important pentru mine este că trebuie să-l găsesc pe soţul doamnei cât mai repede.

— Adică vreţi să spuneţi că aveţi atâtea calităţi deosebite dar nu puteţi localiza o persoană care vă este asemenea.

— Aici aveţi dreptate, am calităţi cu totul deosebite dar nu pot face chiar orice deoarece soţul doamnei este mai puternic decât mine şi se poate proteja de căutători.

— Asta sunteţi, un căutător?

— Un pic mai specializat, dar se poate spune şi aşa!

— Şi de ce mă rog, îl căutaţi?

— Ca să vorbim!

— Şi doar pentru asta v-aţi deranjat şi aţi venit până aici?

— Să zicem că momentan doar pentru asta!

— Eu nu vă cunosc, a spus gazda şi nu ştiu dacă este cazul să vă spun ceva despre soţul meu. Dacă dumneavoastră vreţi săi faceţi ceva rău.

— Bine, am cam înţeles cum stă treaba aşa că o să vă las puţin timp de gândire iar eu o să încerc să mă relaxez chiar aici pe fotoliu.

— Sper să nu vă ia somnul că nu sunt pregătită pentru musafiri!

— Staţi liniştită! A spus musafirul şi în clipa următoare a închis ochii. Chiar aşa cu ochii închişi era destul de straniu fiindcă părea că le priveşte, pe rând pe cele trei doamne şi chiar mişca capul în direcţia fiecăreia de parcă le-ar fi privit. Peste câteva clipe a deschis ochii şi a vorbit.

— M-am lămurit şi am văzut că sunteţi sincere şi chiar că nu ştiţi nimic despre locul în care s-ar afla soţul dumneavoastră. A spus el cu ochii la gazdă. Dar aş dori să mă uit puţin în calculatorul soţului dumneavoastră să văd şi eu problemele de şah.

— De unde ştiţi dumneavoastră de probleme?

— Tocmai v-am citit memoriile la toate trei aşa că în acest moment ştiu absolut tot ce ştiţi şi dumneavoastră.

— Nu prea cred. A spus domnişoara poliţist.

— Atunci să vorbim despre maşina de salvare, sau

despre numărul montat înapoi, sau despre ofiţerul care vă aşteaptă diseară la el acasă iar dacă nu ajungeţi să-i daţi un SMS cu „mâine!”

— E suficient, vă rog, că nu suntem la piaţă să punem totul pe tarabă!

— Atunci nu vorbim nici despre decontul ăla făcut pentru o deplasare la care nu aţi fost prezentă?

— Nici măcar despre ăla!

— Dar eu dacă vă refuz ce o să fie? Că eu nu fac nici deconturi şi nici nu mă aşteaptă vreun ofiţer diseară? A intervenit şi doamna.

— Eu sunt sigur că domnişoara poliţist mai are cel puţin un încărcător plin şi este posibil să dorească să vă ia de ţintă dacă chiar nu vreţi, cu toate că sunt şi variante mult mai simple şi care nu fac atâta deranj. Acuma la treabă. Punctul unu calculatorul, vă rog, după dumneavoastră, ca să pară că am acceptul!

Doamna şi-a dat imediat seama că ar fi complet inutil să încerce să se mai împotrivească şi că, de altfel, personajul era evident amabil, fiind în casa unuia mai puternic decât el şi era clar că se va abţine de la alte metode de convingere.

Imediat ce s-a aşezat la calculator şi a văzut problema cu „Săritura lui Legal”, a spus:

— Deci asta e data plecării! Să mai văd şi alte probleme acum! Şi a început să le parcurgă rând pe rând. Deschidea o problemă, o privea un moment şi apoi trecea mai departe.

— Şi noi am încercat să le descifrăm că ne-am dat seama că este vorba de nişte mesaje.

— Exact şi la ce concluzie aţi ajuns?

— Criptologul nostru crede că a reuşit să rezolve un singur mesaj dar mai departe a zis că îi trebuie un calculator mai performant. El face o combinaţie de litere

de pe tabla de şah cu primele litere din denumirile pieselor şi cu denumirile poziţiilor şi speră să reuşească să descifreze cât mai multe mesaje.

— Am înţeles. Problema este însă mult mai simplă. Nu toate mesajele au un sens. Numai unul din cinci, dar trebuie obligatoriu să ştii care este primul şi care este al cincilea. Apoi problema de şah nu are nicio legătură cu mesajul. Se ia în calcul data mesajului, ora, minutul, secunda, denumirea zilei, a lunii, a anului, adică anul caprei sau al iepurelui şi apoi se trece la interpretarea lor.

— Dar soţul meu stătea destul de mult la calculator!

— E şi normal, odată pentru că trebuia să vadă patru mesaje goale, adică fără nicio semnificaţie iar apoi trebuia să aştepte exact ora, minutul şi secunda pentru mesajul valabil.

— Nu prea înţelegem dar aşa o fi!

— Acum să nu credeţi că cei care comunică astfel scriu romane de dragoste şi fraze mai lungi de şase cuvinte. De exemplu ora 10, însemna deja acordul cu ce s-a discutat până atunci, iar fiecare minut după ora 10, adică 1, sau 12, sau 16 reprezintă codul unui alt cuvânt. Adică un minut are 60 de coduri de cuvinte şi la fel este şi la secunde. Adică, mai pe înţelesul dumneavoastră, puteţi să-l opriţi pe criptolog să nu se mai străduiască cu descifrările că dacă nu are listele de cuvinte, adică decodificarea cifrelor, nu poate face nimic. Singurul lucru adevărat este că problemele de şah constituie un şir de mesaje. Şi e firesc dacă primeşti o problemă de şah să stai mai mult la calculator decât dacă primeşti emoticoane sau fotografii.

— Ştiţi că el are şi pasiunea fotografiilor că mereu le copia la xerox.

— Aveţi pe aici vreo fotografie din alea?

— Cum să nu, cred că sunt chiar în mapa asta, uitaţi!

— Frumoase poze, are pasiunea cailor şi a peisajelor!

— Aşa se pare!

— Doar se pare pentru că, de exemplu, omul care apare aici, în spatele acestui cal, a murit de curând, iar cel care apare aici în peisajul acesta mirific s-a dus după el la câteva zile.

— E foarte ciudat ce-mi spuneţi, dar probabil că erau nişte persoane cunoscute şi de aceea are pozele cu ei.

— Eu cred că, mai degrabă, erau nişte persoane care trebuiau cunoscute! Acum, vedeţi că eu fiind mai mic decât soţul dumneavoastră nu am posibilitatea să cunosc tot ce făcea el sau ce misiune avea pentru că fiecare are rostul lui.

— Şi atunci de ce îl căutaţi? Vreţi cumva să-i faceţi ceva rău?

— Nu doamna, asta în niciun caz, nici nu aş putea să-i fac ceva, nici rău şi nici bine!

— Şi atunci?

— E mai greu să vă explic!

— Încercaţi că poate înţelegem şi noi câte ceva!

— Să zicem că există mai multe staţii de radiolocaţie înşirate una după alta şi unde fiecare staţie depinde de funcţionarea celei dinaintea ei. În momentul în care una din ele nu funcţionează tot şirul de staţii se opreşte din acel punct. Sau aţi văzut că de anul nou se pun pe case şiraguri de becuri.

— Da, am văzut că din astea punem şi noi.

— E, la variantele mai vechi, dacă un singur bec nu funcţiona, tot şirul de la el încolo era oprit nu ca acum cu ledurile.

— Şi care este legătură cu soţul meu? El, în lumea noastră, este un astfel de releu de radiolocaţie şi momentan lipseşte. Treaba nu stă chiar aşa dar eu am încercat să vă explic cât mai pe înţeles.

— Adică s-a oprit funcţionarea a ceva?

— Nu s-a oprit nimic că am luat imediat măsuri de restabilirea legăturilor pe alte căi dar această situaţie este provizorie şi nu poate să mai dureze mult şi de aceea trebuie să-l găsesc pe soţul dumneavoastră.

— Dar dacă nu mai poate să vină înapoi?

— Ar fi o mare pierdere pentru noi având în vedere valoarea lui. În această situaţie el va fi distrus exact acolo unde se află şi înlocuit definitiv cu un alt releu.

— Adică să-mi pierd soţul?

— Pentru noi pierderea va fi şi mai mare că el este un fel de mentor al nostru şi de aceea această variantă nici nu se pune în discuţie.

— Şi de fapt ce putem să facem noi pentru dumneavoastră în această situaţie?

— S-o luăm pe rând.

Pregătirile pentru primul contact!

La Centrul de cercetări toată lumea era în fierbere. Se anunţase de mai multă vreme prin Buletinul zilei că va avea loc o vizită deosebit de importantă şi pentru care erau indicate măsuri absolut deosebite. Etajul 3 a intrat într-o revizuire şi sterilizare cum nu mai fusese niciodată. Personalul de întreţinere era verificat din două în două ore şi supravegheat permanent. Toate materialele de curăţenie erau de unică folosinţă şi după utilizare erau arse într-un crematoriu special.

La acest etaj 3 se găsea şi laboratorul pentru experimentele cu oameni, pe animale sau plante şi aici se făceau de mulţi ani de zile tot felul de cercetări care de care mai ciudate. Aşa s-a confirmat şi faptul că gândirea umană are o putere mult mai mare decât îşi poate imagina cineva şi că puterea inimii este echivalentă cu cea a spiritului uman. Practic putem să gândim cu inima la fel ca şi cu spiritul şi de aceea de multe ori oamenii chiar îşi confundă sursa gândurilor. Ideea este că tot ceea ce

gândeşti cu inima este mai aproape de adevăr. Aşa s-a dovedit şi că puterea gândului uman este singura forţă din univers şi dacă omenirea ar putea avea un singur gând simultan puterea lui ar produce efecte absolut nebănuite. În viaţa reală însă gândurile tuturor se anihilează unele pe altele şi de aceea nimeni nu-şi poate da seama de această forţă imensă. Absolut tot ce se petrece pe suprafaţa pământului se datorează gândirii umane.

Acum nimeni nu ştia cine este noul musafir şi care este rangul lui. Ceea ce era clar însă pentru toţi era faptul că cel care vine nu este pentru un experiment cu animale, nu este, în niciun caz ceva legat de o nouă plantă şi nici nu poate fi rezultatul unui alt experiment împrumutat de Centrul de cercetări.

De-a lungul timpului au mai fost invitaţi, sau aduse la Centrul de cercetări tot felul de persoane, animale sau plante dar se pare că ceea ce va sosi în curând este mult peste orice protocol. Nivelurile de protocol erau trecute în regulamentul interior de la 1 la 6 şi rar s-a trecut de trei, dar data aceasta se anunţase nivel O, ceea ce la început a produs oarece derută însă ulterior li s-a comunicat că acest nivel este total diferit de tot ceea ce există până în prezent şi de aceea nu a putut fi numerotat.

Toată lumea se întreba, pe bună dreptate, cine este noul musafir. Părea evident din modul în care se desfăşurau lucrurile că este vorba de un invitat de onoare şi în niciun caz de cineva oarecare.

Din ordine superioare în mijlocul laboratorului au fost create două spaţii, ca două încăperi, unul mai mare, în care puteau sta comod circa 10 persoane, cu toată tehnica de înregistrare, iar pe o latură a acestuia, cu acces direct şi separat, a fost amplasată o cameră destul de mare dar nu foarte mare în care probabil că urma să fie invitat noul oaspete. Nu exista nicio posibilitate de a vedea din spaţiul mare în cel mic dar invers totul era perfect vizibil, adică

musafirul îi putea vedea pe cei cu care stătea de vorbă dar ei nu aveau nici cea mai mică posibilitate de a-l observa. Camera mai mică avea un acoperiş propriu dintr-un material rezistent la orice fel de radiaţie, pozitivă sau negativă.

Nimeni nu cunoştea cu precizie data şi ora la care va avea loc întâlnirea. Cei desemnaţi pentru a lua parte la ea au fost verificaţi din toate punctele de vedere, de sănătate, stabilitate psihică, rezistenţă emoţională, putere de concentrare, rapiditatea reacţiilor, cunoştinţe profesionale şi orice alte teste care au fost considerate utile. Din păcate rezultatul a fost mai puţin plăcut deoarece numai patru persoane au trecut absolut toate testele şi au fost admise să participe la eveniment. În analizele făcute s-a ţinut cont şi de viaţa de familie a celor testaţi şi dacă au existat cele mai mici elemente de suspiciune au fost înlăturaţi imediat.

Toţi cei patru, admişi, au fost amplasaţi într-un fel de program de pregătire în care li se făceau tot felul de prezentări cu cele mai deosebite situaţii ce ar fi putut avea loc. Tot programul era ca un simulator de evenimente şi avea rolul de a pregăti echipa pentru orice variantă.

Existau instructori pentru fiecare parte a programului şi pentru fiecare situaţie. Cei selecţionaţi nu aveau voie decât să se pregătească şi să se antreneze şi nu participau deloc la amenajarea spaţiilor în care se vor desfăşura evenimentele sau la alte activităţi şi doar ştiau că întâlnirea va avea loc fără ca să poată vedea personajul cu care vor sta de vorbă. Mai văzuseră ei ceva similar la televizor dar de această dată treaba era mult mai serioasă şi nu mai era vorba de niciun show.

De câteva ori antrenamentul s-a desfăşurat chiar la locul în care urma să fie întâlnirea. Un instructor a intrat în camera musafirului şi a aşteptat să audă întrebările celor din sala mică. Fiecare era specializat pe un anumit domeniu şi avea dreptul să pună un număr de întrebări.

Nu era voie să se ridice tonul sau să se utilizeze niciun fel de întrebări sau cuvinte care să creeze vreo stare de disconfort invitatului. Totul era dirijat şi controlat de un purtător de cuvânt care era o persoană cu mare experienţă şi cu multă stăpânire de sine. El stabilea cine are cuvântul, cât să vorbească şi dacă e momentul să se decupleze vorbitorul.

Intrând în camera de primire acesta a verificat audiţia şi a dirijat ritmul de punere al întrebărilor. Invitatul avea dreptul şi chiar posibilitatea de a întrerupe imediat orice legătură cu sala în cazul în care constata că întâlnirea nu se desfăşoară conform regulilor stabilite. Organizatorii aveau obligaţia expresă de a conlucra imediat la evacuarea invitatului în cazul în care acesta îşi exprima această dorinţă. În caz contrar îşi asumau absolut toate consecinţele. Şi după cum li s-a spus acestea nu puteau fi nici măcar imaginate.

Pentru aducerea şi trecerea invitatului de la parter, prin intrare şi prin alte spaţii au fost luate măsuri de securitate excepţionale în special pentru a fi protejată identitatea sa.

Toţi cei împuterniciţi au fost anunţaţi că invitatul va avea capul acoperit cu o mască şi că această mască era creaţia şi proprietatea sa. Ea va fi purtată pe toată durata şederii sale la Centrul de cercetări.

Pe lângă rolul de a-i proteja faţa, aceasta amplifica sunetele după dorinţă, măsura temperatura spaţiilor, înregistra toate mişcările din jurul lui, analiza compoziţia aerului, verifica lărgimea spaţiilor de trecere şi chiar stabilea pentru fiecare interlocutor toate datele de identificare. Ea era dotată cu o sursă proprie de internet. De asemenea îl proteja energetic şi nu permitea să fie atins de oameni sau de obiecte decât atunci când el dorea acest lucru. Bineînţeles că toate aceste detalii nu erau cunoscute de nimeni dintre cei aflaţi în apropiere. Totul

părea pregătit în cele mai mici detalii.

În după-amiaza acestei zile fix la ora 16 s-a ordonat adunarea în sala de interviu.

Mesajul era clar: acesta nu este un exerciţiu! Aveţi zece minute pentru a fi în sală.

În cinci minute toţi cei patru erau pe poziţiile lor pe care de altfel îşi făcuseră şi antrenamentele. Toţi stăteau nemişcaţi şi priveau spre peretele din sticlă neagră al camerei din faţa lor. Se aşteptau să vadă măcar o reflexie de lumină, o umbră sau să audă un cât de mic zgomot, un târşâit de scaun dar nimic din toate acestea nu s-au petrecut. Garda care trebuia să-l conducă pe invitat în camera sa era poziţionată în faţa uşii de la încăperea aflată pe acelaşi palier. Ei ştiau că misiunea lor era doar de a conduce pe invitat prin intrarea din spate în camera sa destinată interviului.

Timpul trecea, semnalul sonor de începere se stinsese de mult, tot etajul fusese blocat în vederea întâlnirii dar nu se mişca nimeni. Cei din gardă se uitau unii la alţii şi nu ştiau cum să procedeze mai departe. Nu fuseseră instruiţi pentru această aşteptare. Nici nu puteau să plece deoarece misiunea lor era foarte clară: pot pleca doar în momentul în care invitatul a fost condus în încăperea sa pentru întâlnire şi apoi la alt ordin condus înapoi şi preluat de cei care se ocupau de plecarea sa. Era convenit ca după terminarea întâlnirii sau în cazul în care acesta ar fi dorit, plecarea sa să aibă loc imediat, alert şi fără niciun fel de întârziere sau alte protocoale.

Cei din sală stăteau şi ei în continuare cu ochii la peretele din faţa lor şi aşteptau confirmarea, prin aprinderea unui semnal luminos, că musafirul a intrat în încăpere şi este pregătit pentru prima întrebare.

— Nu este bine ce faceţi! S-a auzit o voce clară şi puternică în difuzoarele din sală. Aţi ratat prima impresie!

Toţi au tresărit şi chiar s-au speriat puţin pentru că

nimic nu se petrecea conform protocolului stabilit. În această situaţie trebuia să intervină purtătorul lor de cuvânt şi acesta, după ce şi-a dres vocea şi s-a îndreptat în scaun a spus, cu ochii la geamul din faţă.

— Vă rugam să ne iertaţi dar nu am fost anunţaţi că aţi intrat! Trebuia să se aprindă o lumină de semnalizare!

— Asta pentru că încă nu am intrat nicăieri şi sunt tot în spaţiul de găzduire.

— Glumiţi, că acolo nu sunt microfoane prin care să ţineţi legătura cu noi!

— Dacă aveţi îndoieli vă rog să verificaţi încăpera în care ar fi trebuit să mă aflu acum!

Unul din cei patru s-a ridicat imediat, la semnul purtătorului de cuvânt şi a ieşit din sala de întâlnire. S-a îndreptat, prin spate spre camera de primire, a intrat, dar acolo nu era nimeni, prin peretele din faţă se vedeau clar cei trei care au rămas fixaţi pe scaune şi parcă se uitau la el. A ieşit şi s-a dus pe hol la spaţiul de găzduire şi acolo i-a văzut pe cei din gardă cum stăteau ca lipiţi în faţa uşii.

— A ieşit cineva de aici?

— Nu, cum să iasă?

— Vreţi să spuneţi că cel pe care trebuie să-l conduceţi la sală este înăuntru? Voi îl cunoaşteţi?

— Ce întrebare este asta? Noi nu-l cunoaştem şi misiunea noastră este să aşteptăm să iasă cineva, cine o fi el, şi să-l conducem la uşa pe care aţi intrat şi dumneavoastră acum zece secunde. El nu a ieşit deci noi nu avem pe cine să conducem!

— Cred că am cam încurcat-o! A mai spus el şi s-a întors imediat în sala de întâlnire unde a şi transmis prin semne faptul că nu e nimeni după peretele din sticlă.

Am înţeles că aţi terminat toate verificările! S-a auzit, din nou, clar vocea din difuzoare.

Vă rugam să ne iertaţi dar totul se petrece altfel

decât am fost pregătiţi şi ne-aţi luat prin surprindere. Să revenim la ceea ce aţi spus, că nu este bine ce facem! De ce consideraţi că nu este bine?

Purtătorul de cuvânt, care era şi el un mare specialist în domeniul lui, a pus puţin mai răspicat această întrebare.

— Pentru că suntem chiar la început nu doresc să mă refer la tonul pe care îl folosiţi dar dacă nu renunţaţi la el, după cum ştiţi, am dreptul să mă retrag imediat!

Mesajul a fost extrem de clar. Purtătorul de cuvânt şi-a cerut imediat iertare şi a cerut voie să continue dialogul.

— Îmi cer iertare! Vă rog să aveţi amabilitatea şi să ne spuneţi care este problema. Acum tonul din vocea lui era calm şi politicos.

— Pentru început am două probleme. Prima se datorează faptului că în încăperea în care urmează să ajung au fost instalate camere de filmare în montura lămpilor şi chiar în microfonul care se află în mijlocul biroului. În total sunt cinci bucăţi.

După un moment de tăcere şi perplexitate purtătorul de cuvânt a spus, căutând să folosească un ton cât mai adecvat:

— Noi nu ne-am ocupat cu amenajarea spaţiului şi chiar nu ştim de ce s-a procedat aşa, dar vom raporta imediat superiorilor noştri să se verifice şi să se înlăture această situaţie regretabilă.

— Nu trebuie verificată ci doar trebuie înlăturată şi dacă tot raportaţi atunci vă rog să decuplaţi şi sistemul de vibrare energetică din pardoseală, nu trebuie să pierdeţi timpul cu demontarea lui ci doar să-l decuplaţi, iar comutatorul să fie distrus!

— Nu cunoaştem nici acest aspect şi vom căuta să-l remediem imediat, noi avem tot interesul să putem sta de vorbă în perfectă linişte şi siguranţă!

— Camerele de filmare rog să fie nu doar scoase din

funcţiune ci demontate complet! Când sunteţi gata şi eu sunt gata! Vă sfătuiesc să nu mai încercaţi şi alte tehnici deoarece, este bine să ştiţi că eu nu mă bazez pe căutarea şi descoperirea tuturor încercărilor voastre puerile ci pot să citesc gândurile celor care au executat lucrările cu mult înainte de a fi începute.

E mult mai eficient aşa! Vă mai informez că eu nu pot fi atacat cu astfel de mijloace oricât de ingenioase le credeţi, ele sunt valabile probabil doar pentru oamenii asemenea vouă. Acum puteţi pleca!

Cei patru, de altfel oameni serioşi şi mari specialişti pe domeniile lor, aproape ca s-au bulucit să iasă cât mai repede iar în urma lor s-a auzit clar în difuzoare:

— Mai aveţi 36 de minute!

Ştergerea urmelor!

La departamentul pentru ştergerea urmelor acum era linişte. Ultima misiune a fost executată cu succes. Imediat după ce filmările cu drona au relevat existenţa a nenumărate urme provocate de aterizarea balonului cu echipaj „german”, a fost necesară „procurarea” unui tractor, transportarea lui la locul cu pricina coborârea de pe platformă, executarea arăturii cât mai profesional ca să poată fi utilizată la următoarele semănături, deşi pe o păşune nu se prea practică aşa ceva şi apoi returnarea lui proprietarului care a fost convins că a fost luat de unul din băieţii lui.

Totul a decurs perfect iar singura problemă a fost că ciobanul, acum fără ecuson, nu mai pleca din zonă şi atunci a durat mai mult aşteptarea. El a făcut foarte bine că a delimitat terenul cu ţăruşi că a fost mai uşor de reperat. Tractoristul a fost nevoit să-şi are şi propriile urme până a fost urcat pe platformă şi de aceea mai apare şi o arătură lungă până la şosea.

Dar totul este bine atunci când se termină cu bine şi toată lumea a fost mulţumită. Balonul a fost şi el făcut

dispărut după ce şi-a terminat misiunea şi nimeni nu a mai ştiut nimic despre el niciodată.

Una din cele mai simple rezolvări a fost ca numerele de la maşina salvării marca Fiat să fie returnate la maşina marca Ford pentru că aceasta stătea în garaj, nu umbla pe străzi şi singura greşeală făcută a fost că ele au fost şterse de noroiul argilos după ce au fost fixate în rama de pe maşina originală şi astfel porţiunea de sub rama de margine şi pe dosul lor nu s-a mai putut şterge.

Problema a fost că proprietara maşinii nu avea plătită taxa de rovinietă, că nu avea de ce, şi camerele de înregistrare au filmat maşina iar sistemul automat s-a pus în funcţiune transmiţând ulterior amenda la adresa de domiciliu. În aceeaşi zi proprietara a transmis adresa mai departe la poliţie şi le-a spus într-un mod elegant să rezolve problema sau să se spele pe cap cu ea. Cei de la poliţie nu au avut nici ei vreun moment de ezitare şi le-au răspuns imediat:

„Având în vedere că amenda de rovinietă nu poate fi aplicată decât autoturismelor care circulă în afara localităţilor pe drumurile naţionale fără a achita taxa legală, ca răspuns la adresa dumneavoastră nr. din vă informăm că amenda a fost aplicată ilegal deoarece numai numerele au circulat pe autostrada spre vest la ora… din data de… nu şi maşina „Se pare că cei de la sistemul de rovinietă încă mai analizează şi în prezent adresa cu pricina. Ea a fost pusă în ramă în biroul şefului.

Pe parcursul operaţiunilor au existat şi tot felul de alte surprize cum a fost cea cu persoana care plimba căţelul cu trei picioare şi care a apărut exact în faţa târgii ce trebuia urcată în maşină. Norocul a fost că nimeni nu s-a pierdut cu firea şi totul s-a petrecut fără incidente. Targa a fost ridicată în maşină, legăturile au fost desfăcute, uşile închise şi maşina a plecat în trombă fiindcă deja în spatele ei era o altă maşină blocată de mai multă vreme. Oricum

lumea nu face scandal atunci când este vorba de maşina salvării. Pe drum nu au putut fi evitate sistemele de citire a rovinietei şi toţi au sperat degeaba că taxele sunt la zi. Aici ar fi fost necesară o verificare prealabilă.

A mai fost un singur aspect minor, atunci când la locul de lansare a babanelor, o persoană care a văzut maşina de salvare a venit să ceară ajutorul şi şoferul a fost nevoit să-l îndrume spre cealaltă maşină de salvare, cea oficială, nu pentru că nu ar fi ştiut ce să-i facă dar exista posibilitatea ca acţiunea să mai atragă şi alte persoane şi acesta era ultimul lucru care se dorea.

Într-adevăr faptul că balonul a fost legat chiar de maşina salvării nu a prezentat nicio încălcare a regulamentului deoarece odgonul de legătură chiar a fost tăiat cu o singură mişcare de cel care era şi şoferul maşinii. El nu a avut nicio clipă de ezitare şi în momentul în care s-a dat semnalul, exact în aceiaşi fracţiune de secundă, a tăiat odgonul de legătură şi a eliberat balonul. Acest procedeu a avut şi o parte de tactică. S-a procedat aşa deoarece arzătorul era reglat la maxim şi niciun fel de asistenţi nu ar fi reuşit să ţină balonul la pământ mai mult de câteva secunde. Datorită acestui procedeu, în momentul în care a fost eliberat, balonul s-a ridicat cu repeziciune mult peste ceilalţi şi a prins mai repede curenţii de aer ascensionali şi vântul de înălţime ceea ce le-a dat din start un avans bun. Maşina de salvare a fost apoi dusă în primul parc de dezmembrări, după ce a fost uşor buşită cu numerele deja scoase. Oricum ea nu prea mai avea o viaţă lungă iar parcul de maşini aflate la casaţie aparţinea chiar maşinilor de salvare. De acolo a fost luată şi acolo a fost adusă înapoi.

Toţi ceilalţi concurenţi nu şi-au permis să aprindă arzătoarele la maxim şi singurul care a mai încercat figura a furat startul şi şi-a târât asistenţii după el. În balon a fost o mică problemă cu GPS-ul primit de la organizatori că el

nu putea să fie pur şi simplu aruncat peste bordul nacelei că ar fi fost imediat localizat dacă scăpa nefărâmat şi o echipă de salvare ar fi plecat după ei, aşa că el a fost demontat pe bucăţele şi toate au fost aruncate în prima apă peste care au trecut. Ca să nu pară ceva suspect, staţia de radio „s-a defectat” mai târziu, aproape de graniţă chiar în momentul în care erau anunţaţi că sunt pe primul loc dar trebuie să aibă grijă să nu depăşească limitele stabilite prin regulamentul concursului. Această condiţie nu a putut fi respectată. Unul din ei tot striga în staţie, alo! alo! Ne auziţi! alo! alo! Ne aude cineva! De la capătul celălalt răspunsul venea foarte clar şi foarte prompt dar cel care striga o făcea în continuare ca şi cum nu era auzit de nimeni. Trucul a funcţionat perfect şi toată lumea a crezut că s-a defectat staţia şi ei nu mai sunt cei auziţi. După care transmisia chiar s-a întrerupt definitiv.

Mult mai târziu, atunci când s-a constatat lipsa ecusonului să considerat că pierderea lui nu pune cu nimic în pericol executarea misiunii şi nu s-a mai procedat la recuperarea lui. Acţiunea a fost stopată chiar după ce fusese realizată o copie a cheilor de la secţia de poliţie unde ecusonul era pus într-un sertar de subofiţerul local. Datorită profesionalismului intrat în sânge, pe ecuson nu existau niciun fel de amprente, mai ales pe cartonul din interior că de exterior a avut grijă ciobanul să şteargă şi cea mai mică urmă.

În rest nu au fost niciun fel de probleme.

De la Centru, s-a cerut şi o confirmare vizuală, a doamnei rămase singură la domiciliu, a aprecierii stării sale psihice şi de sănătate şi aceasta a fost realizată cu ajutorul băiatului care vindea pixuri şi care, în calitatea sa de expert psiholog, a stabilit imediat că totul decurge conform planului. Chiar şi mama soacră rezista destul de bine. E drept că a existat puţină emoţie în momentul găsirii maşinii arse dar aceasta nu făcea parte din marele

plan şi a trebuit, din păcate, să suporte toate consecinţele până când a început să se convingă că totul e bine şi că soţul ei are, probabil, ceva deosebit de îndeplinit. Chiar din primele două zile ea a început să înţeleagă situaţia dar nici nu putea să oprească avântul domnişoarei poliţist şi devenise chiar puţin curioasă cu privire la evoluţia evenimentelor care o surprindeau permanent.

La un moment dat poliţia a căutat chiar la tomberonul central al blocului şi a verificat dacă domnul chiar a dus gunoiul. Norocul a fost că gunoiul a fost găsit şi era chiar gunoi, fără nicio semnificaţie aparte. Hârtii vechi şi bucăţi de ziare.

Alarma!

La centrul de cercetări a sunat alarma reală pentru a doua oară. De data aceasta treaba părea să fie foarte serioasă. În cinci minute toţi erau pe poziţiile lor. Spaţiul pentru invitat fusese golit, cu scuzele de rigoare, de toate camerele de filmat iar sistemul de vibraţie energetică din pardoseală a fost complet anihilat şi comutatorul demontat. Interese superioare au dus la instalarea unor astfel de dispozitive dar nimeni nu s-a aşteptat ca ele să fie descoperite şi interzise din start.

La uşa invitatului stăteau de pază cei care trebuiau să-l conducă pe acesta pe o distanţă de circa şase metri până la intrarea în spaţiul de primire. În momentul în care soneria a sunat semnalizând că totul este în regulă uşa de la camera de găzduire s-a deschis şi invitatul şi-a făcut apariţia. Era evident un tip atletic, foarte bine făcut cu tot capul acoperit de o mască ca un fel de husă, mulată pe faţă lăsând să i se vadă ochii, perfect negrii şi gura închisă. Era îmbrăcat, la fel ca şi ceilalţi participanţi la discuţie într-un fel de combinezon ca pentru piloţii de aviaţie cu multe buzunare dar cu mâinile complet goale, fără niciun fel de documente sau foi pentru notiţe.

Cei din gardă l-au încadrat pentru a-l duce până la

intrarea în spaţiul de primire. Cu toate că au fost de nenumărate ori instruiţi că nu se pot apropia la o distanţă mai mică de 50 de centimetri de invitat, probabil de emoţie sau din grabă, unul dintre ei a fost mai aproape de umărul din dreapta al său încălcând protocolul. Fără să fie atins de nimeni acesta s-a simţit săltat de pe pardoseală şi mutat exact atâta cât trebuia pentru a respecta baremul. După ce a dat de două ori din picioare prin aer, fără să atingă pardoseala el şi-a revenit destul de repede pentru a continua drumul până la uşa de intrare pe care invitatul a şi deschis-o intrând şi închizând-o după el. Din acel moment cei doi gardieni au rămas în exterior aşteptând ieşirea sau evacuarea rapidă, dacă apăreau probleme. Conform ordinelor ei nu aveau asupra lor niciun fel de arme. Oricum, nu ştiau că ar fi fost inutile în relaţia cu invitatul.

În momentul în care musafirul s-a aşezat pe fotoliul destinat pentru începerea discuţiilor în sala de interviu s-a aprins un bec de semnalizare cu o lumină albă. Toţi erau instruiţi să nu se repeadă imediat cu întrebările ci să aştepte câteva momente până ce vor fi invitaţi la discuţie.

Timpul trecea foarte greu şi încă nu se întâmpla nimic. Invitatul privea prin geamul de sticlă la cei patru care aşteptau fiecare pe fotoliul lui şi din când în când mai priveau la hârtiile din faţa lor. Toţi se găseau aşezaţi la o singură masă suficient de lungă şi pentru a nu se complica lucrurile fiecare avea în faţă un microfon şi câte un număr perfect vizibil. 1, 2, 3, 4.

La un moment dat din camera de primire s-a auzit clar o voce:

— Numărul 2 este rugat să părăsească imediat sala. El nu va participa la discuţii!

A fost un moment de pauză deoarece nimeni nu se aştepta la acest ordin. Fără să aibă posibilitatea de a riposta în vreun fel, numărul 2, s-a ridicat şi după ce a

lăsat lista sa cu întrebări numărului 3, a părăsit sala în cea mai mare linişte.

— Acum, putem începe! S-a auzit vocea invitatului.

Era greu de ştiut dacă aceasta era chiar vocea lui sau beneficia datorită măştii de un sintetizator că nu părea de loc a fi o voce uzuală.

— În primul rând aş dori se va mulţumesc, a spus numărul 1 în calitatea sa de purtător de cuvânt, pentru că aţi acceptat această întâlnire. Ştiţi foarte bine că am făcut eforturi uriaşe pentru a vă putea contacta. Numai dezvoltarea biotehnicilor nea permis să vă identificăm în momentul în care dumneavoastră ne-aţi permis.

— Aici aveţi dreptate şi după ce mi-am dat seama că intenţiile voastre nu-mi sunt dăunătoare am căutat, din amabilitate, chiar să înlesnesc contactul cu voi şi se pare că am şi reuşit.

— Noi avem pregătite foarte multe întrebări dar nu ştim dacă sunteţi dispus să discutăm pe marginea tuturor sau v-aţi impus o anumită limită de timp pentru aceste discuţii.

— Momentan sunt deschis tuturor întrebărilor şi discuţiilor dar nu vă garantez că vom sta aici la nesfârşit ci un timp rezonabil.

— Vă mulţumim încă o dată şi am dori să vă punem o primă întrebare:

Vă rog!

— S-ar putea să părem naivi dar prima întrebare este: dumneavoastră veniţi din trecut sau din viitor?

— De unde vreţi, deoarece numai în lumea voastră timpul se împarte în trecut, prezent şi viitor dar pentru mine nu există decât prezentul meu care le include şi pe celelalte două.

— Dacă vreţi să ne explicaţi puţin mai detaliat!

— Să nu-mi spuneţi că voi vă despărţiţi de copilul

care aţi fost la cinci ani, sau la zece sau adolescent, nici vorbă. El este în voi absolut inseparabil, deci trecutul vostru este permanent în voi şi la fel se petrece şi cu viitorul. Cred că nu mă puteţi contrazice dacă vă spun că fiecare din voi ştie cu precizie ce se va întâmpla în următoarele secunde, minute sau chiar zile, deci sunteţi perfect conştienţi de viitorul imediat sau apropiat. Voi aveţi probleme cu viitorul mai îndepărtat pentru că nu aveţi încă nivelul de intuiţie necesar pentru a-l prevedea şi a-l cunoaşte. Nu-i mare filosofie că aici oricine ştie că se naşte, creşte, se căsătoreşte, are copii, are nepoţi, îmbătrâneşte şi apoi moare. Cu mici variaţii asta face fiecare şi asta e tot. Nimeni nu trăieşte nicio fracţiune de secundă în altă parte decât în prezent. Fiecare îşi trăieşte propriul prezent care este egal cu durata existenţei lui.

— Cum adică, existenţa nu e diferită de prezent? Nu are şi trecut şi viitor?

— Niciodată, deoarece existenţa este chiar prezentul care în realitate nu este o durată ci o stare!

— Dacă vreţi să continuaţi ideea.

— Foarte bine, atunci când spun „această clipă” vorbesc de prezent sau nu?

— Evident că vorbim de prezent.

— Dar dacă spun „această zi”, mă refer tot la prezent?

— Desigur!

— Ca să nu o mai lungim, atunci când spun această săptămână, sau acest an, sau acest secol, vorbesc tot de prezent!

— Cam aşa pare!

— Atunci care este prezentul clipa sau secolul?

Tăcere dincolo de geam.

— Pare neclar pentru că voi nu înţelegeţi că fiecare existenţă are prezentul ei. Eu, de exemplu, dacă dispar,

pur şi simplu, nimic din prezentul meu nu mai rămâne în această încăpere şi nu mai este nicăieri, că a dispărut odată cu mine. Prezentul fiecăruia din voi există tot atât timp cât existaţi şi voi şi nicio clipă mai mult. Toată lumea asta este făcută dintr-o multitudine de prezenturi care convieţuiesc, care apar şi dispar ca scânteile unui foc de tabără. Nu există un prezent universal ci o infinitate de prezenturi simultane similare cu o infinitate de existenţe. Spuneţi-mi ceva de pe lumea asta care nu apare la un moment dat şi nu dispare în altul şi care poate fi considerat veşnic. Nu există absolut nimic de acest gen. Problema este că unele existente sunt mai lungi iar altele mai scurte. Nu comparăm niciodată existenţa piramidelor cu viaţa unui fluture. Fiecare are totuşi prezentul ei.

— Să zicem că am înţeles şi vă mulţumim pentru elaboratul răspuns, dar acum, de curiozitate, cum aţi ajuns între oameni?

— E normal să mă întrebaţi.

— Dacă vreţi să ne spuneţi vă ascultăm cu plăcere.

— Cred că este clar pentru toţi că eu nu am fost născut aici, pe pământ ci am fost adus de cei care mi-au dat misiunea.

— Da, dar până aţi crescut, că am înţeles că aţi fost şi foarte mic, cine se ocupa de misiunea dumneavoastră?

— Totul a fost calculat în aşa fel încât la finalul misiunii predecesorului meu eu să fie capabil să preiau toate sarcinile.

Şi cum adică, aţi fost adus? Unde aţi fost adus?

— Ştiu că pe voi vă aduce barza aşa că nu văd de ce pe mine nu m-ar fi adus cineva cam la fel, mai glumim şi noi! Cam aşa am fost şi eu adus şi lăsat la o maternitate. Din fericire eu nu am avut niciodată minte de copil şi am fost din start încărcat cu toate cunoştinţele necesare. Cel mai greu a fost că nu reuşeam să mă transform într-un

copil normal de două săptămâni, asemănător cu cei din jurul meu şi am rămas mai mult decât a trebuit în corpul meu pe care nu aş dori să-l vedeţi cu concepţiile pe care le aveţi.

— Şi nu a existat riscul să vă vadă o soră medicală şi să dea alarma?

Mai greu pentru că am fost plantat în ultimul incubator din salon şi care nu putea fi văzut pe geamul de vizitare şi apoi a trebuit să blochez broasca de la intrare până mi-am revenit şi m-am transformat într-un copil asemănător cu cei normali. Evident că s-a observat un copil în plus dar nu s-a mirat nimeni că se mai obişnuia ca mamele mai sărace să-şi părăsească copii mici.

Iar faptul că am fost crescut de mic m-a ajutat să înţeleg lumea voastră şi mai ales să am un istoric aici, cu CV, cu biografie cu tot ce este necesar ca să nu par un ciudat.

— Am înţeles că v-aţi şi căsătorit?

— Era obligatoriu, cum ziceţi voi, era în fişa postului! Au fost unele probleme cu aflarea celei mai potrivite femei, cu aprobările de luat, unde nu prea sunt diferenţe faţă de lumea voastră, dar până la urmă am reuşit o căsătorie model.

— Însemnă că aveţi şi copii?

— Nu, nu avem, pentru că nu poate fi cazul, dar putem să facem rost prin adopţie, asta dacă doreşte şi soţia mea, dar momentan nu ne-am pus problema asta.

— Acum ar fi cea mai dificilă întrebare: care este misiunea dumneavoastră aici între noi?

— În primul rând aş dori să precizez că nu sunt singurul care vine aici din altă lume. Suntem mai mulţi şi ne ocupăm fiecare cu anumite probleme specifice. Eu aş dori să vă întreb de ce m-aţi contactat pe mine?

— Sunteţi singurul care ne-a permis să luăm

legătura! în alte cazuri cei contactaţi au dispărut imediat de parcă s-ar fi evaporat. Probabil că şi dumneavoastră puteţi face acest lucru dacă doriţi. Adică dacă am fost şi la uşa lor am aflat că s-au mutat de curând şi nu mai ştia nimeni noua adresă. O bătrânică chiar ne-a spus că cel care a stat acolo e posibil să fi murit în accident că au rămas o mulţime de lucruri ale lui prin casă.

— Da, ştiu cazul, dar nu trebuie să vă neliniştiţi că bătrânica era chiar persoana pe care o căutaţi, iar în casă existau absolut toate lucrurile lui dacă aţi fi verificat.

— Nu ne-am mai preocupat de verificare, dar cum adică, el s-a transformat în acea bătrânică?

— Nici vorbă, doar v-a făcut să credeţi că aveţi în faţă o bătrânică! La uşă a ieşit chiar persoana pe care o căutaţi dar datorită puterilor noastre speciale vă putem face să credeţi absolut orice. Putea să vă deschidă şi un urangutan uşa dar asta probabil că v-ar fi dat de bănuit. Dar orice vecin v-ar fi văzut ar fi privit cum persoana căutată de voi stă de vorbă cu cineva.

— Şi dacă ne mai ducem odată?

— Cât timp nu doreşte să fie contactat poate să vă facă să credeţi orice şi veţi avea ocazia să cunoaşteţi nenumărate persoane fictive. Mă mir că nu a ieşit un poliţist care să vă spună că persoana a fost arestată şi dusă în alt stat.

— Păi cum să nu iasă, la unul din cazuri a ieşit chiar un poliţist şi chiar aşa ne-a spus!

— Asta face parte din instructajul obligatoriu standard şi a fost reţinut cel mai bine pentru că produce cel mai mare şoc emoţional.

— Chiar aşa a fost şi nici prin cap nu ne-a mai trecut să mai revenim la adresa aceea.

— Nici să nu reveniţi că nu aveţi nicio şansă! Nu puteţi realiza niciun contact fără asentimentul celui în

cauză.

— Dar apropo de instruire, cine vă instruieşte pentru viaţa printre noi?

— Peste tot există profesori şi sisteme personale de pregătire dar să nu credeţi că la noi această şcoală se face în săli de clasă cu fundul într-o bancă, în niciun caz! Pentru orice problemă avem, cerem programul de instruire şi perfecţionare şi el ne este transmis instantaneu, în milisecunde, după unităţile voastre de măsură şi odată înregistrat nu mai este solicitat a doua oară. Noi avem un fel de Hard numai că are o capacitate pe care voi încă nu o puteţi imagina.

— Să credem că sunteţi nişte roboţi mai perfecţionaţi?

— Nici vorbă! Suntem fiinţe dar fiecare dintre noi poate accesa memoria universală şi are acolo partea lui unde nu umblă nimeni. E ca o selecţie în funcţie de misiunea fiecăruia ca să nu fim nevoiţi să accesăm mereu memoria generală.

— Şi atunci de ce aţi mers la scoală şi aţi urmat-o zi de zi?

— Da cine a mers la şcoală? Perioada aceea nu a fost decât o simulare. E mai greu de explicat acum, că nu avem timpul necesar.

— Foarte bine, atunci ne puteţi spune care este acum misiunea dumneavoastră între noi?

— Nu cred că este ceva interesant!

— Cum consideraţi, dar eram totuşi curioşi să ştim cam ce puteri aveţi şi dacă ne puteţi ajuta.

În acel moment peştii de colecţie din acvariul care trona în spatele celor de la masă au început să se agite foarte mult şi să sară direct pe pardoseală. Apa parcă fierbea în acvariu. Imediat experţii s-au ridicat şi au început să-i adune de pe jos şi să încerce să-i pună la loc

dar ei, imediat ce dădeau de apă săreau iar pe pardoseală.

— Mulţumim! Asta am înţeles, a spus purtătorul de cuvânt, pare chiar o glumă, puteţi să vă opriţi că aceşti peşti sunt foarte valoroşi şi nu vrem să păţească vreunul ceva. Eu mă refeream la acele puteri care să impresioneze, adevăratele puteri!

Acvariul s-a liniştit instantaneu.

— Să fie chemat numărul 2 înapoi!

Mesajul a fost transmis imediat şi numărul 2 a intrat şi a luat loc pe scaun! Era clar că nu se simţea confortabil.

În secunda următoare a rămas ca paralizat iar din mâna stângă a început să iasă un fel de abur, fum şi o flacără s-a aprins pe pieptul acestuia care i-a cuprins capul şi tot corpul. Totul era numai foc. În două minute pe scaun nu au mai rămas decât câteva urme slabe de cenuşă. Clipboardul cu care intrase în mână a căzut intact pe jos. Nimeni nu a putut să se ridice de pe scaune şi să fugă, totul s-a petrecut atât de repede şi de fulgerător încât singurul lucru pe care au avut timp să-l facă a fost să privească plini de uimire. O tăcere grea s-a lăsat în încăpere. A dispărut imediat şi orice urmă de fum sau miros.

— Era un produs de serie! S-a auzit de dincolo de geam.

— Noi îl ştiam de câţiva ani buni, de când a venit să dea concurs pentru postul de cercetător şi ne-a uimit pe toţi cu vastele sale cunoştinţe. Ne pare tare rău dacă v-a supărat cu ceva! A îngăimat cu greu purtătorul de cuvânt.

— Aici nu-i vorba de supărare. Eu cred că atunci când aţi făcut selecţia pentru acest interviu nu aţi sugerat nimănui cine va fi persoanajul intervievat.

— Nu, bineînţeles că nu, ne-aţi interzis total acest lucru.

— Asta era şi normal dar în clipa în care am intrat, el

a simţit imediat despre cine este vorba şi de aceea l-am şi rugat să iasă.

— Şi de ce nu l-aţi lăsat afară că e un foarte bun specialist?

— Oricine poate fi tot aşa un bun specialist. Mâine la prima oră se va prezenta, dacă doriţi, un alt mare specialist, pentru concurs şi va fi la fel de bun.

— Momentan nu mai dorim, dacă ne permiteţi! Am fi mulţumiţi dacă ne-aţi spune totuşi ce v-a deranjat la el?

— Pe mine nu mă poate deranja nimic pentru că eu pot să iau măsuri imediate şi nu apucă să mă deranjeze nimeni, iar persoana despre care vorbim ar fi putut face anumite informări, pe cale ierarhică, şi de aceea l-am eliminat. Eu sunt aici absolut incognito şi aşa cum voi nu mă puteţi identifica decât în măsura în care eu doresc acest lucru nimeni nu are de ce să o facă şi nici măcar nu doresc să fiu localizat.

— Demonstraţia asta a fost cumva… ceva asemănător cu efectul de combustie spontană? Dacă îmi este permis să întreb?

— Nu a fost ceva, ci chiar o combustie perfect executată. Aceasta este, de fapt specialitatea mea principală.

— Credeţi că este cazul ca cineva din cei prezenţi să se teamă că o să păţească la fel?

— În niciun caz, voi nu sunteţi din lumea mea, nu sunteţi marcaţi şi nu intraţi în gestiunea mea!

— Cum adică, marcaţi!

— Nu ştiu dacă aţi observat dar Numărul 2 avea pe braţul stâng, pe interior, o pată cât o măslină.

— Am văzut asta mai de mult, fiindcă într-o zi a fost nevoit să-şi dezbrace foarte repede halatul deoarece un laborant a scurs acid pe el şi atunci am observat pata, dar ne-am gândit că este ceva din naştere.

— Cam aşa ceva, numai că sub ea este un fel de cod special care ne ajută pe noi, cei care supraveghem totul, să luăm anumite măsuri.

— Cum adică să luaţi măsuri?

— Avem, aici, printre voi, personaje de execuţie şi personaje de decizie care provin din lumea mea. Cei cu decizia îi pot executa pe ceilalţi dar nu şi invers. Lucrul acesta se petrece după o anumită logică pe care nu e cazul să v-o explic acum.

— Aşa este şi vă mulţumim pentru tot ce ne-aţi spus dar acum am dori să vă întrebăm dacă dumneavoastră puteţi merge în viitor?

— Eu sunt deja în viitor!

— Această afirmaţie poate fi dovedită cumva că pentru nivelul nostru de înţelegere e complet inaccesibilă.

— E foarte simplu! întrebaţi-mă concret ce doriţi să ştiţi din viitor şi dacă vă răspund corect însemnă că am avut dreptate.

— Ne-am gândit la ceva simplu. Câţi copii va avea familia numărului 3?

— Nu-mi puneţi inteligenţa la încercare, probabil că doriţi să ştiţi câţi copii va mai avea familia numărului 3, pe lângă cei doi pe care deja îi are?

— Aveţi dreptate că nu am formulat corect întrebarea dar în forma pusă de dumneavoastră aveţi totuşi un răspuns?

— Bineînţeles că am, răspunsul este: nu va mai avea niciun copil şi doar un băiat va mai apărea în familia numărului 3.

— Nu înţelegem răspunsul!

— E şi normal că ştiaţi de la început că numărul 3, în urma unei operaţii discrete, nu mai poate avea copii dar totuşi, soţia lui, care nu ştie ce a făcut el va rămâne gravidă şi va avea un băiat. Nici al doilea nu este al lui şi el

ştie acest lucru dar îşi iubeşte prea mult soţia şi s-a ataşat şi de copii. E un om remarcabil. Dar astea sunt întrebări extrem de simple nu vă mai interesează şi altceva, care să merite deranjul?

— Ba da, chiar numărul 2 dorea se va întrebe ceva!

— Ascult.

— Dumneavoastră împreună cu ceilalţi aţi venit printre noi ca să ne controlaţi viaţa şi eventual să ne dominaţi?

— Niciuna şi nici alta, noi nu dorim să luăm în stăpânire niciun teritoriu străin dar pentru că existaţi suntem obligaţi să vă studiem şi să ştim în permanenţă la ce ne putem aştepta din partea voastră. Fiecare ne ocupăm de o anumită zonă de cunoaştere.

Viaţa voastră se bazează pe apă şi asta e foarte interesant de studiat. Voi sunteţi făcuţi din apă, în cea mai mare parte, dar nu realizaţi de loc acest lucru şi credeţi că sunteţi doar din carne şi oase. Asta nu vă ajută, că uitaţi de puritate, de armonie, de limpezime. Voi vă evaporaţi cu fiecare clipă care trece şi nu vă completaţi la loc. Sunt multe de spus!

— Credeţi că ar trebui să ducem o altfel de viaţă?

— Bineînţeles că trebuie să vă comportaţi altfel, am văzut că aici studiaţi puterea gândurilor!

— Dar cum aţi observat acest lucru că laboratorul a fost închis de acum o săptămână?

— Pentru mine este simplu să citesc tot ce este în mintea voastră. Voi vă naşteţi din iubire, ar trebui să trăiţi în iubire şi să muriţi înconjuraţi de ea, dar sunteţi departe de acest ideal. Hai să te întreb altceva, care crezi că este lucrul cel mai important pe lume asta pentru tine şi pentru oricine?

— Asta e simplu, să aibă sănătate, un serviciu bun, o familie, copii, casă, maşină şi cam atât ca să nu fim

exageraţi!

Total greşit!

— Nu pot să cred aşa ceva cum adică, total greşit? Ce este mai important decât am spus eu?

— Cel mai important lucru pe lumea asta pentru orice om este să aibă posibilitatea de a respira!

— Şi nu respirăm?

— Ba da, dar nu conştientizaţi importanţa acestui fapt! Fără respiraţie omul moare în trei minute, toată populaţia pământului moare fără energia din aer în aceleaşi trei minute. Voi aveţi priorităţile cu capul în jos, ca peştii care află adevărul despre apă doar în clipa în care îi scoţi din ea. Adică în loc să vă ocupaţi să aveţi un aer curat şi să beţi o apă limpede, voi stricaţi totul în jurul vostru şi vă miraţi că aveţi tot felul de boli.

— Aveţi dreptate dar noi, atunci când ne naştem, intrăm într-o lume gata stricată şi poluată şi nu avem cum s-o schimbam!

Aveţi multiple exemple de oameni care au schimbat lumea şi nu e nevoie să le mai înşir, dacă fiecare om ar face un singur pas spre o viaţă mai bună asta la voi însemnă miliarde de paşi ceea ce nu e de neglijat, dar voi vă luaţi cu parcurgerea vieţii şi uitaţi să o trăiţi!

— Cred că v-am pus destule întrebări şi vă mulţumim momentan pentru răspunsurile dumneavoastră, dar acum am avea o mare rugăminte, dacă este posibil să ne ajutaţi?

— Desigur că mai sunt multe de povestit dar vă ascult să văd şi eu ce vă interesează mai mult.

— Este vorba despre crearea universului şi am dori să ştim care este şi părerea dumneavoastră în această privinţă.

— Sunt surprins că voi mă întrebaţi despre univers dar nu mă întrebaţi despre spaţiul în care există acesta. Al cui este? Cine vede de el? Unde era până au apărut

miliardele de constelaţii? De aici pleacă totul. Atunci când veţi şti al cui este spaţiul atunci veţi înţelege totul.

— Şi al cui este?

— Aici suntem în aceiaşi oală cum ziceţi voi că şi noi facem parte din ceea ce există în acest spaţiu iar dacă noi încă nu ştim care este originea lui atunci voi nici nu vă puteţi imagina ceva despre el.

— Adică sunteţi extratereştrii?

— Pentru voi probabil că aşa suntem dar pentru noi, voi sunteţi extra-noi! Fiecare pentru celălalt este extra!

— Dar acolo în lumea voastră sunteţi de acord că lumea a apărut prin fenomenul Big-bang?

— Am tot auzit şi eu chestia asta de când sunt aici dar am câteva întrebări şi dacă îmi răspundeţi pot să mă gândesc la un răspuns logic. Prima este:

— Unde avut loc acest Big-bang? Pentru că universul este imens dar nu spune nimeni dacă a fost mai sus sau mai jos sau la dreapta?

A doua este:

— Dacă a fost o mare explozie ce a rămas pe locul acela, a rămas gol sau s-a umplut cu ceva? Cu ce s-a umplut?

A treia este:

— Dacă a fost o explozie fenomenală într-un singur punct din spaţiu de ce universul nu este sferic, ca fiind împrăştiat dintr-un loc şi de ce este în toate felurile, lung, spiralat, ca un vârtej, ca o roată care se învârteşte şi la stânga şi la dreapta, ca un caşcaval plin de găuri şi aşa mai departe… şi mai ales, de ce s-a declanşat şi nu a rămas totul cum era. Care este motivul a ceea ce voi numiţi Big-bang, deoarece nu există nimic fără cauză:

— O să ne gândim la întrebările dumneavoastră dar să ştiţi că marii cercetători au spus că a fost Big-bang şi că încă se mai înregistrează zgomotul făcut de această

explozie de atunci.

— E foarte bine că ei şi-au format deja o părere cu privire la zgomotul universului dar dacă ar avea posibilitatea să şi umble printre constelaţii ar auzi vuietul pe care îl fac planetele în rotaţia lor şi zgomotul exploziilor solare sau şuierul cometelor şi stelelor căzătoare la impactul cu alte planete şi nu ar mai fi atât de siguri că recepţionează exact urmele de la Big bang. În univers este un adevărat infern. Cine ţine acest univers suspendat, într-o continuă plutire? Cine-l ţine să nu cadă?

— Noi zicem că suntem creştini şi avem o anumită teorie despre apariţia universului dar la dumneavoastră cum este, credeţi într-o fiinţă superioară?

— În niciun caz o fiinţă! Nu putem fi aşa limitaţi şi singurul lucru evident şi pentru noi este faptul că toată creaţia are o logică perfectă, totul este fractal, se poate subîmpărţii la infinit, iar cine a creat toate acestea a fost foarte inteligent. Nimeni nu poate cunoaşte în acest moment adevărul şi nu poate înţelege cum a fost posibil să fie create planete solide iar între ele, tot spaţiul, să fie plin de o energie extrem de puternică dar aproape total imperceptibilă.

— Adică dumneavoastră spuneţi că toată această creaţie are o logică şi este urmarea unui act făcut de o inteligenţă superioară?

— În mod evident şi cine crede că este rodul unei serii de întâmplări fericite se înşală amarnic. Prin moarte voi treceţi într-o lume paralelă şi veşnică dar pe care nu o luaţi în considerare pe principiul că nu s-a întors nimeni de acolo să v-o descrie şi asta dovedeşte limitarea în care trăiţi. Lumea voastră, de fapt, aceea este, în principal. Acolo sunteţi cu adevărat spirit şi formă de energie pură.

Dintr-odată s-a făcut linişte şi de dincolo de geam s-a auzit o voce puternică:

— Cer, în această clipă evacuarea şi să nu mişte

nimeni până când nu voi permite acest lucru!

Toţi au încremenit!

Invitatul s-a ridicat şi a ieşit pe uşa camerei de interviu. Cei din gardă îl aşteptau gata pregătiţi şi l-au condus până la camera de găzduire. Uşa s-a închis în urma lui. Cei trei specialişti au rămas pe loc şi nu ştiau ce trebuie să facă. Era clar că nu aveau voie să aibă nicio iniţiativă.

În camera de găzduire invitatul, fără să-şi dea jos masca a scos dintr-unul din buzunare un fel de placă cu tastatură şi a început să apese pe clape cu o singură mână dar cu o viteză ce depăşea orice record uman. Aveai impresia că bate cu mai mult de zece degete. Pe faţa plăcii au apărut un fel de coordonate, gen GPS, care indicau un anumit loc pentru ceva ce nu putea fi definit. Văzând locaţia respectivă invitatul a început să bată cu o şi mai mare viteză pe tastatură şi la un moment dat a fost destul de mulţumit de rezultat şi s-a aşezat relaxat pe un fotoliu.

S-o luăm pe rând!

Toate cele trei doamne se uitau încremenite cum musafirul lor devenea din ce în ce mai transparent şi părea că va dispărea cu totul. Zâmbetul îi dispăruse. Cu puţin înainte de a deveni aproape invizibil au văzut cum s-a ridicat din fotoliu, s-a îndreptat spre uşă şi a ieşit fără să o mai deschidă trecând chiar prin tăblia ei.

Mama soacră a căzut iar pe fotoliu şi a rămas cu ochii fixaţi spre uşă.

Doamna, care tot îl rugase să plece acum parcă regreta gestul şi simţea că a pierdut de fapt legătură cu soţul ei.

Domnişoara poliţist se gândea cum să întocmească un raport cât mai succint din care să rezulte că nu şi-a pierdut minţile şi să mai fie păstrată în poliţie.

— După ce ne-a ameţit cu dorinţa lui de a sta să-l

aştepte acum apleacă brusc şi fără să zică măcar un „la revedere”.

— Eu nu cred că a plecat de bunăvoie că tocmai dorea să înceapă un fel de dialog cu noi! A spus şi doamna.

Mama soacră era absolut copleşită dar încerca să-şi revină cât mai repede.

— Acum am văzut şi eu cum face, eu cred că aşa a făcut şi cu taică-su!

— Cum adică, la cine te referi?

— Exact la el, la băiatul meu, impresia mea este că el poate să facă să dispară orice persoană doreşte şi aşa a făcut şi acum.

— Adică matale zici că el ştia de omul ăsta, că era aici cu noi?

— Bineînţeles că ştia şi atunci când era mai mic făcea boroboaţe din astea!

— Păi ce făcea?

— Cum ce făcea, eu n-am mai spus la nimeni până acum dar atunci când venea vreo vecină care mă bătea la cap şi nu mă lăsa să-mi văd de treaba mea, mă trezeam că, dacă plecam o clipă din cameră, după o cafea sau după ochelari, atunci când mă întorceam vecina nu mai era şi dacă îl întrebam pe el zicea că a fost chemată la ea acasă sau ceva de genul ăsta.

La început am rămas complet surprinsă dar mai târziu am observat că dacă mă gândeam ce plăcere mi-ar face să plece vecina de pe capul meu şi mă duceam intenţionat până la bucătărie la întoarcere vecina iar nu mai era. Nicio vecină nu dispărea dacă eu eram prezentă.

— Adică dumneavoastră ziceţi, a intervenit domnişoara poliţist, că băiatul dumnevoastră ştie exact tot ce se petrece aici, de acolo unde este el acum, şi noi nu ştim unde, dar el face tot un fel de boroboaţă ca în copilărie?

— Exact asta spun!

— Hai că m-aţi dat gata! Asta înseamnă că dumneavoastră, a spus domnişoara poliţist, în continuare, sunteţi sigură că băiatul trăieşte şi vă şi păzeşte!

— Din acest moment sunt convinsă de acest lucru!

— Şi atunci eu ce fac, cu toată ancheta mea?

— Cum adică ce faceţi, o continuaţi, nu ziceaţi dumneavoastră că trebuie mers până la capăt cu toate.

— Aşa ziceam.

— Păi ce vreţi să vă întoarceţi la birou, la şeful dumneavoastră, fără cadavru, fără anchetă finalizată şi să-i spuneţi că nu aveţi nicio dovadă ci doar un fel de presimţire că omul trăieşte şi e pe aici pe undeva. Credeţi că mai rămâneţi o zi în poliţie?

— Dacă îi spun aşa, probabil că nu, dar dacă îi spun adevărul, poate!

— Atunci să vă spun eu care este adevărul, a continuat mama soacră. Aveţi o reclamaţie oficială privind dispariţia unei persoane şi aţi oprit ancheta deoarece două femei nebune au zis să nu vă mai deranjaţi că ele pot să mai aştepte. Aveţi alt adevăr?

— Hai că m-aţi dat la topit şi ce propuneţi să fac?

— Să continuaţi ancheta până la finalizarea ei, adică găsirea băiatului meu şi să puteţi explica tot ce s-a întâmplat! Şi poate luaţi şi o medalie sau o avansare! E!

— Şi cu musafirul care a fost până acum, aici, pe fotoliu, cum o scald?

— Aici nu a fost nimeni, dumneavoastră nu aţi văzut nimic şi aţi continuat în mod profesional cercetarea.

— Aşa pare simplu, dar aţi văzut că ne-am înşelat şi cu privire la sistemul de comunicare, că nu era vorba de decriptarea poziţiilor de pe tabla de şah ci de cu totul altceva. În plus eu trebuie să justific şi fiecare cartuş tras.

— Eu cred că era vorba şi de una şi de alta şi nu ne

pricepem noi să le desluşim. A intervenit doamna. Şi în problema cartuşelor vă duceţi la poligon mai devreme şi nu mai ştie nimeni câte aţi tras şi câte aţi ratat.

— Cu asta aveţi dreptate de parcă aţi fi lucrat în poliţie!

În acel moment sună soneria Toate trei s-au uitat una la alta. Doamna s-a îndreptat spre uşă şi a deschis-o. În prag era un alt tânăr, aproape identic cu cel dinainte şi care a întrebat dacă domnul este acasă.

Doamna i-a explicat că nu este şi l-a rugat să vină mai târziu dar instinctiv s-a dat din drumul lui iar el a intrat fără să se scuze şi s-a instalat pe fotoliu.

Domnişoara poliţist, de data asta nu a mai stat pe gânduri, a scos pistolul şi a tras alte trei gloanţe şi în pieptul lui, tot grupat, după care, liniştită, a scos un alt încărcător şi la introdus în locul celui gol, păstrându-l pentru schimb.

— Asta ca să nu mai pierdem vremea!

Tânărul, a ridicat privirea, s-a sculat imediat în picioare şi după ce s-a scuturat de gloanţe, a spus:

— Am înţeles! Cred că am ajuns prea târziu! După care s-a îndreptat spre uşă şi a ieşit chiar deschizând-o.

— Acum putem să ne vedem de treabă, a spus domnişoara poliţist, sunt convinsă că niciuna din noi nu l-a văzut nici pe acest tânăr.

— Aşa este, ăştia îl caută mai mult decât colegii de la birou!

— Uite ce târziu s-a făcut, ne mai întâlnim şi mâine! La revedere! Şi domnişoara poliţist a plecat.

Revenirea la interviu.

Uşa s-a deschis brusc şi invitatul a ieşit mergând direct spre sala de primire. Gărzile au apucat să-l flancheze, păstrând distanţa regulamentară şi după ce a intrat s-au postat la uşă. În spaţiul cu specialişti, brusc, s-a

aprins lumina de avertizare şi toţi au luat imediat loc cu privirea spre geamul din faţa lor.

— Putem continua, dacă mai sunt şi alte întrebări!

— Sperăm că nu au fost probleme deosebite şi plecarea dumneavoastră a fost utilă

— A fost chiar oportună, sper că n-am lipsit foarte mult.

— N-a fost nicio problemă, a continuat purtătorul de cuvânt şi dacă doriţi putem începe.

— Vă rog!

— După cum probabil că ştiţi acesta este un centru de cercetări, oarecum separat de restul lumii şi care nu are nevoie de publicitate deoarece rezultatele muncii noastre nu se vând pe piaţa publică.

— Am dedus acest lucru! Probabil că doriţi să aflaţi dacă munca dumneavoastră este utilă cuiva, în acest moment?

— Şi asta, dar mai mult am fi interesaţi dacă metodele noastre de cercetare sunt corespunzătoare sau pierdem mult timp, pentru că de mai multă vreme nu prea facem niciun progres şi chiar dacă munca noastră nu este normată totuşi trebuie să ne dovedim cu ceva existenta. Aici am avea nevoie de un îndrumător ca să nu zicem de un profesor.

— Am înţeles şi am să încep cu începutul iar voi veţi înţelege din asta că sunt deja de acord să vă ajut, între anumite limite. Un prim set de sfaturi ar suna cam aşa:

1. nu vă mai limitaţi cercetările la diverse tipuri de meditaţii şi exerciţii de concentrare axate pe creierul uman. Acesta este parte a creierului universal şi trebuie să depăşiţi limitele locului, adică cele pământene şi să vă racordaţi la univers.

2. eliminaţi ideea de concurenţă, dintre voi şi chiar cu alte instituţii deoarece aveţi interese comune şi numai

prin conlucrare veţi putea face progrese. Dacă fiecare studiază ceva în laboratorul lui şi secretizează totul nu veţi face paşi înainte decât dacă fiecare va descoperi, pe rând, ceea ce a aflat celălalt şi asta vă consumă enorm timpul şi viaţa.

3. Nu căutaţi răspunsuri la întrebări pe care nici măcar nu le înţelegeţi sau care vă depăşesc cu totul. Adică, nu încercaţi, din start, să rezolvaţi probleme la care ştiţi că nu există răspuns.

4. Nu vă blocaţi imaginaţia pentru că oricât de mult aţi forţa-o nu veţi reuşi să abordaţi nici 1% din posibilităţile pe care le are spiritul uman. Voi sunteţi concepuţi pentru mult mai mult şi niciodată nu am înţeles de ce vă limitaţi singuri.

5. Încercaţi să gândiţi cu inima mai mult decât cu creierul care nu este decât o simplă unealtă de lucru, folosiţi primul gând şi intuiţia în tot ceea ce faceţi. Lăsaţi deoparte cunoştinţele teoretice şi bazaţi-vă mai mult pe intuiţie şi pe experienţa fiecăruia. Pentru început cred că este suficient.

— Vă mulţumim foarte mult pentru acest început să vedem acum ce doreşte să vă întrebe numărul 4.

— Ascult.

Cu o voce firavă şi parcă fără prea multă energie, Numărul 4 a întrebat:

— Ce puteţi dumneavoastră să faceţi pentru noi, cum puteţi să ne ajutaţi să depăşim aceste momente?

— În afară de ceea ce v-am spus, nici eu şi nici cineva similar cu mine nu poate face mai mult decât puteţi voi înşivă, pentru că puterile noastre sunt mult peste nivelul vostru de înţelegere.

— Adică nu aveţi niciun fel de putere cu care să veniţi în sprijinul nostru? Nu prea înţeleg.

— Pot să te fac să înţelegi imediat şi pe tine şi pe cei

care mai cred acest lucru. Ce vă rog este să nu fiţi foarte şocaţi de cele ce urmează.

— Staţi liniştit că noi am văzut destule la viaţa noastră şi nu ne speriem aşa uşor. Ce puteţi să ne prezentaţi, aşa deosebit?

— Mă bucur să aud aceste cuvinte încurajatoare dar vă rog, ca din acest moment să nu vă mai mişcaţi pe scaune.

Nici respiraţiile celor de la masă nu se mai auzeau. Totul s-a petrecut fulgerător. Cei trei, numerele 1, 3 şi 4 s-au trezit îmbrăcaţi într-un fel de costume din silicon, fiecare cu culoarea lui, cu foarte multe dotări, dar ale căror utilizări nu puteau fi înţelese. Ceva care semăna cu o cască cu microfon, tot felul de dispozitive agăţate de suporturi chiar pe corp, fiecare cu ecranul şi butoanele ei, furtune şi furtunaşe care intrau şi ieşeau din costum, în picioare aveau un fel de încălţăminte antiderapantă şi primul lucru pe care l-au constatat era că se aflau într-un spaţiu cu imponderabilitate iar numărul 3 a început să meargă pe tavan. Acesta a fost un prim test al încălţărilor.

Absolut toţi pereţii erau acoperiţi de ecrane cu butoane lăsând foarte puţin loc pentru a putea păşii printre ele. Toţi trei stăteau ca nişte pui speriaţi în mijlocul acestui univers electronic şi se uitau unul la altul foarte întrebători.

— Cam ce să fie asta? A prins curaj numărul 4.

— Încă nu-mi dau seama. A răspuns numărul 1.

— Suntem în altă lume?

— Nu ştiu dacă e vorba de altă lume sau doar de un alt loc. A răspuns Numărul 1.

— De aici avem legătura cu invitatul nostru? A întrebat Numărul 3.

— Puteţi vorbi liniştiţi că vă văd şi vă aud perfect!

— Am observat că suntem într-un mediu compatibil

cu noi, pentru că putem să respirăm uşor, dar nu înţelegem ce loc este acesta, dacă ne puteţi explica?

— Vă aflaţi într-un mediu absolut banal, din lumea mea, sau să zicem, pentru voi, ca musafiri, ar fi echivalent cu o cameră de hotel.

— Nu semănă de loc cu aşa ceva, parcă e o navă spaţială.

— Se poate spune şi aşa, deoarece nu ne mai putem baza pe niciun teritoriu de pe nicio planetă şi toată viaţa noastră se petrece în astfel de spaţii dar care nu sunt nave căci nu poţi să pleci cu ele dintr-un loc în altul ci sunt, pur şi simplu spaţii de locuit.

— Sunt foarte ciudate şi stresante că noi suntem obişnuiţi să mai ieşim în curte, la o ţigară, sau la o plimbare printr-o pădure.

— Asta nu este nicio problemă şi dacă vă uitaţi atenţi pe pereţi o să vedeţi în zona de agrement exact ceea ce vă doriţi. Ce vedeţi pe ecran asta puteţi avea.

— Numărul 4 a început să plutească prin spaţiu interior şi să caute zona de agrement.

E chiar sus pe tavan, deasupra capului tău. S-a auzit vocea invitatului.

Am găsit-o dar aici nu este decât un ecran în care se vede un parc.

Şi îţi place ce vezi?

— Sigur că îmi place, văd şi un lac cu raţe, e foarte frumos.

— Vrei să fii acolo?

— Da, chiar mi-ar plăcea:

— Atunci apasă pe butonul roşu de sub ecran dar…

Invitatul nu a apucat să termine ce avea de spus că Numărul

4 a şi apăsat pe buton şi s-a trezit, aşa echipat ca un cosmonaut, stând pe malul lacului şi dând de mâncare la

puii de raţă.

— Cred că se sperie de mine dacă mă văd aşa îmbrăcat!

— Asta pentru că eşti nerăbdător şi nu ai avut răbdare să-mi termin ideea. Doream să-ţi mai spun că înainte de a apăsa pe butonul roşu, trebuia să te uiţi pe ecranul de alături şi să parcurgi câteva feluri de a fi îmbrăcat şi apoi să pleci la plimbare.

— Îmi cer scuze că am greşit, mă întorc chiar acum şi o iau de la capăt.

— Asta poate dacă ai fi în lumea voastră dar aici, ai pe mâna stângă montată o tastatura cu ecran şi baţi pe ea „haine de vara” şi vezi ce apare.

Numărul 4 a făcut exact cum i s-a spus şi a ales o îmbrăcăminte uşoară cu pantaloni scurţi şi cu sandale şi a apăsat – Enter.

În clipa următoare era, tot pe malul lacului şi hrănea puii de raţă dar pe el avea o bluză cu mânecă scurtă şi pantaloni asortaţi la culoare.

— Dar acum ce fac, că nu mai am tastatura şi celelalte anexe şi probabil că nu mă mai pot întoarce de unde am plecat.

— Asta nu e decât o limitare de imaginaţie de care suferiţi toţi pe pământ. Gândeşte-te că vrei să ai o tastatură pe antebraţul stâng şi în aer, în faţa ta un ecran de ce mărime vrei.

— Numărul 4 a făcut un fel de efort de concentrare dar tastatura a apărut pe dosul antebraţului, adică nu pe partea care era spre el iar ecranul pe undeva pe la picioare de era gata să calce prin el.

— Asta e o problemă de antrenament. S-a auzit vocea invitatului, eu te rog să mai încerci.

La a doua încercare tastatura a fost la locul ei dar ecranul a apărut pe punga din care dădea de mâncare la

raţe şi era mult prea mic pentru a distige ceva.

— Nu te mai uita la pungă atunci când te concentrezi ci exact în aer în faţa ta!

— Am înţeles!

A mai urmat o încercare, reuşită de această dată şi atât tastatura cât şi ecranul au apărut la locul lor.

— Şi voi tot aşa lucraţi cu tastauri şi ecrane şi vă mai încurcaţi în ele?

— La noi nu se pune problema aşa că facem totul mintal. Ne gândim ce vrem şi aplicăm imediat.

— Şi nu e mai simplu să fac şi eu la fel?

— În niciun caz, pentru că voi nu vă puteţi concentra pe o problemă şi riscul este foarte mare.

— Cum adică?

— De exemplu, atunci când ai vrut să te întorci după haine imediat te-ai gândit şi la faptul că vrei o gustare şi că te-a luat foamea, chiar ţi-ai imaginat un fel de friptură uşor făcută şi cu multă salată.

— Aşa au la mine la parter, şi ce putea să se întâmple?

— După cum priveai spre apă, eu cred că mai aveam puţin şi te vedeam până la brâu în mijlocul apei cu o farfurie în mână şi cu tacâmurile în cealaltă căutând un loc pe spatele unei raţe unde să le sprijini şi să poţi să tai friptura.

— Probabil că aveţi dreptate!

— Sigur am! Şi de aceea am preferat să utilizezi tastatura şi ecranul fiind mai asemănătoare cu cele de la calculator.

— Acum am înţeles, dar viaţa asta prin care tot timpul treci dintr-un spaţiu în altul şi mereu faci altceva nu e stresantă, nu vă epuizează mintal?

— Pe noi nu dar voi aţi fi terminaţi în câteva ore. În majoritaea situaţiilor noi nu ne mişcăm din loc şi facem

toate călătoriile numai mintal şi e suficient. Acum am să-ţi arăt un loc obişnuit de muncă.

Peste câteva clipe, numărul 4, echipat lejer, ca de laborator cu un halat de culoare galben pai pe el stătea pe un fotoliu cu mare mobilitate, care se rotea complet dar se putea şi deplasa de la o consolă a laboratorului la alta.

— Aici parcă ar fi un laborator. Dar ce fac colegii mei în acest timp?

— Au rămas în primul spaţiu şi încă se uită pe pereţi!

— Nu vin şi ei aici?

— Dacă vrei, poftim!

În stânga şi în dreapta Numărului 4 au apărut şi ceilalţi doi, îmbrăcaţi tot în halate colorate numai că Numărul 1 avea culorile mai intense.

— Şi aici ce facem?

— Treabă, cercetare!

— Ce fel de cercetare că aici sunt zeci de aparate despre care nu cunoaştem nimic, au instrucţiuni de utilizare?

— Poţi fi sigur că au, numai că pentru citirea şi înţelegerea unei singure instrucţiuni ţi-ar trebui câţiva ani şi fiecare aparat poate fi utilizat cu cel puţin zece instrucţiuni diferite. Eu cred că nu ai timp să cunoşti, pe tot parcursul vieţii tale, cum se utilizează un singur component al acestui laborator. În această situaţie nici nu se pune problema de a începe ceva legat de cercetare.

— Dar cei care lucrează aici cum fac?

Uită-te!

În faţa celor trei a apărut un personaj, identic cu fostul Număr 2, iar vocea invitatului le-a spus:

— Am ales această imagine de laborant pentru că el chiar a fost în aceste locuri şi sunteţi şi familiarizaţi cu chipul lui. Noi, de regulă, nu arătam aşa!

— Şi ce face, văd că stă, ca şi noi?

— Uite cum lucrează el!

Peste câteva clipe Numărul 2 s-a aşezat în faţa mai multor aparate şi a început să acţioneze tastele şi butoanele lor fără să mişte vreo mână sau un deget. Totul se făcea din privire. Ecranele au început să se lumineze şi pe ele să apară cifre, date, grafice, imagini de neînţeles pentru cei care asistau. Numărul 2 opera la cel puţin zece aparate simultan. Coordonarea lor se făcea mintal şi rând pe rând cele care îşi terminau treaba erau oprite.

— Da ce face de fapt? La ce lucrează?

— Face o analiză a egregorului unor fiinţe, adică o cumulare a tuturor gândurilor dintr-o anumită parte a universului.

— Şi la ce ajută asta?

— În momentul în care mai multe existenţe au aceleaşi gânduri atunci lumea lor se schimbă doar datorită acestui fapt.

— Dar noi putem să facem aşa ceva?

— Voi chiar faceţi astfel de analize, la nivelul vostru, doar că nu colaboraţi unii cu alţii şi nu aveţi de unde să ştiţi.

— Şi ce ar trebui să facem?

— Să nu vă mai războiţi unii cu alţii ci să colaboraţi pentru a avea orice rezultat doriţi.

— Dar nu depinde de noi, cei din aceste Centru de cercetări.

— Aşa este, aici e vorba de evoluţie şi acum voi sunteţi foarte înapoiaţi. Eu cred că niciunul dintre voi nu poate lucra în prezent, într-un astfel de laborator şi nici nu văd posibil ca acest lucru să se întâmple mai curând de trecerea a câtorva generaţii.

— Acesta este motivul pentru care spuneaţi că nu ne puteţi ajuta?

— Exact, nivelul vostru este atât de întârziat încât noi

nu mai avem mijloacele tehnice pentru a vă face să avansaţi. La noi nu mai există nimic din ce ar putea fi echivalat cu faza în care sunteţi acuma. Dacă vreţi o comparaţie, mai clară, voi mergeţi cu căruţa, noi cu navele spaţiale, dar voi doriţi să săriţi din căruţă direct pe nave şi să le şi conduceţi. Trebuie mai întâi să încercaţi ceva ca bicicleta!

— Şi atunci, care este soluţia?

— Voi trebuie să progresaţi în ritmul vostru şi să vă schimbaţi generaţie de generaţie pentru alt viitor. Nu puteţi face niciun fel de salt brusc, în istoria voastră.

— Atunci, vă rog să mă credeţi că nu mai înţeleg nimic, dacă suntem atât de în urmă, la ce vă foloseşte să ne vizitaţi şi să pierdeţi atâta timp printre noi?

— Să începem cu ultima parte a întrebării. Voi nu vizitaţi Machu Picchu? Noi nu pierdem timpul cu voi pentru că nu avem noţiune de timp, trăind numai în prezent. Numai pentru voi timpul trece, la noi totul se mişcă, se uzează, se consumă, sau dispare dar nu are legătură cu timpul ci mai mult cu puterea fiecărui element de a rezista. Durata unei vieţi de la voi este total nesemnificativă în lumea noastră.

— Şi dumneavoastră atunci de ce aţi venit la noi, concret?

— E vorba şi de hoby! Noi avem nevoie de module de viaţă, de exemple concrete, pe care să le putem implementa în calculatoarele noastre şi pe care să le putem accesa ori de câte ori dorim. Lumea noastră e făcută numai din pietre şi praf. Avem nevoie de peisaje noi, de ape curgătoare, de furtuni, de situaţii limită, de mări învolburate, de plaje liniştite, exerciţii de supravieţuire, toate acestea sunt extrem de căutate pe softurile noastre. Noi facem programe, pe care le numim, chiar umane şi le plasăm pe piaţă, ca să mă exprim ca la voi.

— Şi cu războaiele ce faceţi? Nu luaţi şi din alea?

— Alea vi le lăsăm vouă! Pe noi nu ne interesează niciun fel de violenţă şi dacă nu expunem aşa ceva, nimeni de la noi nu are de unde să ştie cum este un război şi atunci nici nu are loc. Noi am şters din memoria colectivă sentimentele de ură, invidie, îmbogăţire, duşmănie şi altele asemenea lor.

— Dar poate inventează cineva războiul şi pentru voi!

— Oricine ar face acest lucru ar fi dizolvat exact în clipa în care i-ar trece serios prin cap. Noi controlăm absolut toate gândurile tuturor.

— Dar nu este posibil ca cineva să aibă doar un fel de idee dar să nu se gândească să-l şi aplice şi atunci îl dizolvaţi degeaba.

— Nu e chiar aşa că fiecare gând este clasificat pe o scală de evaluare şi numai dacă depăşeşte un anumit prag este luat în considerare, altfel este total neglijat.

— Am înţeles, într-adevăr nu prea suntem pregătiţi pentru o astfel de viaţă. Mai rămâne să ne spuneţi acum cum facem să revenim la locurile noastre?

— În niciun fel! Nu aveţi nimic de făcut!

— Cum adică, ne lăsaţi în acest laborator al viitorului?

— Nici vorbă, nu aţi fost niciodată în altă parte decât fiecare pe scaunul lui iar tot ce aţi văzut v-a fost montat în minte ca un film. Priviţi acum în jurul vostru!

Toţi cei trei specialişti s-au trezit la masa lor în spaţiul de interviu şi s-au privit cu uimire unul pe altul.

— Asta nu se poate a spus purtătorul de cuvânt. Numărul 4 chiar a dat de mâncare la raţe, l-am văzut clar. Aduceţi înregistrările de la camerele noastre de filmare.

Numărul 3 s-a ridicat şi a scos stick-ul din aparatul care colecta imaginile şi le-a introdus la baza unui monitor amplasat în lateral.

— Acestea nu au legătură cu dumneavoastră. A spus

purtătorul de cuvânt. Sunt numai pentru a fi urmărite reacţiile noastre şi au înregistrat doar faza cu peştii.

— Faza aia am şters-o de mult!

— Nu vă mai întreb cum aţi făcut că sunt sigur că aveţi o explicaţie. Să urmărim acum aceste înregistrări.

Imaginile au început să curgă şi se vedea cum purtătorul de cuvânt se adresează vitrinei din faţa lui şi pune întrebări şi purici pe tot ecranul la faza cu peştii. Au dat pe repede înainte până la momentul în care a început experimentul. Pe toată durata acelui moment imaginea a fost fixă reprezentând cele trei persoane complet nemişcate.

— Probabil că s-a stricat camera şi a rămas pe ultima imagine. A spus numărul 3.

— Şi eu cred la fel. A spus şi Numărul 4.

— Atunci daţi şi spre finalul experimentului. A spus invitatul.

Calculând timpul cât a durat demonstraţia, au dat înainte exact din momentul reluării activităţilor şi au văzut cum

Numărul 3 se duce şi ia stick-ul şi îl pune în monitor şi cu toţii se aşază pe privit.

— Cred că nu e ceva în regulă, a spus purtătorul de cuvânt că acum funcţionează foarte bine, are şi sonor.

— Totul este corect. S-a auzit vocea invitatului, filmările sunt bune şi asta se dovedeşte şi cu cronometrul camerelor sau dacă observaţi funcţionarea ceasului de pe perete vedeţi că nu a stat de loc. Numai voi aţi fost un pic încremeniţi, dar nu aţi plecat nicăieri. Sper că nu e cu supărare! Acum şedinţa noastră s-a încheiat. Solicit evacuarea!

— Noi vă mulţumim foarte mult şi sperăm să ne permiteţi să vă mai contactăm! A apucat să spună purtătorul de cuvânt.

— Da, dar treceţi pe GO, a spus invitatul în ultima clipă înainte de a părăsi camera.

Garda aştepta ca invitatul să părăsească încăperea şi aproape că le amorţiseră picioarele de atâta stat drepţi. După o vreme, purtătorul de cuvânt a ieşit din spaţiul destinat interviului şi a trecut pe lângă cei doi, împreună cu Numerele 3 şi 4.

— Ce faceţi aici, de ce nu aţi plecat?

— Cum să plecăm până nu-l conducem pe invitat în camera de găzduire?

— Voi nu sunteţi întregi? Invitatul a plecat de peste 30 de minute, unde aţi fos?

— Noi nu ne-am mişcat de aici de lângă uşă! Nici la baie nu am fost!

Purtătorul de cuvânt a intrat imediat în camera de interviu care era complet goală. Pe masă rămăsese o foaie de hârtie pe care scria: ne vom revedea! Iar în josul foii era pus un fel de sigiliu.

— Domnule director, dacă dispuneţi, putem să analizăm din ce e făcut sigiliul!

— Vezi că a avut dreptate persoana, sau ce o fi fost, când a spus că pe noi ne caracterizează prostia! Ce afli dacă analizezi ceara asta, scoţi din ea vreun GPS care să-ţi spună unde este, găseşti în ea vreo moleculă lipsa din tabelul lui Mendeleev, te iei după molecula aia? Multă dreptate a avut! Vezi mai bine pe unde a părăsit clădirea!

Evident că absolut nimeni nu l-a văzut ieşind din clădire şi după ce au verificat fiecare metru pătrat şi-au dat seama că într-adevăr nu mai era.

— Să-i dăm un mesaj nou, poate ne dă vreo explicaţie?

— Aţi auzit ce-a zis, să trecem pe GO! Cine se pricepe?

— Nu cred că asta mai are vreo importanţă că nici cel

care dădea mesajele cu problemele de şah nu ştia cu ce se mănâncă! Totul este să transmitem un mesaj!

Ne mai vedem şi mâine!

Imediat după cafeluţe, domnişoara poliţist şi-a făcut apariţia, a intrat şi s-a instalat confortabil în fotoliul împuşcaţilor. Doamna i-a adus o cafea şi culmea că nu a refuzat-o.

— Cred că am prin vene numai cafea la câte căni am băut iar la a dumneavoastră nici nu rezist. Să ne gândim unde am rămas cu ancheta, pentru că realitatea ne demonstrează că noi, de fapt, nu am găsit persoana dispărută.

— Aici aveţi perfectă dreptate! Nu ştim încă ce este cu el şi unde este.

— Atunci să ne gândim, că şi noi ştim şah şi se pare că este rândul nostru la mutare. Este posibil ca cei doi tineri, pe care, să zicem, că eu tocmai i-am împuşcat, să reprezinte cheia. Deci dacă este căutat de ai lui atunci nu e cu ei.

— Pare logic, aşa cum prezentaţi situaţia şi nici cu noi nu este!

— El a fost în legătură cu altcineva care nu a dorit să fie cunoscut şi care a stabilit cu el un fel de procedeu de comunicare.

— Iar e corect. O încuraja doamna pe domnişoara poliţist.

— Dar cei cu care a comunicat nu au nicio legătură cu împuşcaţii noştri, în caz contrar ar fi ştiut foarte bine unii de alţii şi nu mai căuta nimeni pe nimeni.

— Şi eu cred la fel.

— Ce crezi mama soacră şi matale!

— Păi cum ce cred, cred că cei care îl caută nu ştiu unde este iar cei care ştiu de el nu-l caută.

— Hai că eşti tare! Nu s-a abţinut doamna să zică.

Problema mi se pare că este încurcată pentru că noi nu ştim unde este, colegii împuşcaţi nu ştiu nici ei unde este şi doar cei cu care a intrat în contact ştiu ceva dar noi nu ştim unde sunt ei.

— Exact aşa stăm şi am rămas cu cercetările la locul în care a aterizat balonul şi care este dincolo de graniţă. Nu cred că putem afla ceva interesant dar eu cred că ar fi cazul să ne mai uităm în calculator să vedem dacă mai găsim un fir. Am să chem din nou pe IT-ist şi pe cel cu criptologia.

Domnişoara poliţist a scos telefonul şi i-a sunat pe cei doi să-i cheme la ordin.

— Acum pot să beau şi eu o cafea liniştită până vin băieţii. A spus ea şi a luat o primă sorbitură din cafea.

Au mai vorbit de una alta şi aşa timpul a trecut mai repede.

Iata că au venit şi specialiştii.

Cei doi au trecut în birou unde s-au instalat imediat în faţa calculatorului.

Nici nu l-au deschis bine şi au şi exclamat:

— Avem noutăţi!

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Uite un mesaj nou! Dar este de altă natură!

— Ce fel de natură? A întrebat domnişoara poliţist în timp ce se îndrepta spre ei. Ce-i cu imaginea asta? Asta nu e o tablă de GO?

— Exact e o tablă de GO cu câteva piese aşezate şi care probabil aşteaptă următoarea mutare.

— Şi ce-ţi spune asta?

— În primul rând că această tablă de GO apare pe site-ul de şah anterior deci provine de la aceiaşi cu care a vorbit anterior.

Şi?

— Cum şi? Nu ţi se pare că dacă domnul ar fi cu ei în

acest moment ei nu i-ar da mesaj aici acasă?

— Hai că devine interesant. Vrei să spui că au fost împreună până acum dar acum soţul meu a plecat şi ei îl caută? Nu crezi că îl caută prea multă lume, inclusiv noi? Mai pe scurt, este cineva care nu îl caută?

— De fapt, a spus domnişoara poliţist eu zic că am mai făcut un pas înainte deoarece am aflat că el nu mai este acolo unde s-a dus ci a plecat în altă parte. Aici nu e, deci e undeva între noi şi ei.

— Sau undeva în afara tuturor! A spus şi mama soacră.

— Cum adică? A întrebat poliţista.

— Să zicem că eu îl cunosc mai bine şi pot să înţeleg lucrurile altfel. V-am spus că el nu poate fi gândit cu mintea umană, el nu reacţionează după logica noastră.

— Dar după care? A întrebat domnişoara.

— După logica lui care este total diferită de a noastră.

— Poţi să-mi dai un exemplu mamă soacră că altfel nu înţeleg nimic.

— O să încerc. Atunci când era mai mic, eu mă mai supăram pe el dacă spărgea ceva sau umbla murdar pe mână şi îl mai certam şi atunci făcea ce făcea.

Ce făcea?

— Dispărea! Dar nu ca acum când te-a anunţat că se duce să ducă gunoiul, adică te-a anunţat clar, nu aşa, el pleca de lângă mine şi se ducea în camera lui şi dacă mai târziu mă duceam să-l chem la masă vedeam că nu e acolo.

— Şi ce mare chestie că poate a ieşit şi el la joacă!

— La care joacă dacă eu aveam fotoliul chiar lângă uşa lui şi el nu putea să iasă din cameră decât pe acolo.

— Nu avea şi fereastră la cameră?

— Ba avea, dar întotdeauna era încuiată pe dinăuntru, adică nu era folosită.

— Şi cum se terminau toate dispariţiile astea?

— Foarte simplu, eu mă duceam până în faţa uşii să văd dacă este pe afară şi când mă întorceam el era pe scaun la masă.

— Şi dacă nu te duceai, mai apărea?

— Nu, dacă stăteam să-i păzesc scaunul la masa din bucătărie nu apărea niciodată acolo dar puteam să-l aud cum umblă prin cameră şi eram sigură că s-a întors.

— Cum să se întoarcă, pe unde? A intervenit şi IT-stul.

— Pe unde a plecat! A răspuns mama soacră imperturbabilă. Şi cred că el făcea intenţionat puţin zgomot ca să ştiu că a venit. Cu timpul, de cele mai multe ori, ca să nu lungesc treaba şi să nu i se răcească mâncarea în farfurie, ieşeam intenţionat în faţa uşii de la intrare şi la întoarcere el era deja la felul doi.

— Adică spuneţi că este posibil ca fiul dumneavoastră să fie dispărut şi acum la fel ca în copilărie.

— E o posibilitate, dar asta numai dacă cineva l-a motivat în vreun fel!

— S-ar putea ca vizitele celor doi împuşcaţi să fi dus la noua lui dispariţie?

— Este foarte posibil, a spus mama soacră, pentru că intervenţia lui în cazul primului venit a fost extrem de clară. Eu cunoşteam stilul ăsta dar niciodată nu a făcut vreo demonstraţie în prezenţa mea, v-am spus cum făcea cu vecinele, iar acum faptul că a intervenit direct îmi spune că nu a avut de ales pentru a rezolva problema.

— Şi ce credeţi că ar trebui să stăm şi să nu mai facem nimic? A întrebat domnişoara poliţist.

— În niciun caz, pentru că dacă a fost necesar să intervină în forţă, în prezenţa mea, însemnă că ceva nu este în regulă şi este foarte posibil ca el să fie într-o situaţie nouă şi chiar să facă un apel la noi prin ceea ce a

făcut. Asta este ca şi cum ne-ar spune: Aveţi grijă că uite ce sunt nevoit să fac!

— Cu mesajul ăla de pe calculator aţi mai făcut ceva, se adresă domnişoara poliţist criptologului.

— Cugetăm permanent la el şi nu pot să cred că se poate descifra atât de uşor.

— De ce spui asta?

— Dacă privim poziţia pieselor albe, cele înşiruite vedem că formează un fel de ceva care seamănă cu un semn al întrebării. Asta ar fi ca o întrebare pe care ce-i care transmit mesajul o pun domnului şi probabil că aşteaptă răspuns.

— Şti la ce mă gândesc acum?

— Nu pot să mă ridic la nivelul ăla!

— Hai lasă glumele, mă gândeam dacă nu ar fi posibil ca noi să le transmitem un mesaj de răspuns, în locul domnului? Tu poţi să pui o imagine cu tabla de GO pe ecran şi să ne gândim ce să le răspundem?

— Sigur că pot că site-ul nu este blocat şi de pe acest calculator se poate pune ceva pe ecran. Uite!

— În câteva clipe, tastând cu virtuozitate IT-istul a reuşit şi a pus pe ecran o tablă goală de GO, manevrând în continuare tastele pentru a găsi şi modalitatea de a începe cu piesele negre. S-a gândit că dacă mesajul dinainte era făcut cu piesele albe la prima mutare, pentru că erau cu una mai multe, acum ar fi urmat o tablă cu cele negre.

— Toţi se uitau la tablă şi aşteptau prima mutare!

— Dintr-odată s-a auzit vocea domnişoarei poliţist.

— Dar de ce le pui aşa repede?

— Ce pun repede? A spus şi IT-istul şi a ridicat privirea de pe taste. Încă nu am găsit tasta pentru albe! Dar ce-i asta, cine pune piesele?

— Nu le pui tu?

— Nici vorbă că nu am început nimic, uite iau şi

mâna de pe taste!

Fără succes însă că piesele se puneau singure cu un ritm demn de cei mai mari jucători şi la un moment dat mişcarea lor s-a oprit.

— Nu mai face nicio mişcare, aproape a strigat domnişoara! Nu trimite mai departe!

— Ok, a spus IT-istul nu a plecat nimic!

— Să vedem ce zice colegul criptolog de acest mesaj

— Pare ceva normal dar are o singură mare ciudăţenie, după câte ştiu eu GO.

— La ce te referi?

— Poţi să faci în aşa fel încât să dai înapoi la ultimele cinci mutări pe rând, ca un fel de replay?

— Sigur că da, te rog să fii atent! Deci de la cinci mutări în urmă avem, una!

Şi s-a pus o piesă neagră pe tablă.

— Acum să fiţi atenţi! Fă cu continuitate următoarele trei mutări!

— Poftim, doi, trei şi patru!

— Aţi văzut? Ei, acum aţi văzut?

— Eu am văzut a spus mama soacră albul a pus trei piese una lângă alta! Şi care e treaba, nu trebuie să mute şi el?

— Sunt convins că dumneavoastră nu aveţi nici cele mai mici noţiuni despre jocul ăsta. Această mutare nu e posibilă, aproape a strigat criptologul. Albul nu poate să mute de trei ori numai el şi să pună trei piese una lână alta ca soldaţii că este interzis de regula jocului şi e sinucidere curată pierde la următoarea mutare a negrului. În acest moment negru nu mai are decât o singură mutare pentru închiderea partidei, să pună o singură piesă neagră în capul şirului de trei piese albe, înconjurate total de cele negre şi să-i captureze toate cele trei piese. Cu această mutare partida ar fi luat sfârşit!

În acest timp doamna cu ochii plini de lacrimi privind spre cele trei piese albe se gândea: uite sărăcuţul că pe tabla de Go nu a putut să facă trei găuri şi a suspinat adânc, nemaifiind în stare să scoată nicio vorbă.

Fără să observe acest lucru poliţista a întrebat, mai departe:

— Şi care e problema că negrul mută şi câştigă cu ultima mutare, nu trebuie să câştige cineva?

— Ba trebuie dar mai bine priviţi ultima mutare! Te rog să pui acum pe tablă piesa negrului!

IT-istul a mai apăsat o tastă şi s-a văzut clar cum negrul pune piesa lui în cu totul altă parte, am putea spune că total greşit şi execută un fel de autodizolvare a pieselor proprii închizându-şi singur posibilitatea de ieşire din încercuirea albului.

— Ăsta s-a bătut singur, a strigat criptologul! Nu vedeţi ce gol s-a făcut pe tablă, câte piese negre au fost capturate, tot centrul tablei a rămas la dispoziţia albului care poate acum să zburde pe unde vrea şi cu siguranţă, după aşa o captură va câştiga partida.

— Dar ce e cu gaura asta din mijlocul tablei? Asta parcă seamănă cu ceva! A spus mama soacră cu ochii pe locul lăsat de piesele negre pe tablă.

— Cine semănă cu ce? A întrebat criptologul.

— Voi nu vă uitaţi pe pliante turistice? Forma asta mie îmi sugerează conturul unui stat american care seamănă cu un ciorap de Moş Crăciun dar cu un deget scăpat pe dinafară. Băiatul meu stătea mereu cu harta Americii pe perete şi râdeam împreună de forma ăstuia.

— Şi cum se cheamă, mă rog?

— Louisiana, asta pentru cine nu ştie. Să nu credeţi că ştiu toate statele dar ăsta mi-a rămas în minte perfect din cauza formei.

— Probabil că e o coincidenţă, faci şi matale ca ăia

care văd chipul Domnului peste tot, prin petele de pe pereţi sau în despicăturile lemnelor. A spus domnişoara poliţist.

— Eu zic să nu ne pripim! Aţi văzut cu toţii care au fost ultimele 5 mutări pe tablă? A intervenit doamna.

— Le-am văzut şi ce dacă? A spus IT-stul.

— Voi nu ştiţi multe dar eu am mai vorbit cu colega voastră şi cele trei piese albe mi-au fost dedicate. Acesta este un mesaj absolut personal. Avem noi doi, adică eu şi soţul meu, un fel de semn magic şi aici a fost clar că el este şi că nu IT-stul nostru a pus piesele ci o altă mână.

— Asta aşa e că eu încă nici nu nimerisem tastele.

— Acest mesaj nu trebuie transmis nimănui mai departe. A spus domnişoara poliţist. Acum singurul lucru la care trebuie să ne gândim este, de ce a transmis el această hartă. Ce să căutăm noi în America? Este posibil să fie vorba de alt semn?

— Aveţi vreun semn legat şi de ciorapi? A întrebat IT-stul în glumă. Doi ciorapi, trei ciorapi?

— De ciorapi încă nu, poate doar dacă ar fi vorba de cineva cu trei picioare şi trei ciorapi, numai legat de cifra trei avem ceva. Poţi să scoţi de pe internet harta cu Statul Louisiana şi să o faci mai mare?

— Bineînţeles că pot! A spus el şi s-a aşezat la calculator. Iată! Acesta este statul ca ciorapul.

Aşa şi era că harta statului semăna foarte mult cu un fel de ciorap pe care îl agăţi de ceva, la vedere, atunci când îl aştepţi pe Moş Crăciun.

— Dar asta ce e? A întrebat doamna cu degetul pus pe ecranul calculatorului. Poţi să măreşti chestia asta?

— Cum să nu! Este emblema statului Louisiana, Un pelican cu trei pui!

— Credeţi că semnifică ceva? A întrebat domnişoara poliţist cu ochii la doamnă.

— Evident şi bineînţeles! Dacă ne gândim că lui îi place foarte mult în deltă şi că avem acolo o căsuţă de vară şi că acest pelican are exact trei pui, ca în semnele noastre, atunci semnifică totul. Acolo se va întâmpla ceva extrem de important! Eu cred că vom fi nevoiţi să mergem până acolo.

— Hai să nu o luăm chiar aşa mecanic, poate că avem parte de mai multe coincidenţe la rând, ce să căutăm în Deltă acum, aşa, tam nesam?

— Dumneavoastră gândiţi ce vreţi dar pentru mine mesajul este foarte clar, cele trei piese albe, arată că fac parte dintr-un mesaj care îmi este dedicat iar pelicanul cu trei pui, are şi el semnificaţia unui mesaj direct. Dacă era o emblemă cu un singur pelican puteam să înţeleg că el este OK şi că în curând ne vom simţi ca în deltă, unde mergem vara, dar fiind şi cu trei pui e clar că eu trebuie să acţionez. El cerea întotdeauna răspuns la ceva pus de trei ori, ori înţepături, ori piese de Go, ori acum puii de pelican şi dacă mi-a transmis şi o direcţie, spre deltă, nu îmi mai trebuie nimic ca să mă mişc.

— Şi dumneavoastră credeţi că dacă mergem acolo chiar vom da de el?

— Eu nu cred nimic. Eu trebuie să-mi urmez soţul!

— Cu toate că nu m-aţi convins, singurul lucru pe care pot să-l fac pentru dumneavoastră este să vă dau un însoţitor, un cadru militar cu experienţă pentru a vă ajuta şi a ţine legătura permanentă cu noi, dacă sunteţi de acord?

— Cum să nu fiu, sunt, dar cred că trebuie să mai aştept încă un semn pentru a fi convinsă că am înţeles corect mesajul şi momentul plecării. Cel care vine cu mine trebuie să fie o persoană extrem de discretă şi foarte calmă că soţul meu nu suportă lângă el niciun fel de stare de agitaţie.

— Văd că dumneavoastră deja credeţi că v-aţi şi

întâlnit şi mai aveţi puţin şi ajungeţi acasă înapoi.

— Eu nu pot să gândesc altfel!

— Bine, mai vorbim şi mâine!

— Uşa mea vă stă deschisă şi vă aşteptăm amândouă oricând.

Domnişoara poliţist şi cu cei doi însoţitori au plecat.

Mama soacră a întrebat-o pe noră:

— Tu chiar crezi ce vorbeşti, cu mine parcă a dus o viaţă mai simplă?

— Dar nici noi nu am avut probleme până în acest moment şi probabil că s-a întâmplat ceva deosebit dacă se comporta aşa. Eu am fost întotdeauna lângă el şi acum trebuie să fiu la fel, indiferent ce crede poliţia, statul sau guvernul mondial.

— Nici nu se pune problema că nu vom fi mereu lângă el doar că trebuie să fim foarte atente să nu-i facem cumva vreun rău fără să vrem.

Drumurile invitatului.

Aşa cum nu şi-a permis să se facă invizibil atunci când s-a dus la ghenă pentru a nu se vedea pe camera video o pungă de gunoi care se duce singură la tomberon tot aşa, având pe el câteva dispozitive, pe care nu le putea face nevăzute, domnul stătea liniştit într-un vagon de tren, de clasa a doua şi se uita pe fereastră. Părea atât de calm încât toţi cei care treceau pe lângă compartimentul lui simţeau nevoia să se uite la el şi parcă se încărcau cu energie pozitivă.

— Pot să iau loc aici, a întrebat o tânără cu o geantă mare de voiaj. Compartimentul era evident liber dar ea a simţit nevoia să fie politicoasă şi să facă impresie bună.

— Vă rog, a spus domnul şi s-a ridicat să o ajute să-şi pună geanta sus pe suport.

Imediat după ce trenul a plecat din staţie a venit şi controlul cu capsatorul lui. Tânăra s-a grăbit să scoată din

portofel biletul şi să-l întindă controlorului iar apoi s-a aşezat gândindu-se că urmează ca domnul din faţa ei să facă acelaşi lucru. Ea umbla des pe această rută şi ştia, din experienţă, că acesta este singurul control care se face că de acum în colo nu se mai urcă aproape nimeni.

A văzut că domnul nu a schiţat nicio mişcare şi atunci s-a uitat la controlor să vadă dacă nu zice ceva, adică să insiste să vadă biletul sau legitimaţia de călătorie dar a rămas într-o stare de profundă uimire văzând că omul cu capsatorul s-a uitat fix la cel din faţa ei şi apoi a bătut călcâiele şi după ce a salutat, cu respect, a spus, un „să trăiţi” şi a ieşit glisând cu grijă uşa.

— Lucraţi la Căile ferate? L-a întrebat ea pe cel din faţa ei.

— Nu domnişoară!

— Dar am văzut că vă cunoaşteţi, v-a salutat de parcă eraţi şeful lui!

— E doar o problemă de respect şi probabil şi de imagine!

— Aşa cred şi eu, a spus ea nefiind deloc convinsă de ceea ce spunea.

Au rămas amândoi în tăcere privind pe fereastră. Domnul a închis ochii şi se părea că aproape a aţipit. În mintea lui evenimentele se derulau cu viteză ca într-o recapitulare pe repede înainte. Se gândea dacă tot ce a făcut a fost corect şi dacă nu ar fi putut ca unele lucruri să le facă altfel.

Pentru o primă întâlnire cu cei de la Centrul de cercetări a considerat că ce au discutat a fost suficient iar acum trebuie să vadă şi modul lor de a reacţiona. El era dispus să-i mai ajute chiar şi cu alte lucruri mai deosebite dar trebuia să fie convins că pot recepta mesajele lui şi îl pot înţelege cât mai complet.

Drumul de acasă la Centru de cercetări nu a

constituit nicio problemă şi a trebuit să fie foarte atent la detalii. A avut un moment de emoţie când a văzut că cel cu salvarea aştepta ordinul de acţiune iar camera video de la parter nu fusese încă obturată. Exista şi varianta de rezervă ca în momentul în care ieşea din lift să o scoată din funcţiune, dar exista şi riscul ca ea să mai prindă o fracţiune de secundă imaginea lui şi aceasta nu trebuia văzută decât de expertul trimis pentru identificare şi care aştepta cu targa în maşină. Noroc cu matahala aceia de vecin care a permis ca cel cu linguroiul pregătit pentru astupat camera video să intre. El a fost îndrumat cu grijă spre liftul din dreapta pentru că cel din stânga era deja ocupat.

Restul a fost simplu, ieşirea urcatul pe targă, legatul, transportul la maşină, oprirea pentru a permite trecerea fetei care plimba căţelul, urcat targa, desfăcut legăturile şi s-au pus pe drum după ce domnul a coborât de pe targă şi a trecut în faţă lângă şofer.

Nici la zborul cu balonul nu au fost probleme şi s-a luat în considerare această variantă pentru a scurta toate drumurile şi formalităţile de la vamă. A urmat apoi drumul până la Centrul de cercetări fără peripeţii.

Imediat ce a constatat că este căutat de alţii la fel ca el, dar mult mai mici în grad, şi-a propus să le dea o lecţie şi să-i ajute astfel să stea pe picioarele lor. El era de acord să-i îndrume dar fără să-i cocoloşească şi de aceea le-a şi dat de înţeles că nu fac bine ce fac. Acum ei îl căutau pe cine ştie unde şi el era tare curios să vadă cât va dura până la detectarea şi găsirea locului de popas.

Între timp tinerica, s-a convins că domnul a aţipit, s-a ridicat în picioare şi cu mişcări fine şi delicate a început să-i buzunărească haina de pe cuierul aflat imediat lângă el. După ce a pus mâna pe ceea ce credea ea că este un portofel, s-a îndreptat spre uşă şi a deschis-o încet ieşind pe culoar. Încântată de rezultat s-a dus la uşa vagonului

pregătită să coboare la prima staţie. Domnul părea că doarme şi nu a simţit nimic din mişcările ei.

Mai era puţin şi trenul oprea în staţie. Deja se auzeau saboţii frânelor care îi încetineau mersul. Ea a coborât o treaptă pregătită să sară imediat ce trenul va opri.

În acel moment domnul a deschis ochii şi privirea lui s-a îndreptat prin pereţii vagonului exact spre fată. Era evident că aceasta se chinuia să coboare dar nu-şi putea dezlipi mâna de bara de susţinere. Chiar a coborât o treptă dar şi-a dat seama că mâna ei rămânea tot lipită în vagon şi a fost nevoită să urce la loc. Parcă erau una! După ce a stat puţin în staţie trenul s-a pus în mişcare şi uşa de la vagon s-a închis iar tinerica a rămas tot în el. Nu numai că era complet bulversată de ceea ce i se întâmplă dar era chiar îngrozită în momentul în care şi-a dat seama că după ce a luat mâna după bară, picioarele ei au luat-o înapoi spre compartiment. Încerca cu putere să se ţină de barele de pe culoar dar nu avea nicio şansă căci corpul ei se îndrepta cu totul spre locul pe care îl părăsise cu câteva minute înainte. Uşa de la compartiment s-a deschis şi ea a fost practic aşezată la locul ei, de o putere pe care nu o înţelegea. A rămas cu privirea la cel din faţa ei care o privea cu calm.

— Cred că ai ceva să-mi dai! A spus el.

— V-a căzut pe jos şi eu doar l-am ridicat!

— Nu am nici cea mai mică îndoială că aşa este că doar nu era să mi-l iei din haină!

— Poftim, a spus ea şi i-a întins obiectul.

— Îţi mulţumesc foarte mult dar dacă vrei să-l păstrezi te rog să o faci că nu am nimic personal în el ci doar nişte mărunţiş.

— Nu mulţumesc, a răspuns fata, cu gândul că iar nu va putea coborî din tren.

— Eşti amabilă să-l pui la locul lui, să nu mă mai ridic

eu!

— Da sigur, a spus fata şi s-a sculat în picioare şi a pus portofelul exact de unde îl luase.

— Văd că ai spirit de observaţie foarte bun dacă ai observat chiar şi locul de unde mi-a căzut pe jos!

— Abia atunci şi-a dat ea seama de gafa făcută şi parcă ar fi vrut să se ridice şi să plece dar îi era imposibil să facă acest lucru. A rămas cu privirea pe cel din faţa ei.

— Mă bucur că putem să stăm de vorbă cât mai avem de mers împreună, cu ce te ocupi, în afară de faptul că „găseşti” portofele în tren?

— Nu am o muncă foarte diversă!

— E foarte bine dacă poţi să-ţi concentrezi atenţia numai pe anumite probleme, fără să te împrăştii în mai multe activităţi.

— Şi eu cred la fel, a spus ea fără să fie convinsă că a înţeles exact ce dorea să spună domnul din faţa ei.

— Eu cred că ai putea aborda o carieră mult mai bănoasă pentru că nu eşti proastă de loc.

I-ar fi zis ea vreo două, de la obraz dar îi era imposibil să lege două cuvinte, mai dure şi a preferat mai mult să asculte.

— Nu ştiu dacă reuşeşti să mă înţelegi, i-a spus domnul, dar eu cred că ai un mare potenţial în domeniul vânzărilor nu numai al achiziţiilor.

— Ce vă face să credeţi asta?

— În primul rând, arăţi exact ca un agent de vânzare profesionist, ai o ţinută corectă, o privire ageră, şti să vorbeşti curat, ai un zâmbet cu care poţi să cucereşti orice client şi după cum văd te deplasezi destul de des, deci mişcarea, esenţială în vânzări, nu e o problemă pentru tine.

— E interesant ce spuneţi, aş fi dispusă să încerc şi asta dar cu ce trebuie să încep?

— Am să-ţi dau un număr de telefon, ai să suni la el şi ai să spui că vrei să te pregăteşti în domeniul vânzărilor, să stai liniştită că ei asigură şi casă şi masă.

— Şi cine să spun că sunt?

— Exact cine eşti!

— Şi cine să spun că m-a trimis?

— Şeful!

— Şeful şi mai cum?

— E suficient: şeful!

— Să ştiţi că o să sun, să nu faceţi glume cu mine!

— Tu sună şi ai să vezi dacă fac glume!

— Atunci, Mulţumesc foarte mult, dumneavoastră unde coborâţi, că eu cobor la prima?

— La revedere!

— Nu mi-aţi spus unde coborâţi?

— Ştiu că nu ţi-am spus!

— Atunci eu pot să cobor?

— Tu poţi orice, ca în reclamele de la televizor.

— La revedere!

— Ţi-am mai răspuns odată şi faptul că insişti este doar încă o dovadă că vei fi un foarte bun agent de vânzări!

— Am plecat!

— Nu se vede!

Fata s-a ridicat, s-a aplecat repede spre cel din faţa ei şi la sărutat uşor pe obraz:

— N-am să vă uit!

— Sunt sigur!

A ieşit pe culoar şi s-a dus la uşa vagonului. Nu mai avea niciun bagaj cu ea pentru că gentoiul din suport, plin de haine vechi, era doar pentru a părea o fată serioasă. Trenul a oprit şi ea a coborât având grijă să nu mai pună mâna pe bara de sprijin. Domnul o urmărea cu privirea pe

geamul de la compartiment şi cu puţin înainte de a pleca trenul ea s-a întors şi i-a făcut cu mâna un semn care nu părea a fi de despărţire ci, mai mult, ceva ca între doi amici.

„Dacă aş fi mai om aş zice că am mai făcut un pas spre Rai! S-a gândit domnul. Acum să vedem ce se mai petrece pe lumea asta!”

A scos din buzunar aparatul pe care l-a mai utilizat şi în momentul în care a părăsit scena interviului având semnale că soţia lui era vizitată acasă de nişte începători. L-a pornit şi a început să-i urmărească semnalele. De prima dată a observat că cei doi, care tocmai fuseseră împuşcaţi de domnişoara poliţist erau foarte bine şi în acest moment s-au întâlnit şi păreau a fi doi buni prieteni la o cafea pe terasa unei cofetării de pe bulevardul principal. Niciunul nu reuşise să afle nimic şi ăsta era un semnal clar că mai au multe de învăţat.

Domnul doar îi localizase dar nu era interesat de discuţia lor. Dacă a văzut că sunt împreună s-a gândit că poate s-au potolit şi nu-l mai vor căuta aşa de curând. Acum pentru el erau mai importante alte lucruri. Primise o nouă misiune şi trebuia să se ocupe cu prioritate de ea. Acesta era şi motivul pentru care acum era în acest tren şi a fost nevoit să-şi întrerupă interviul.

La a doua staţie a coborât. De aici trebuia să se urce în alt tren pentru a ajunge aproape de coastă. Ca şi în trenul anterior a folosit acelaşi procedeu atunci când a venit controlorul. În momentul în care a deschis uşa compartimentului acesta l-a văzut foarte bine pe chiar şeful lui în uniforma, cu grade, a mai marilor din Căile ferate. Nu a avut nicio problemă şi nu a mai fost deranjat de nimeni.

Se gândea şi la soţia lui care, aşa cum ştia este foarte inteligentă şi a înţeles imediat mesajul de pe tabla de GO. A folosit foarte bine momentul în care cei de la Centrul de

cercetări au transmis prima lor imagine cu tabla de GO şi mai ales faptul că a fost deschis calculatorul. E normal ca cei de la Centru de cercetări să-l caute dar dacă ar fi fost mai atenţi şi ar fi vizionat imaginile reţinute pe camerele video de la parter, din dreptul ieşirii, ar fi văzut clar cum domnul a ieşit pe poarta principală şi a fost salutat cu multă deferenţă de ofiţerul de pază. Directorul Centrului a fost total surprins, mai târziu, atunci când a ieşit din clădire, de privirea ofiţerului din pază care parcă se mira că-l vede iar.

Pentru a-şi putea îndeplinii misiunea domnul trebuia să se găsească la o distanţă cât mai mică de victimă. Aici era vorba şi de posibilitatea de a-i vedea cipul de pe mâna stângă. El nu avea obligaţia să anunţe pe nimeni de misiune ci doar să raporteze ierarhic executarea ei. Nu avea nicio importanţă cine era următoarea victimă pentru că acestea erau detalii cu care nu trebuia să-şi încarce memoria. Ceea ce era sigur era faptul că persoana în cauză îşi terminase misiunea pe pământ şi acum nu mai dorea să plece şi a ajuns să se implice în tot felul de probleme cu care şefii lui nu erau de acord. Comerţul cu armament şi cu droguri nu a fost agreat niciodată nicăieri în univers.

Misiunea era mai dificilă şi chiar periculoasă având în vedere că cel destinat nu era un slujbaş de rând ci o persoană extrem de importantă în ierarhia lor. Având acest rang era şi mult mai dotat decât tinereii care fac vizite pe la domiciliu. Nu avea de a face cu un ageamiu. Acesta deja ştia că este posibil să fie atacat şi îşi luase tot felul de măsuri suplimentare.

Domnul a mai mers cu trenul câteva ceasuri şi până la urmă a ajuns într-un mic orăşel unde a şi coborât. Imediat lângă gară era un centru de închiriat maşini şi s-a prezentat la ghişeu. Cel care se ocupa cu închiriatul maşinilor nu a avut nimic împotrivă ca domnişoara care i-a

apărut în faţă să închirieze o maşină şi a făcut imediat toate formele.

A plecat cu maşina şi a mai mers aşa o vreme. Imediat ce s-a înserat a fost nevoit să oprească la un motel şi să se cazeze. Nu era ceva luxos dar era singura posibilitate de cazare din zonă. Nu putea să stea în maşină că ar fi stârnit bănuieli aşa că a intrat şi s-a cazat ca orice comis voiajor. După ce a făcut un duş a făcut şi puţină ordine prin bagaje. Avea o geantă de umăr deoarece altfel ar fi părut sigur suspect, fără bagaje, şi în care a cumpărat pe drum o pijama, încă o cămaşă şi o pereche de ciorapi. Ar fi dorit chiar să-şi ia înfăţişarea lui originală dar se gândea că cei de aici au tot felul de metode de supraveghere în camere. S-a concentrat puţin şi a văzut că nu erau lipsiţi de imaginaţie şi chiar floarea din vaza aflată în faţa lui filma continuu. Aşa că s-a comportat ca orice om obosit după drum şi s-a băgat în pat.

După circa două ore, era aproape de miezul nopţii când a început dezastrul.

În primul rând maşina aflată în apropierea geamului a explodat şi sticlele de la fereastră au zburat în toată camera iar unele cioburi s-au înfipt în perete. Apoi au început urletele celorlalţi de prin camere şi întreg motelul a luat foc. Uşile dădeau direct afară şi cei care ieşeau cădeau ca seceraţi dar nu trăgea nimeni şi nu se auzea niciun foc de armă.

Flăcările au cuprins acoperişul şi smoala a început să curgă de pe streşini ca picăturile de lavă. Domnul s-a ridicat de pe pat şi a constatat că nu a fost atins de nimic. S-a îmbrăcat liniştit în timp ce afară infernul se dezlănţuise. Pentru el faptul că aerul era fierbinte şi irespirabil nu avea niciun fel de importanţă. Deja se auzeau maşinile de pompieri care se apropiau. Cum au ajuns au început să-şi desfăşoare furtunele şi să arunce jeturi puternice pe acoperiş. În scurt timp din motel mai

ieşeau doar nişte aburi şi fum. Salvările au intervenit şi ele imediat şi au început să-i care pe cei găsiţi pe jos pe afară şi toţi păreau că se calcă în picioare şi se încurcă unii cu alţii. Din prima maşină parcată în stânga au coborât şoferul şi un medic şi cu targa după ei s-au îndreptat spre cei căzuţi pe jos şi au început să-i consulte. Celor care nu mai aveau ce le face le acopereau doar feţele cu ce găsea prin preajmă, pături, cearşafuri, haine.

— Au luat unul din răniţi şi l-au pus pe targă trăgând de ea spre maşină.

— Nu ai lăsat-o aici? A întrebat medicul pe cel care părea a fi şoferul.

— Ba chiar aici am lăsat-o, dar cine naiba a mutat-o în altă parte?

— În care parte că eu nu o văd nicăieri!

— Şti ceva, eu zic că avem o urgentă aşa că hai cu targa la maşina asta din faţă că văd că nu se ocupă nimeni de ea. Hai să

1 salvăm pe omul ăsta!

Aşa au şi făcut şi au pus targa în prima maşină din faţa lor, au ancorat-o şi au pornit spre spital. Nu au parcurs nici doi kilometri şi pe dreapta îi aştepta chiar maşina lor de salvare cu luminile de avarie puse.

— Cred că nu ai probleme cu condusul? L-a întrebat şoferul pe medic.

— Râzi de mine, eu conduc de la 13 ani!

— Atunci eu rămân cu rănitul, că eu răspund de transportul lui şi tu treci dincolo şi adu şi maşina aia la spital!

— OKI, A spus medicul şi a coborât din maşină în timp ce şoferul deja pornise.

Puţin mai departe de drum, domnul privea să se asigure că maşina ajunge pe mâini bune şi la spital. Imediat ce s-au depărtat a scos din buzunar ceva ca un fel

de telefon şi a apăsat pe câteva butoane. Mulţumit de rezultat a pornit apoi peste câmp având grijă să nu se murdărească prea tare şi mai ales să nu fie văzut de pe şosea.

Mergând se gândea: „deci se ştie deja de venirea mea, se pare că nu va fi atât de simplu cum au spus cei care au ordonat misiunea El ara conştient că cineva cu puteri egale cu ale lui îl putea detecta de la mare distanţă şi din acest moment elementul surpriză a dispărut complet. Aici nu mai era vorba de o joacă de copii!”

Acum problema principală era că trebuie să se apropie de obiectiv pe căi cât mai puţin ortodoxe şi în mintea lui se schimbau cu repeziciune tot felul de variante. Era mulţumit că a apucat să transmită acel mesaj.

Acum!

Acesta era mesajul pe care doamna l-a primit la ora unu noaptea. Ea ştia foarte bine ce reprezintă şi ce trebuia să facă. De cum s-a lăsat seara a trimis-o pe mama soacră acasă şi stătea cu bagajul făcut gata de plecare. Ei erau obişnuiţi să tot umble prin diverse călătorii şi ştia cu precizie ce anume trebuia să ia cu ea, mai ales în astfel de situaţii. Câteva haine, actele principale, telefoanele, laptopul şi cârdurile de la banca sau magazine. Toate îi încăpeau într-o singură valiză.

Imediat a sunat la poliţie şi a spus aşa cum a învăţat-o domnişoara poliţist.

— Bună seara, aştept maşina cu însoţitor chiar acum!

— Imediat va sosi!

Şi chiar aşa a şi fost, surprinzător de repede maşina era în faţa casei şi la volan era un tip atletic şi foarte amabil, care a şi ieşit imediat să preia bagajul doamnei.

— Ştiţi unde mergem?

— Am fost informat de direcţia cu pelicanul: A spus tipul cu o voce plăcută.

— Să mergem! Dar vă rog să treceţi în maşina mea!

— Nu-i nicio problemă! Asta e tot bagajul?

Da, e tot!

— Probabil că nu veţi sta mult, oricum eu voi fi mereu prezent lângă dumneavoastră!

— Acum nu avem un răspuns dar cu timpul ne vom edifica!

— Perfect. A spus tipul şi a dat drumul la motor iar maşina a plecat încet pe alee.

— De dimineaţă domnişoara poliţist a venit şi s-a oprit în faţa uşii. Sunase înainte la telefon dar nu i-a răspuns nimeni şi atunci de acasă a venit direct aici fără să mai treacă pe la birou. Cum a ajuns, a vrut să sune dar ceva a împiedicat-o. Uşa părea că radiază o căldură cel puţin suspectă şi nici nu putea să o atingă. A sunat imediat la pompieri şi la poliţie să anunţe unde este şi ce face.

— Între timp s-a depărtat de uşă că era mult prea cald în apropierea ei. În câteva minute echipajele de pompieri au ajuns şi au urcat la etajul unde erau aşteptaţi. Ei nu prea au multă gingăşie în comportament şi pe ei căldura probabil că îi activează peste măsură. Din două baroase au deschis uşa şi au sărit într-o parte din calea căldurii şi a fumului care a răbufnit. Au dat imediat drumul la stingătoare şi şi-au făcut loc să intre. Casa era goală de tot. Adică nu era nicio persoană dar nici vreo urmă de mobilier, totul arsese într-un mod foarte ciudat fără să explodeze geamurile şi fără să iasă flăcări cât casa.

— Aici au fost meseriaşi! A spus unul din pompieri. Aşa ceva nu prea vezi, să ardă tot şi să rămână doar cenuşa pe jos. Nici măcar nu se simte vreun miros specific să ne dăm seama ce au folosit. Tot ce a rămas se poate strânge cu un aspirator. Mobila asta parcă nu a avut niciun cui.

— Bine că nu e nimeni înăuntru. A spus domnişoara.

Vă las să terminaţi treaba aici, deşi nu cred că veţi găsi vreo urmă dar trebuie să respectăm toate procedurile. Luaţi şi probe de cenuşă că aveţi de unde!

La un moment dat a sunat staţia specială pe care poliţistul însoţitor o avea asupra lui.

— Da, să trăiţi! Noi am plecat din timpul nopţii şi acum suntem pe drum. A raportat el. Am înţeles! Probabil că sunt puţin răcit de am altă voce!

— Se pare că am plecat la timp! A spus apoi!

— Ce vreţi să spuneţi?

— Acum mi-a zis şefa că a fost un fel de incendiu în apartamentul dumneavoastră.

— Şi l-au stins?

— De stins l-au stins.

— Şi atunci care este problema?

— Cred că va fi necesar să luaţi altă mobilă.

— De ce s-a afumat?

— Nu cred, dar oricum băieţii vor face curat peste tot.

— Nu trebuie să se deranjeze că asta pot să fac şi eu la întoarcere.

— Sunt sigur că ei se vor deranja şi nu o să mai aveţi de făcut decât să montaţi mobila nouă.

— Adică nu a fost doar un pic de fum şi o flacără?

— Exact.

— O să rezolvăm totul la întoarcere. Eu credeam că el a vrut să ne întâlnim dar, se pare, că a dorit să mă protejeze şi de aia m-a trimis de acasă.

— Nu prea sunt la curent cu ce spuneţi acum dar probabil că aveţi dreptate. Oricum este foarte bine că aţi plecat din oraş. Se pare că avem o zi foarte frumoasă!

— Aşa este, sunteţi de mult în poliţie, că nu v-am văzut pe la mine şi cred că a mi-a trecut un regiment

întreg prin casă?

— Sunt vreo zece ani şi mai bine.

— A zis ceva şefa că am plecat?

— Se pare că a fost încântată şi zicea că mai bine anchetează o dispariţie decât o crimă.

— Însemnă că nu mai am nicio mobilă în casă?

— Cam aşa ceva.

— Mai avem mult de mers?

— Mai este destul şi cred că puteţi să vă odihniţi puţin.

— Aveţi dreptate, o să încerc să închid ochii puţin.

Timpul a trecut repede şi doamna a deschis ochii. În prima fază nu a fost prea lămurită şi s-a gândit că visează şi mai bine să se mai culce la loc. Totuşi îşi simţea corpul cam înţepenit datorită poziţiei în care se afla şi a fost nevoită să deschidă ochii. La început nu a văzut nimic şi ştia precis că ultima dată era în faţă, lângă şofer iar acum chiar nu înţelegea ce se petrece. Nu mai era în mod sigur pe un scaun căci stătea pe spate, cu mâinile legate şi cu un plasture peste gură. Nu putea să întindă picioarele şi era clar că se afla în portbagajul maşinii iar aceasta mergea pe o şosea fără hurducături.

Având mâinile legate în faţă le-a ridicat şi a atins capota portbagajului, spaţiul era destul de strâmt. Se pare că valiza ei a fost pusă în altă parte. Chiar nu ştia ce se petrece şi nici ceea ce ar urma. Maşina mergea în continuare.

După o vreme a avut impresia că au oprit undeva şi chiar aşa şi era. Cineva a deschis capacul de la portbagaj şi doamna, fără să deschidă ochii, a privit printre gene. Deja se luminase şi se vedea foarte bine că cel care a ridicat capacul era chiar şoferul, numai că nu mai avea hainele de poliţist ci era îmbrăcat cu o jachetă uşoară iar pe cap avea o şapcă. Văzând că doamna este în regulă a

închis din nou capacul şi a dus maşina puţin mai în faţă până la pompa din benzinăria unde oprise. A făcut plinul, a achitat benzina şi au plecat mai departe.

În timp ce mergea pe jos soţul doamnei a avut un moment de revelaţie şi în clipa următoare şi-a dat perfect de bine seama ce se petrecea cu soţia lui. Nu i-a venit să creadă ce vedea! Preocupat de mersul lui şi de problemele pe care le avea oricum nu fusese atent la soţia lui şi a rămas pe loc şi chiar s-a aşezat pe o bornă kilometrică să acţioneze.

Pentru prima fază, a oprit motorul maşinii în care se afla falsul poliţist şi soţia sa. Trebuia să acţioneze cu grijă pentru a nu-i face ei niciun rău.

A tastat pe butoane până a fost mulţumit de rezultat. Apoi a trecut la problemele principale care îi defineau misiunea.

Şoferul a coborât de la volan, s-a dus în spatele maşinii şi a ridicat capacul de la portbagaj. În momentul în care a scos cuţitul doamna a scos un ţipăt dar el cu o mişcare sigură i-a tăiat legăturile de la mâini şi apoi i-a smuls plasturele pe care chiar el îl lipise pe gură. Văzându-se liberă, în primul rând a ridicat fulgerător un picior şi l-a pocnit exact peste faţă dar el nu s-a sinchisit prea mult şi i-a întins o mână ca să o ajute să iasă din portbagaj. Ar fi vrut să o ajute în continuare dar ea nu i-a mai permis să o atingă şi doar a rămas stupefiată văzând cum omul se urcă singur în portbagaj, se chirceşte şi chiar trage de capacul acestuia să îl închidă. Doamna nu a stat nicio clipă pe gânduri şi l-a trântit cu putere apăsând bine pe el. Dinăuntru nu s-a mai auzit nicio mişcare. Încă uluită, a ocolit maşina, s-a aşezat la volan şi a pornit. După indicatoarele de pe drum şi-a dat seama că este pe traseul corect.

Staţia de legături speciale de pe scaunul de lângă ea a sunat lung. A apăsat la nimereală pe un buton şi ea s-a

deschis.

— Alo, doamnă, ce faceţi? Era domnişoara poliţist.

— În momentul ăsta merg cu maşina!

— Dar de ce l-aţi trimis pe însoţitor înapoi la secţie, nu era vorba că merge cu dumneavoastră? Nu vrem să vă obosiţi cu condusul.

— Atunci e bine să afli că eu nu am trimis pe nimeni înapoi şi chiar am un însoţitor.

— De unde să aveţi, o fi din altă tură, vă rog să mi-l daţi la staţie să vorbesc cu el!

— Asta chiar că nu pot!

De ce?

— O să râzi dar este în portbagaj şi cred că doarme.

— Cum adică, în portbagaj, doamnă, vă simţiţi bine?

— Am făcut schimb de locuri, până acum am stat eu acolo şi acum m-a dat afară şi s-a băgat el.

— S-a băgat singur?

— Singur! Nici nu l-am atins!

— Fiţi foarte atentă la mine şi răspundeţi-mi cu da sau nu. Aveţi cumva senzaţia că cel din portbagaj seamănă cu vreunul din tinerii pe care i-am împuşcat în casa dumneavoastră?

— E identic!

— Doamnă, ce v-am zis eu! E da?

— Bine, e da! Dar tot identic!

— Dumneavoastră credeţi că prin puterile pe care le aveţi aţi reuşit să-l convingeţi să intre, de bunăvoie, în portbagaj?

— Nici vorbă, eu nu am făcut absolut nimic, el a oprit maşina, m-a scos de acolo cu forţa şi s-a băgat singur în locul meu.

— Şi atunci când a făcut aceste lucruri ce privire avea?

— Asta pot să vă spun clar pentru că l-am pocnit cu piciorul chiar peste ochi şi erau cam sticloşi, parcă nu priveau.

— Atunci eu vă rog ca imediat ce daţi de prima secţie de poliţie să opriţi şi să daţi staţia oricărui poliţist de acolo să vorbesc cu el.

— Am înţeles perfect, prima secţie, dau staţia, am plecat.

— Aştept mesajul dumneavoastră. Conduceţi cu grijă!

Ok!

Doamna a plecat, din portbagaj era linişte şi mergea foarte atentă la drum. Spre norocul ei din spate tocmai venea o maşină de poliţie şi doamna a încetinit şi a scos mâna pe geam şi le-a făcut semn să stea. Poliţiştii parcă nici nu au băgat-o în seamă şi au trecut pe lângă ea ca pe lângă un indicator de circulaţie. Aşa ceva nu putea fi tolerat şi acum a apreciat şi doamna că soţul ei prefera maşinile extrem de puternice. A apăsat uşor pe pedala de acceleraţie, i-a ajuns din urmă şi a trecut pe lângă ei de parcă ar fi luat-o în marşalier. Bineînţeles că a depăşit toate limitele de viteză. I-a crescut sufletul de bucurie când a văzut în oglinda retrovizoare ce demaraj puternic a luat maşina poliţiei, ce sirena a pornit şi cum se apropia vertiginos de maşina ei, după ce ea de milă a încetinit puţin. Cu o mişcare destul de periculoasă maşina poliţiei a cârmit chiar în faţa ei şi a frânat brusc. Din ea, cu pistolul în mână, a coborât cel din dreapta şoferului şi a venit chiar spre geamul ei.

— Nu mişcaţi vă rog, mâinile pe volan şi privirea la mine! A urlat poliţistul extrem de furios.

Doamna l-a privit calm şi l-a întrebat:

— De ce nu aţi oprit când v-am făcut semn?

— Lăsaţi prostiile, în zona asta multă lume ne face tot felul de semne!

— Atunci ocoliţi maşina pe partea cealaltă şi luaţi singur de pe scaun staţia de legătură cu poliţia.

— Care staţie, ce staţie, că doar nu aţi prădat un poliţist?

— O luaţi sau v-o dau eu pe geam?

— Mâinile pe volan! A ţipat el şi i-a făcut semn colegului lui să se apropie.

— Vezi pe scaunul de lângă şofer dacă este o staţie de radio a poliţiei?

— Omul a ocolit maşina, i-a făcut semn doamnei să deblocheze uşa şi a deschis-o. Acolo, pe scaun, chiar era o staţie.

— Doamna, dacă a văzut că nu ştie ce să facă cu ea i-a strigat:

— Vă rog să o deschideţi şi să ascultaţi ce vi se spune!

— El a apăsat pe butonul de deschidere şi când a auzit că i s-a răspuns s-a prezentat cu numele şi gradul.

— Da! Să trăiţi! Cum adică în portbagaj? Eu nu trag fără somaţie şi fără să fiu atacat. Nu ştiu ce halucinaţii aveţi dumneavoastră dar eu vorbesc aici de o doamnă care a depăşit toate limitele de viteză admise pe această porţiune de şosea. Nu, nu sunt singur. E mai mare în grad ca mine, vi-l dau! Şi a întins staţia celuilalt poliţist.

— Da, să trăiţi! S-o luam sistematic. Dumneavoastră ziceţi că în portbagajul doamnei este un civil pe care eu ar trebui să-l împuşc, aşa de probă. Eu înţeleg că sunteţi mai mare în grad dar hai să vedem întâi civilul. A spus el şi s-a dus în spate.

A apăsat pe clapeta de deschidere şi a ridicat capacul. A rămas cu gura căscată pentru că din portbagaj îl privea liniştit un tânăr care stătea de bunăvoie acolo că nu era legat şi nimic nu-l împiedica să sară afară. Ceea ce a şi făcut! Acum stătea drept în faţa poliţaiului şi părea

chiar un pic mai înalt. Îl privea foarte calm.

— Să ştiţi că a ieşit din portbagaj şi stă în picioare.

— Cum să trag, ce am înnebunit, nu mi-a făcut nimic!

În momentul următor cu o lovitură de croşeu de dreapta, evident profesionistă, tânărul l-a culcat pe poliţaiul vorbăreţ pe asfalt. De jos, de unde era, acesta nu a mai aşteptat niciun alt îndemn, a scos pistolul şi a descărcat câteva cartuşe în tânărul din faţa lui care stătea în picioare şi-l privea aşa cum priveşti o şopârlă prin iarbă. Nu i s-a clintit niciun fir de păr. Celălalt poliţist a atacat din spate şi i-a răsucit mâinile punându-i cătuşele. Băiatul nu a avut nicio ripostă.

— Aţi avut dreptate, a strigat cel de pe jos în staţie, am băgat patru gloanţe în el dar nu au avut niciun efect. I-am pus cătuşele.

— Un efect sigur au avut şi acum puteţi să-i daţi drumul şi să nu mai consumaţi cătuşele pe el, îl lăsaţi pur şi simplu în stradă şi faceţi o însoţire pentru doamna de la volan până unde vă permite limita administrativă.

— Nu pot să-l las că a lovit un cadru din poliţie şi trebuie să-l duc la secţie!

— Nu vreţi să ascultaţi nimic văd, eu vă zic să-l lăsaţi acolo unde este şi să vă recuperaţi şi cătuşele că le aveţi pe inventar.

— Aşa o fi la dumneavoastră acolo, la capitală, dar la noi se aplică legea exact, noi nu ne jucăm!

— Faceţi exact cum doriţi dar lăsaţi-o pe doamnă să plece imediat.

— Asta putem să trecem cu vederea că şi dânsa a zis că ne-a făcut semn şi noi nu am văzut-o. Să trăiţi! Mergeţi doamnă şi luaţi şi staţia.

Doamna care nu a coborât de la volan şi doar a asistat la discuţii a pornit motorul şi ocolind uşor maşina de poliţie a plecat la drum. Cei doi poliţişti l-au băgat în

spate pe tânărul boxer şi au demarat în trombă ajungând şi întrecând maşina doamnei.

— Uite că s-a mai potolit a spus cel din dreapta, da' ce maşină are parcă e de curse!

Uitându-se în oglinda retrovizoare să vadă cum a rămas doamna în urmă şoferul a strigat:

— Dar ce naiba! Şi a frânat brusc, trăgând pe dreapta.

A ieşit după locul lui şi a deschis uşa din spate unde pe banchetă stăteau stinghere gata să cadă pe jos perechea de cătuşe dar tânărul lor chiriaş nu mai era.

— Unde a dispărut ăsta?

— Habar n-am, uite că vine şi doamna cu maşina ei. Fă-i semn să oprească.

— Iar o luăm de la cap, a întrebat şi doamna după ce a oprit şi a deschis fereastra.

— Doream să vă întreb dacă nu l-aţi văzut pe arestat că la noi nu mai e?

— L-am văzut acum vreo trei kilometri, dar mergea în sens invers şi am avut impresia că mi-a făcut semn cu mâna dar nu am mai stat să-i cer detalii.

— Deci omul există şi e pe jos, să anunţăm celelalte echipaje. Uite că vin şi ăia de la secţia şapte, dar ce repede merg.

O maşină de poliţie a trecut pe lângă ei cu viteză destul de mare.

— Pe ăştia îi ştiu, o să-i sun pe staţie. Ei, salut, a spus el după ce a scos staţia. Aţi văzut pe cineva pe drum acum vreo trei kilometri în spate.

— Nu era aproape nimeni, doar o babă cu baston! Da' ce, e vreo delincventă?

— Nu, nici vorbă, mulţumesc! Să vă conducem doamnă!

— Asta doream de la început, dar e bine şi acum!

— Şi au plecat împreună, adică doamna cu poliţia în faţa ei.

Bossul ţintă.

— Boss, crezi că l-ai oprit dacă i-ai răpit soţia?

— Încă nu ştiu dar oricum cred că s-a potolit să mai vină spre mine! I-am dat de lucru!

— Şi acum ce faci cu femeia lui?

— O omor, o înec, găsesc eu ceva de făcut cu ea, n-am înţeles de ce i-aţi mai ars casa dacă tot plecase de acolo?

— A fost o problemă de coordonare.

— Mai mult de necoordonare! Că nici acum nu înţeleg de ce a plecat aşa brusc, când normal era să stea acasă şi noi s-o rezolvăm, acum mai avem şi unul pe drum cu ea. Bine că a fost pe fază.

— N-a prea fost că el trebuia să anunţe plecarea din casă şi atunci nu mai făceam foc de tabără!

— Dar mai departe se pricepe?

— Să descurcă el, e cam nou dar cred că-l duce mintea cum să rezolve problema. Noi i-am spus ce trebuie să facă.

— Da voi ştiţi cine e ăsta care vine după mine?

— Nu prea, nu ştim de unde a apărut că nu e venit recent, avem toate listele din ultimii ani.

— Şi unde este acum?

— Iar nu ştim că tipul are cu totul alte tehnici. La motel l-am găsit dar după aia a dispărut şi nu are sistem de locaţie.

— Şi la motel cum l-aţi găsit?

— Băiatul de la bagaje e de-al nostru, noi l-am pus acolo să putem controla tot ce mişcă.

— Şi cum şi-a dat seama că e el?

— După vibraţie, tipul nu emite nimic în exteriorul

lui, nici nu are cip.

— Adică e din ăla care îşi poate bloca orice scurgere de energie?

— Exact, se pare că e foarte bun în domeniu.

— A mai „rezolvat” pe cineva?

— Nu avem niciun fel de date mai vechi.

— Dar voi de ce credeţi că vine el chiar acum?

— Nu ştim exact dar dacă ne luăm după ceea ce s-a hotărât în Tribunalul cel mare, atunci se pare că ţi-ai terminat misiunea şi nu mai poţi să stai pe pământ că ţi-ai complicat starea cu problema drogurilor. Ştiai foarte bine că noi nu putem să omorâm pe nimeni şi ai văzut că puştii ăia au murit ca proştii.

— Cum să nu moară la cât au băgat în ei!

— Da, dar şefii au considerat că dacă nu erai tu să le pui drogurile sub nas ei nu aveau ce cumpăra.

— Şi ce n-au mai murit până acum şi alţii, au murit!

— Acum e prima dată când moare un copil de-al nostru! Tipul urma să crească şi să preia controlul pe toată coasta de est. El aparţinea planului de perspectivă.

— Şi atunci de ce s-a băgat în lumea asta a drogurilor?

— Cred că de distracţie şi nu a ştiut că sunt de la noi şi mult mai tari! Practic s-a umplut şi nu a avut nicio şansă, specia noastră nu mai rezistă de mult la aşa ceva, mai bine lua foc că cu asta nu avea nicio problemă că era din exterior.

— Problema acum este cum facem să-l găsim pe executant şi să-l anihilăm.

Cel care vorbea aşa era un tip înalt, cu ochii perfect albaştri, foarte bine dotat fizic şi care stătea pe terasa casei lui de la ţărmul oceanului. Valurile se unduiau şi zgomotul lor era tot ce se putea auzi la ora aceea. Câţiva pescăruşi îşi mai făceau auzite ţipetele stridente.

El stătea pe un fotoliu dintr-un fel de împletitură iar în picioare lângă el era un altul aproape identic dar care evident nu avea acelaşi rang.

— Tu zici că cel care a plecat după nevasta ăluia e bine pregătit?

— N-am prea avut timp de verificare dar el mi-a zis că se descurcă.

— Se descurcă pe naiba, uite ce mi-a transmis! A intervenit al treilea tip apropiindu-se.

— Cum ai vorbit cu el?

— De la creier la creier, cum facem de obicei.

— Şi care-i treaba? A rezolvat problema?

— Nu numai că nu a rezolvat-o dar acum e cam dus cu capul, zice că vremea e frumoasă numai bună de plimbare şi că a pornit înapoi spre noi.

— Nu pricep nimic, cum adică, a pornit înapoi, şi-a terminat treaba?

— A zis că soţia ăluia este o femeie de treabă şi că a avut amabilitatea să-l ducă o bucată de drum dar a fost oprit de doi poliţişti, care l-au împuşcat şi acum se întoarce.

— Dar treaba şi-a făcut-o că mă şi enervează!

— Zice că nu a avut nicio treabă specială de făcut! Chiar acum aude ce vorbim şi nu înţelege despre ce treabă e vorba.

— Cine a putut să-i sucească minţile în halul ăsta?

— Cum cine boss, numai ăla care vine putea să facă treaba asta, că de împuşcat ăia l-au împuşcat degeaba!

— E clar că trebuie să ne ocupăm serios de tipul ăsta. Unde e soţia lui acum?

— A plecat cu poliţiştii.

— Unde a plecat?

— Unde a vrut că nu mai avem niciun control asupra

ei. Vrei să mai trimitem pe cineva după ea?

— Nu cred că e cazul, dacă e protejată, după cum se pare, niciunul din voi nu îi poate face nimic şi numai eu o pot rezolva dar nu am timp acum de ea. O s-o lăsăm momentan în pace.

— Am înţeles boss!

— Să pregătiţi o barieră energetică de jur-împrejurul domeniului pe cel puţin o sută de metri. Să-mi fie semnalizată orice atingere a solului!

— Dau imediat ordine!

— Totul şi pe infraroşu! Trebuie să-l găsim noi pe el nu el pe noi!

— Am înţeles boss!

În acest timp prin aer începeau să plutească fire neştiute de energie care se împleteau şi formau o adevărată reţea ca un năvod profesionist. Nu putea fi detectată şi nici anihilată. Această reţea plutea prin aer la circa douăzeci de metri înălţime şi în acest moment se stabilizase chiar deasupra domeniului şi deasupra terasei pe care Boss îşi bea liniştit cafeaua.

El credea că totul se va petrece la nivelul solului şi de aceea şi protecţia energetică era poziţionată pe sol şi sistemele de infraroşu periau terenul din faţa casei şi din jurul ei.

Reţeaua cobora într-un ritm absolut invizibil şi acum ajunsese cu puţin deasupra capetelor celor de jos, cam la un metru.

Era evident pentru toţi că ceva se petrece dar au pus totul pe seama stresului şi agitaţiei din ultimele ore. Seara se lăsa şi toată lumea se pregătea de ultima băutură de la bar. Acesta era momentul preferat al casei indiferent de rang. Cu ochii în pahare şi cu privirile în largul oceanului iar cu urechile pline de zgomotul valurilor, greu era de găsit un moment mai deosebit.

Deasupra tuturor fiecare nod de reţea constituia un fel de dronă independentă care scana absolut tot ce era mai jos.

Totul s-a petrecut fulgerător! în clipa în care Boss a ridicat paharul să ciocnească cu cei de la bar, cipul de pe mână s-a putut citi perfect. Când a văzut firul de fum care îi iese din braţ, a înţeles că totul s-a sfârşit. Toţi cei aflaţi lângă ei au sărit chiar efectiv ca arşi şi au dat să iasă din încăpere, vreo doi au încercat să stingă focul cu alcoolul din pahare şi numai privirea îngrozită a bossului i-a oprit să nu incendieze tot localul.

— Ce parteneri tâmpiţi am hrănit până acum, a mai spus el în timp ce se prăbuşea arzând ca o torţă.

Căzut pe jos, în flăcări, cu flăcări ieşindu-i pe gură şi din ochi el a început să se lungească şi să se transforme într-un fel de reptilă cu colţi şi cu ghiare, cu corpul plin de solzi care se răsuceau la căldura focului. Carnea a început să-i trosnească!

Un fum gros a cuprins încăperea şi toţi cei cu cipuri au început să preia focul şi să ardă fiecare pe unde era, pe jos, afară, pe iarbă. Reţeaua nu a iertat pe nimeni.

În acelaşi timp fostul şofer al doamnei care mergea în continuare pe şosea, s-a oprit şi şi-a admirat cu mare curiozitate firul de fum care îi ieşea de pe braţul stâng. A dat să se şteargă cu un şomoiog de iarbă dar pe nări a început să-i iasă un fum negru şi gros şi flăcările l-au cuprins în întregime. Şi din urechi îi ieşea foc! După două minute pe jos a rămas doar o gâlmă de cenuşă neagră şi câteva scântei pe care vântul a şi început să le împrăştie.

Dintr-o maşină care a trecut prin acel loc s-a auzit vocea unui puşti care îi spunea mamei lui:

— Uite mami ăştia au ars cauciucuri de maşină pe şosea.

— Nişte nesimţiţi a răspuns mama băiatului, tu să nu

faci niciodată aşa ceva!

Doamna a mers în continuare cu maşina şi poliţiştii s-au simţit obligaţi, pentru că era aproape noapte să o conducă până la locuinţa de la marginea deltei. După ce s-au asigurat că totul este în ordine au plecat din zonă. Înainte de a intra doamna a pus mâna pe staţie şi a apelat-o pe domnişoara poliţist:

— Bună seara, am ajuns acasă!

— Mă bucur să aud asta, ce-i pe acolo?

— Acum intru, încă nu am deschis.

— Atunci intraţi şi vă aştept să-mi spuneţi dacă totul este în ordine!

Doamna a deschis uşa, a pus valiza în mijlocul casei şi a aprins lumina! Primul lucru pe care l-a văzut a fost fotografia care era pusă în mijlocul mesei. Imediat i-au dat lacrimile de emoţie şi a suspinat în staţie.

— Vă ascult! Sper că nu e ceva de rău?

— Nu, în niciun caz, dar sigur soţul meu trăieşte şi sigur va veni chiar aici cât de curând.

— De unde ştiţi?

— Pe mijlocul mesei e fotografia cu mine dormind şi care însemnă „Aşteaptă-mă, mă întorc la tine!”

— Mă bucur nespus, înseamnă că misiunile domnului s-au încheiat. Noi aici stăm perplecşi la ceea ce urlă televiziunile, ceva incredibil dar care nu are nicio legătură cu dumneavoastră, se spune că acum o oră, undeva pe malul oceanului, a avut loc o adevărată execuţie prin combustie spontană! Ca să vedeţi câte se întâmplă pe lumea asta!

Peste mulţi ani de zile, în timp ce doamna făcea curat prin dulapuri a găsit un fel de mască într-unul din sertarele soţului şi i-a arătat-o.

— E pentru carnaval! Obligaţie de serviciu.

— Fără noi? A spus ea şi se ţinea de mână cu fetiţa

lor de patru anişori, adoptată de mică.

— Eu o să plâng dacă tati nu ne ia şi pe noi la carnaval! A spus cea mică şi a început să se prostească frecându-se cu mânuţele la ochi.

— Nu plânge, draga mea, că tati nu ştie ce e aia şi o să încerce să te demonteze şi să te repare!

Epilog

Se spune că, după ce au citit această carte, multe doamne le-au interzis soţilor lor să mai ducă vreodată gunoiul!

CUPRINS

Vineri 5
Ascensiunea babanelor (vineri) 16
Prima zi de singurătate (sâmbătă) 18
S-a pierdut legătură! (tot vineri) 22
Soţul a fost găsit? (duminică) 27
Laptopul. (luni) 34
Începe dezvăluirile! 49
Administratorul (Marţi) 54
Secretul fiului 66
La păscut cu ecuson! 78
Criptologia! (miercuri) 84
Confesiuni (miercuri) 90
Fotografii amatori, (joi) 93
La baloane! (Vineri) 104
A început o nouă zi! 109
Pregătirile pentru primul contact! 122
Ştergerea urmelor! 129
Alarma! 133
S-o luăm pe rând! 149
Revenirea la interviu 153
Ne mai vedem şi mâine! 165

Drumurile invitatului 175
Acum! 185
Bossul ţintă 195
Epilog 201

http://lenusa. nino.com/qroup/bibiiotecacronopedia în Biblioteca Cronopedia au maj apărut:

Gabriela Mimi Boroianu – Jurnalul unei muze * * * – Pe o cruce de lumină – antologie pascală

Dandu Briei – Povestea lui FĂT-FRUMOS, care era DEFECT şi zbura în ZIGZAG!

Nicolae Vasile – Românul ciclic

Nicolae Vasile – Universul ciclic

Emanuel D. Florescu – Destin tragic de artist genial

Manuela Cerasela Jerlăianu Ion Vanghele – Ce este iubirea

Doina Bârcă – Ferestrele bucuriei

Femeie omniprezentă – mulier ubique (carte de gânduri dedicate eternului feminin) Nicolae Vasile – Fulerum (Punctul de sprijin, ediţie în limba engleză)

Marin Voican-Ghioroiu – Aş vrea să fiu copil

Puiu Răducan – Mucegai nostalgic de vârstă bătrână

Ion Vanghele – Basme pestriţe

Rodica Nicoleta Ion – Cânturi printre rânduri

Emilia Popescu Rusu – Frescă pe zăpadă

Gabriela Mimi Boroianu – Balada iubirii

Colecţia „Vieţile sfinţilor” – Sfântul Apostol Bartolomeu (11 iunie)

Revista „Cronos” nr. 27, iunie 2016 Revista „Taifas literar” nr. 9, iulie 2016

În curs de apariţie ia Biblioteca Cronopedia:

Ciclul antologic „Metamorfozele naturii” – 1. Pe vitraliile cerului sărut ecoul florilor

Colecţiile Bibliotecii Cronopedia:

Călătorii virtuale Originea numelor Gânduri altfel

Revista „Cronos – peniţa de aur” Revista „Taifas literar”.

Contact editura Biblioteca Cronopedia:

mail: fabulatortemporis@gmail.com, izvordecultura@yahoo.com, porojanugabriela@gmail.com

tel: 0771647750, 0770416865

http://

Vieţile sfinţilor Tradiţii Gastro & Literatura Mirific Povestiri cu tâlc Folclor internistic această carte reprezintă povestea uluitoare a dispariţiei soţului unei doamne, care a plecat e însă ducă gunoiul la ghenă şi ancheta pe care poliţia o desfăşoară pentru găsirea lui.

În timpul anchetei atât doamna cât şi poliţia constată că persoana căutată este, în realitate, o fiinţă din alt univers şi aşa încep să se explice toate faptele anterioare şi în curs ale acesteia.

Finalul cărţii este pe cât de neaşteptat pe atât de surprinzător iar epilogul chiar magistral!

DANDU BRIEL

www.*Editura* Nouă.*ro* v q

ISBN 978 – 606 – 596 – 148 – 7

x X X. 9 786065 961487